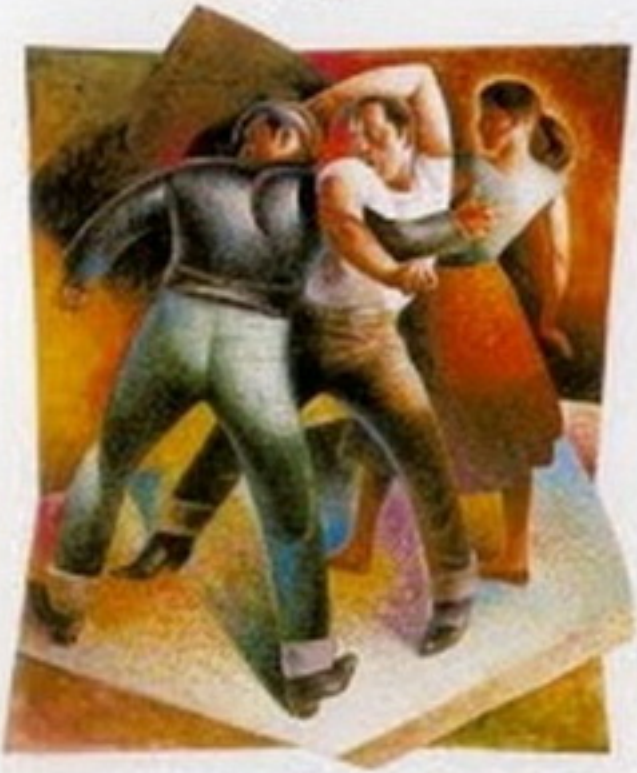
Bret Easton Ellis

SIFIRDAN AZ

Türkçesi
İRFAN SEYREK

Bret Easton Ellis

SIFIRDAN AZ

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,
Özal Basımevinde basıldı. (1994)
Dizgi: Serap Kılıç

Bret Easton Ellis
SIFIRDAN AZ

ROMAN

İngilizceden çeviren
İRFAN SEYREK

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

Özgün adı
Less than Zero

ISBN 975-510-452-6
© Bret Easton Ellis / Kesim Ajansı /
Can Yayınları (1993)

Joe Mc Ginnes'e

"Oynadıkça sürükler sizi bu oyun..."

-X

Batıya baktığım zaman kaptıldığım bir duygu var..."

- Led Zeppelin

Los Angeles'da insanlar otoyollarda tokuşmaktan korkuyorlar. Bu kente döndüğümde duyduğum ilk sözler bunlar oluyor. Blair beni Los Angeles Havaalanından alıyor ve araba rampayı çıkarken bu sözleri fısıldıyor bana: "Los Angeles'da insanlar otoyollarda tokuşmaktan korkuyorlar." Canımı sıkmaması gereken bu cümle rahatsızlık verecek kadar uzun bir süre aklımdan çıkmıyor. Başka hiçbir şey önemli görünmüyor. Ne on sekiz yaşımda oluşum, ne aylardan aralık oluşu, ne uçak yolculuğunun rahatsız geçmiş oluşu, ne birinci mevkide karşımda oturan Santa Barbaralı çiftin iyice kafayı bulmuş olmaları, ne o günün erken bir saatinde, New Hampshire Havaalanında beni serin tutan, bol blucinimin paçalarına sıçramış olan çamur, ne o sabah tertemiz, ak pak görünen, şimdi ise buruşuk, nemli gömleğimin kolundaki leke, ne de özellikle Blair'in dar temiz blucininin, soluk mavi tişörtünün yanında daha da doğulu görünen gri ekose yeleğimin boynundaki yırtık. O tek cümleyle karşılaştırıldığında, bütün bunlar ilgisiz görünüyor. İnsanların otoyollarda tokuşmaktan korktuklarını duymak "Muriel'in iştahsız olduğundan oldukça eminim," sözünü duymaktan ya da radyoda manyetik dalgaların arasından haykırmakta olan şarkıcıyı dinlemekten daha kolay görünüyor. O cümlenin altı sözcüğünün dışında hiçbir şey önemli görünmüyor bana. Ne boş asfalt yolda arabayı sürükleyip götürür görünen o ılık rüzgâr, ne Blair'in arabasına sinmiş, hâlâ az da olsa duyulan marihuana kokusu. Kısacası, ben dört aydır görmediği biriyle buluşan, bir aylığına evine dönen bir gencim, insanlar korkuyorlar bir araya gelmekten.

Blair otoyoldan ayrılıyor, bir kırmızı ışığa geliyor.

Sert bir rüzgâr bir an için arabayı sallıyor. Blair gülümseyip arabanın üstünü kapatalım der gibi bir şey söylüyor, radyo istasyonunu değiştiriyor. Benim evime yaklaşırken, beş işçi rüzgârda devrilen palmiye ağaçlarının kalıntılarını kaldırıyor; yaprakları, ölü ağaç kabuklarını büyük bir kırmızı kamyona yüklüyor ve bu yüzden durmak zorunda kalıyor Blair, gülümsüyor yine. Evimin önünde duruyor, kapı açık, arabadan iniyorum, havanın bu denli kuru ve sıcak oluşu şaşırtıyor beni. Oldukça uzun bir süre duruyorum orada, Blair valizleri arabanın bagajından çıkarmama yardımcı oluyor, sonra sırıtarak, "Neyin var?" diye soruyor. "Hiçbir şeyim yok," diyorum, Blair, "Solgun görünüyorsun," diyor, omuz silkiyorum, vedalaşıyoruz, arabasına binip uzaklaşıyor.

Evde kimse yok. Havalandırma çalışıyor, ev çam kokuyor. Mutfak masasının üzerinde, annemle kızkardeşlerimin Noel alışverişi yapmak için çıktıklarını bildiren bir not var. Durduğum yerden, köpeğin derin derin soluyarak havuzun kıyısında yattığını görebiliyorum, tüyleri uçuşuyor rüzgârda. Bana gülümseyen, kim olduğumu anlamış görünen yeni hizmetçinin yanından geçerek üst kata çıkıyorum, eskisinden farklı dergi kupürleri yapıştırılmış duvarları dışında her ikisi de değişmemiş görünen kızkardeşlerimin odalarının önünden geçerek, kendi odama giriyor, onun da değişmediğini görüyorum. Duvarlar hâlâ beyaz; plaklar yerlerinde; televizyon yerinden oynatılmamış; jaluziler hâlâ bıraktığım gibi açık duruyor. Annemle yeni hizmetçinin, belki de eskisi, ben yokken dolabımı temizledikleri anlaşılıyor. Çalışma masamın üzerinde, en üstüne "Bunları hâlâ istiyor musun?" yazılı bir not bırakılmış bir yığın çizgi roman var; bir de Julian'ın aradığını belirten bir notla "Noeli s..eyim," yazılı bir kart var. Kartı açıyorum, içinde, "Noeli birlikte s..elim" yazıyor, Blair'in Noel partisi için bir çağrı kartı bu. Kartı bırakıyor, odamın ger-

çekten soğumaya başladığını fark ediyorum.

Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa uzanıyor, ateşim olup olmadığını anlamak için alnımı yokluyorum. Ateşim var, bence. Elim alnımda, yatağımın üstündeki duvarda asılı, camlı postere sakınarak bakıyorum, ama o da değişmemiş. Eski bir Elvis Costello plağının tanıtım posteri. Elvis, dudaklarında buruk, alaycı bir gülümsemeyle, bakışlarını, benden ötelere, pencereden dışarıya yöneltmiş. Başının üzerinde bir yerde, 'Güven' sözcüğü yazılı, bir camı kırmızı, bir camı mavi güneş gözlüğü burun kemerinden aşağı kaydığından hafif şaşı gözleri görülebiliyor. Ancak bu gözlerin bana baktığı yok. Pencerenin yanında kim durursa ona bakıyor, kalkıp pencerenin yanında duramayacak kadar da yorgunum.

Julian'a telefon açıyorum, numarasını gerçekten anımsayabildiğim için kendime şaşıyorum, ama telefona çıkan olmuyor. Doğrulup oturuyorum, sıcak rüzgârla çılgınca sallanmakta olan, aslında boyunlarını eğen palmiye ağaçlarını jaluzinin aralıklarından görebiliyorum, sonra yine postere bakıyor, başımı arkaya çeviriyor, ardından yine o gülüşe, alaycı gözlere, kırmızı mavi gözlüklere bakıyorum, insanların tokuşmaktan korktuklarını yine duyabiliyor, o cümleyi alt etmeye, aklımdan silmeye çalışıyorum. MTV'yi açıp biraz Valium olsa da şunun üstesinden gelebilsem, uyuyabilsem diyorum kendi kendime, sonra aklıma Muriel geliyor, video görüntüleri hızla akarken biraz hasta gibi hissediyorum kendimi.

O gece Blair'in partisine Daniel'i götürüyorum, güneş gözlüğü takıyor Daniel, siyah yünlü ceketle siyah cin pantolon giymiş. Bir hafta önce New Hampshire'de elini çok kötü bir biçimde cam kestiği için, siyah süet eldiven takıyor. Onunla birlikte hastanenin acil servisine gittim, yarasının dikişlerini, kanı yıkayışlarını, telle dikmeye başlayışlarını midem bulanıncaya kadar izledim, sonra sabahın beşinde, gidip bekleme odasında oturup The Eagles'ın

'Kentteki Yeni Çocuk' adlı şarkısını dinledim, ardından Daniel'in yanına dönmek istedim. Blair'in Beverly Hills'deki evinin kapısında duruyoruz. Daniel eldivenlerin darlığından, tellere takıldığından yakınıyor. Ancak başparmağıyla öteki parmaklarından dışarı fırlayan gümüş telleri kimsenin görmesini istemediğinden çıkarmıyor eldivenlerini. Kapıyı Blair açıyor.

"Ahh, harika," diye haykırıyor Blair. Siyah deri ceketle birörnek pantolon giymiş, ayağında ayakkabı yok, sarılıyor bana, Daniel'e bakıyor sonra.

"Peki, bu kim?" diye soruyor, sırıtıyor.

"Bu Daniel," diyorum. "Daniel, bu da Blair."

Blair elini uzatıyor, Daniel gülümseyerek elini yavaşça sıkıyor.

"Eee, haydi içeri girin. İyi Noeller."

Her ikisi de koyu kırmızı, yanıp sönen ışıklarla renklendirilmiş, biri salonda, biri çalışma odasında olmak üzere iki Noel ağacı var. Partide, çoğunu mezun olduğumuzdan beri göremediğim lise arkadaşları; o iki kocaman ağacın yanında duruyorlar hepsi. Tanıdığım bir erkek manken, Trent de orada.

Boynuna yeşilli kırmızılı ekose bir atkı dolamış, "Clay," diye sesleniyor.

"Trent," diyorum.

"Nasılsınız, yavrular?"

"Harika. Trent, bu Daniel; Daniel, bu da Trent."

Trent elini uzatıyor, Daniel gülümseyip güneş gözlüğünü düzeltiyor, hafifçe sıkıyor Trent'in elini.

"Daniel," diyor Trent, "Nerede okuyorsun sen?"

"Clay'le aynı okulda," diyor Daniel. "Sen hangi okula gidiyorsun?"

"U.C.L.A.'ya, ya da Asyalıların hoşuna giden söyleyiş biçimiyle U.C.R.A.'ya"

Trent, gözleri çekik, başı öne eğilmiş, ön dişleri dışa çıkmış, yaşlı bir Japon taklidi yapıyor, sonra da sarhoş sar-

hoş basıyor kahkahayı.

Blair parmaklarını uzun sarı saçlarının arasından geçiriyor, yine sırıtıp durarak, "Ben de Uyumsuz Serseriler Cenneti Üniversitesine gidiyorum," diyor.

"Nereye?" diye soruyor Daniel.

"U.S.C.'ye" diyor, Blair.

"Öyle ya," diyor Daniel, "doğru."

Blair ile Trent gülüşüyorlar, Blair dengesini bulmak için onun kolunu tutuyor. "Ya da Yahudi S.C." diyor, zorlukla soluk alıyor neredeyse.

"Ya da Yahudi California Los Angeles," diyor Trent hâlâ gülerek.

Sonunda Blair gülmeyi kesiyor, bana punçu denememi söylüyor, sürtünerek yanımdan geçip kapıya gidiyor.

"Ben punç getiririm," diyor Daniel. "Sen de ister misin Trent?"

Trent, "Sağ ol, istemem," diyor, bana bakarak, "Solgun görünüyorsun," diye ekliyor.

Trent'in ve odada bulunan öteki insanların çoğunun koyu, esmer, güneş yanığı yüzleriyle karşılaştırıldığında solgun göründüğümü ben de fark ediyorum. "Dört aydır New Hampshire'daydım."

Trent elini cebine sokuyor. Bana bir kart uzatarak, "Al bunu, bu Santa Monica'da bir esmerleşme salonunun adresi. Yapay ışık ya da benzeri bir şey değil bu, vücudunun her yanını E vitamini kapsülleri ile ovmana da gerek yok. Uva Banyosu deniyor buna, yaptıkları iş derini boyamak."

Bir süre sonra Trent'ı dinlemeyi bırakıp Güney Kaliforniya Üniversitesine giden, Blair'in, benim tanımadığım arkadaşlarına bakıyorum, bu oğlanların üçü de güneş yanığı ve sarışın, içlerinden biri hoparlörlerden yükselen müziğe eşlik ederek şarkı söylüyor.

"İşe yarıyor," diyor Trent.

"İşe yarayan ne?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Bir Uva Banyosu. Uva Banyosu. Şu karta baksana oğlum."

"Ha, evet!" Karta bakıyorum. "Derini boyuyorlar, öyle mi?"

"Öyle."

"Tamam."

Sessizlik.

Trent, "Neler yapıyorsun?" diye soruyor.

"Valizlerimi açıyorum," diyorum. "Ya sen?"

"Şey" diyor gururla gülümseyerek, "Mankenlik bürosu beni işe aldı, gerçekten iyi bir büro," diyerek kuşkularını gidermeye çalışıyor. "İki ay sonraki *Uluslararası Erkek* dergisinin kapağında kim olacak bil, yalnız orada mı, Kaliforniya Üniversitesinin üniversiteli erkek takviminin haziran ayı sayfasında da?"

"Kim?" diye soruyorum.

"Ben, oğlum," diyor Trent.

"*Uluslararası Erkek mi?*"

"Evet. O dergiyi sevmiyorum. Yöneticim onlara çıpak şey etmek yok," dedi, "Speedo'lar falan gibi."

Neden bilmiyorum, ama ona inanıyorum, çevreye bakınarak satıcım Rip'in partide olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Rip'i göremeyince, yine Trent'e dönerek, Eee, başka neler yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Her zamanki gibi. Nautilus'a gidiyor, kafayı buluyorum, şu Uva denen yere gidiyorum... Ama, bak, oraya gittiğimi kimseye söyleme, tamam mı?"

"Ne?"

"Şu Uva denen yerden kimseye söz etme, olur mu?"

Trent kaygılı, neredeyse aklını takmış görünüyor, elimi omzuna koyuyor, inandırıcı olmak için sıkıyorum omzunu. "Ha, tamam, üzme canını."

"Ahh," diyor Trent, odaya bir göz atarak. "Küçük bir iş yapmam gerekiyor. Daha sonra. Öğle yemeği," diye şaka yaparak çıkıyor.

Daniel elinde punçla geri geliyor, çok kırmızı, çok sert bu punç, bir yudum alınca öksürüyorum. Durduğum yerden Blair'in bir film yapımcısı olan babasını görebiliyorum, salonun bir köşesinde oturmuş, benimle aynı okulda olduğunu sandığım genç bir aktörle konuşuyor. Blair'in babasının erkek arkadaşı da partide. Adı Jared, çok genç, sarışın, güneş yanığı tenli, mavi gözlü, inanılmayacak derecede düzgün dişleri var, Güney Carolina Üniversitesinden şu üç delikanlıyla konuşuyor. Barın yanında oturmuş votkalı bir kokteyl içmekte olan annesini de görüyorum Blair'in, içkisini ağzına götürürken elleri titriyor. Blair'in arkadaşı olan Alana çalışma odasına giriyor, beni kucaklıyor, ben de onu Daniel ile tanıştırıyorum. Daniel'e, "Tıpkı David Bowie'ye benziyorsun," diyor Alana, koko çekmekten aklı başından gitmiş olduğu anlaşılan haliyle. "Sen solak mısın?"

"Ne yazık ki değilim," diyor Daniel.

"Alana solaklardan hoşlanır," diye açıklıyorum Daniel'e.

"David Bowie'ye benzeyenlerden de," diye anımsatıyor Alana.

"Colony'de yaşayanlardan da," diye bitiriyorum.

"Ah, Clay, öyle hayvansın ki," diyerek kıkırdıyor. "Clay tam bir hayvan," diyor Daniel'e.

"Evet, biliyorum," diyor Daniel. "Bir hayvan. Tam anlamıyla."

"Punç aldın mı? Biraz içsen iyi olur," diyorum Alana'ya.

"Sevgilim," diyor, ağır ağır, tiyatrovari bir biçimde. "Punçu yapan benim." Gülüyor, sonra Jared'i görerek ansızın susuyor.

"Ah, Tanrım, keşke Blair'in babası Jared'i buralara çağırmasa, annesinin sinirlerini bozuyor. Kadın zaten küp gibi içiyor, oğlanı ortalıkta dolaşırken görmesi işi daha da bozuyor." Daniel'e dönerek, "Blair'in annesinde açık

hava korkusu var," diyor. Jared'e bakıyor yine, Alana. "Demek istiyorum ki, şu oğlan gelecek hafta çekim için Death Valley'e gidecek. Neden o zamana kadar bekleyemediğine bir anlam veremiyorum, siz bir anlam verebiliyor musunuz?" Alana önce Daniel'e, ardından da bana bakıyor.

"Hayır," diyor Daniel ciddi ciddi.

"Ben de bir anlam veremiyorum," diyorum, başımı iki yana sallayarak.

Alana önce yere, sonra bana bakarak, "Solgun görünüyorsun biraz, Clay," diyor. "Plaja falan gitsen iyi olacak."

"Belki giderim." Trent'in verdiği kartı parmaklarımın arasında tutarak Julian'ın gelip gelmeyeceğini soruyorum. "Bana telefon edip bir haber bırakmış, ama bağlantı kuramıyorum onunla," diyorum.

"Aman Tanrım, olamaz," diyor Alana. "Duyduğuma göre onu adamakıllı benzetmişler galiba."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

Birden Güney Carolina Üniversitesine giden üç çocuk ile Jared yüksek sesle, bir ağızdan gülüyorlar.

Alana gözlerini yukarıya kaydırıyor, sıkılmış görünüyor. "Jared, Morton'da çalışan erkek arkadaşından şu aptal fıkrayı duymuş. 'En büyük iki yalan nedir?' 'Paranı geri vereceğim ve ağzına boşalmayacağım.' Anlamıyorum bile bu fıkrayı. Tanrım, gidip Blair'e yardım etsem daha iyi olacak. Annesi barın arkasına geçiyor. Seninle tanıştığıma sevindim, Daniel."

"Ben de," diyor Daniel.

Barın yanında duran Blair ile annesinin yanına gidiyor Alana.

"'Haydi Dans Edelim'den birkaç ölçü mırıldansam iyi olurdu," diyor Daniel.

"İyi olurdu belki."

Daniel gülümsüyor, "Ah, Clay, ne hayvansın!"

Trent ve Güney Carolina Üniversitesine giden oğlan-

lardan biri salondaki Noel ağacının üstüne yıkıldıktan sonra ayrılıyoruz oradan. O gece daha geç bir saatte, Polo Hol'ün, ışıkları karartılmış barının bir ucunda ikimiz otururken, pek fazla bir şey konuşmuyoruz.

"Geri dönmek istiyorum," diyor yavaşça Daniel, kendini zorlayarak.

"Nereye?" diye soruyorum, merakla.

Beni biraz şaşırtan bir sessizlik oluyor. Daniel içkisini bitiriyor, hâlâ gözünde duran güneş gözlüğüne parmaklarıyla dokunuyor, "Bilmiyorum. Yalnızca geri dönmek istiyorum."

Melrose'da bir lokantada oturuyorum annemle. Annem beyaz şarap içiyor, güneş gözlüğü yine gözünde, saçlarına dokunup duruyor, ben de titrediklerinden hiç kuşkum olmayan ellerime sürekli olarak bakıyorum. Noel armağanı olarak ne istediğimi sorarken gülümsemeye çalışıyor. Başımı kaldırıp ona bakmak için ne kadar çok çaba göstermem gerektiğine şaşırıyorum.

"Hiçbir şey," diyorum.

Kısa bir sessizlikten sonra ben ona soruyorum, "Sen ne istiyorsun?"

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor, ellerime bakıyorum yine, şarabını yudumluyor. "Bilmiyorum. Güzel bir Noel geçirmek istiyorum, o kadar."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Mutsuz görünüyorsun," diyor ansızın.

"Değilim," diyorum.

"Mutsuz görünüyorsun," diyor bu kez daha alçak bir sesle. Rengi açılmış, sarımsı saçlarına dokunuyor yine.

"Sen de mutsuz görünüyorsun," diyorum, başka bir şey söylemeyeceğini umarak.

Üçüncü kadeh şarabını bitirip dördüncüsünü doldurana kadar başka bir şey konuşmuyor.

"Parti nasıldı?"

"İyi."

"Kaç kişi vardı?"

"Kırk. Elli." Omuz silkiyorum.

Şarabından bir yudum alıyor. "Kaçta ayrıldın oradan?"

"Anımsamıyorum."

"Birde mi? İkide mi?"

"Birdi herhalde."

"Yaa." Yine duraklıyor, bir yudum daha içiyor.

"Pek iyi değildi," diyorum, ona bakarak.

"Niye?" diye soruyor merakla.

"Değildi işte," diyerek ellerime bakıyorum yine.

Trent ile birlikte Sunset Bulvarında bulunan sarı bir trenin içindeyiz. Elinde sigarasıyla Pepsi içiyor, ben de pencereden dışarı, geçmekte olan arabaların farlarına bakıyorum. Trent'e bir gram mal getirmesi gereken Julian'ı bekliyoruz. On beş dakika gecikti Julian. Trent sinirli ve sabırsız. Ona Julian yerine, benim gibi, Rip'le alışveriş yapması gerektiğini önerdiğimde omuz silkiyor sadece. Sonunda ayrılıyoruz ondan, Trent, Julian'ı Westwood'daki bir pasajda bulabileceğimizi söylüyor. Ama Julian'ı orada da bulamıyoruz, bu yüzden Trent, Fatburger'e girip birşeyler yiyelim diyor. Karnının acıktığından, uzun bir süre yemek yemediğinden, oruç tutmakla ilgili birşeylerden söz ediyor. Siparişlerimizi verip yiyeceklerimizi bölmelerden birine götürüyoruz. Ancak ben pek acıkmış değilim, Trent Fatburger'imde acılı sos olmadığını fark ediyor.

"Bu da ne? Acılı sosu olmayan bir Fatburger yenilmez."

Gözlerimi yukarı kaydırıyor, bir sigara yakıyorum.

"Tanrım, garip bir insansın. Şu boktan New Hamshire'da gereğinden fazla kalmışsın sen," diye mırıldanıyor. "Acılı sos bile kullanmıyorsun."

Bir şey söylemiyor, duvarların çok parlak, rahatsızlık

verecek tonda bir sarıya boyanmış olduğu, floresan lâmbalarının ışığı altında parıldar gibi göründüğü gözüme çarpıyor. Müzik dolabında Joan Jett'le Kara Yürekler 'Kızıldır Yonca' adlı şarkıyı söylüyorlar. Gözlerimi duvarlara dikip sözlerini dinliyorum şarkının. "*Kızıldır yonca, yine yoncadır, yine yonca...*" Susuzluk bastırıyor birden, ama tezgâha gidip bir şey almak içimden gelmiyor, çünkü orada siparişleri alan üzgün yüzlü, şişman bir Japon kız ile başka bir sarı duvara yaslanmış, herkese kuşkuyla bakan siyahlar giymiş bir güvenlik görevlisi duruyor. Trent ise yüzünde şaşkın bir ifade ile hâlâ Fatburger'ime bakıyor; bitişiğimizdeki bölmede iplik iplik uzun saçlı, kırmızı gömlekli biri gitar çalıyormuş gibi yaparak şarkının sözlerine eşlik ediyor, başını sallamaya başlayınca ağzı açılıyor. "*Kızıldır yonca, yine yoncadır, yine yonca... Kızıldır yoncaaa...*"

Saat sabahın ikisi, hava sıcak, Edge'de, bir arka odadayız, Trent güneş gözlüğümü deniyor, ona çıkmak istediğimi söylüyorum. Trent birazdan, iki dakika sonra çıkacağımızı söylüyor. Dans pistinden gelen müzik sesi çok yüksek, müziğin her duruşunda, yeni bir şarkı başlarken gerginleşiyorum. Tuğla duvara yaslanıyor, karartılmış bir köşede iki oğlanın birbirine sarılmaları dikkatimi çekiyor. Trent gergin olduğumu fark ederek, "Ne yapmamı istiyorsun? Bir yatıştırıcı istiyorsun, öyle mi?" Cebinden bir nane şekeri kutusu çıkarıyor, kapağını açıyor. Hiçbir şey söylemiyor, yalnızca kutuya bakıyorum. Kutuyu yerine koyuyor, boynunu uzatarak bakıyor. "Şu kız Muriel mi?" diye soruyor.

"Hayır, o Zenci bir kız."

"Haa... haklısın."

"Kız değil o."

Trent nasıl olur da iştahsızlıkla ilgisi olmayan bu yeniyetme Zenci oğlanı Muriel'le karıştırır diye düşünürken, o Zenci oğlanın kadın elbisesi giydiğini görüyorum. Trent'e

bakıyor, ona yine gitmek zorunda olduğumu söylüyorum.

"Evet, hepimiz gitmek zorundayız," diyor. "Bunu daha önce de söylemiştin."

Gözlerimi ayakkabılarıma dikiyorum, Trent söyleyecek bir şey buluyor. "Fazla oluyorsun sen." Ayakkabılarıma bakıp duruyorum.

Trent, "Öff, ne boktan iş bu, Blair'i bul da gidelim, haydi çıkalım," diyor.

Büyük salona geri dönmek istemiyorum, ama dışarı çıkabilmek için büyük salondan geçmek gerektiğini sonradan anlıyorum. Gerçekten sevimli, güneş yanığı tenli, üzerinde Cennet yazan kesik bir tişört giymiş bir kızla konuşmakta olan Daniel'i görüyorum, ona fısıldayarak gideceğimizi söylüyorum, Daniel bana, şöyle bir bakarak, "İşin bokunu çıkarma," diyor. Sonunda kolundan çekerek ona çok sarhoş olduğunu söylüyorum, o da bana dalga geçme diyor. Kız arkadaşını yanağından öpüyor, kapıya doğru arkamızdan geliyor. Blair kapıda durmuş, Güney Carolina Üniversitesinden biriyle konuşuyor.

"Gidiyor muyuz?" diye soruyor Blair.

"Evet," diyorum, daha önce nerede olduğunu merak ederek.

Dışarı çıkıyoruz, sıcak bir gece, Blair, "Eee, iyi eğlendik mi?" diye soruyor, kimseden yanıt gelmiyor, yere bakıyor Blair.

Trent'le Daniel Trent'in BMW'sinin yanında duruyorlar, Trent arabanın eldiven gözünden *As I Lay Dying* romanının öğrenciler için hazırlanmış özetini çıkarıp Blair'e veriyor. Vedalaşıyor, Daniel'in kendi arabasına binebileceğinden emin olmak istiyoruz. Trent birimizin Daniel'i evine bırakması gerekebileceğini söylüyor, ama sonra da onu evine götürüp yarın yine geri getirmenin oldukça yorucu olacağını ileri sürüyor. Blair'i Beverly Hills'deki evine bırakıyorum, Blair elindeki kitapla oynuyor, eline vurulmuş kulübe giriş damgasını çıkarmaya çalışırken, "Lâ-

net olsun. Elime şu siyah damgayı vurmasalardı ne olurdu sanki. Çıkmaz bu hiç," diyor. Sonra da dört ay buradan ayrı kalmama karşın, ona hiç telefon etmemiş olduğumu söylüyor. Özür diliyorum ondan, çok aydınlık olduğu için, Hollywood Bulvarından çıkıp Sunset'e sapıyor, Blair'in sokağına doğru sürerek, evinin araba yoluna giriyorum. Öpüşüyoruz, direksiyonu çok sıkı kavramış olduğumu fark ediyor, yumruklarıma bakarak, "Ellerin kızarmış," diyor, sonra arabadan iniyor.

Sabahın geç, öğleden sonranın erken saatlerinde Beverly Hills'de alışveriş yaptık. Annem, iki kızkardeşim ve ben. Annem zamanın çoğunu Neiman-Marcus'da geçirmiş herhalde, kızkardeşlerim de Jerry Magnin'e giderek babamın hesabını kullanıp babama ve bana birşeyler aldılar, sonra da kendilerine birşeyler almak için MGA, Camp Beverly Hills ve Privilege'e gittiler. Bu süre içinde ben de La Scala Butiğin barında, sıkıntıdan patlayacak bir durumda, sigara ve kırmızı şarap içiyorum. Sonunda, annem Mercedes'iyle gelip La Scala'nın önüne park ediyor, beni bekliyor. Yerimden kalkıp tezgâhın üzerine parayı bırakarak arabaya biniyor, başımı koltuğun arkalığına dayıyorum.

"O bebelerin en büyüğü olan oğlanla çıkıyor o kız," diyor kızkardeşlerimden biri.

"Hangi okula gidiyor?" diye soruyor, öteki, ilgi duyarak.

"Harvard'a."

"Kaçıncı sınıfta?"

"Dokuzuncu. Kendisinden bir yıl ileri."

"Evlerinin satılık olduğunu duydum," diyor annem.

"Oğlan da satılık mı acaba?" diye mırıldanıyor, on beş yaşında olduğunu sandığım büyük kızkardeşim, her ikisi de kıkırdayarak gülüyorlar, arka koltukta.

Video oyunu paketleri yüklenmiş bir kamyon geçiyor

yanımızdan, kızkardeşlerim çılgına dönüyorlar.

"Şu video oyununun ardından gidelim!" diyor, kızlardan biri emredercesine.

"Anne, babama söylesem bana Noel için Galaga alır mı sence?" diye soruyor öteki, kısa sarı saçlarını fırçalayarak. On üç yaşında o galiba, belki de.

"Galaga da ne?" diye soruyor annem.

"Bir video oyunu," yanıtını veriyor bir kızkardeşim.

"Atariniz var ya," diyor annem.

"Atari ucuz," diyor, kendisi gibi sarışın olan öteki kızkardeşime fırçayı uzatarak.

"Bilmiyorum," diyor annem, güneş gözlüklerini düzelterek, arabanın üstündeki gölgeliği açıyor. "Onunla akşam yemeğini birlikte yiyeceğiz."

"Cesaret verici bu," diyor büyük kızkardeşim alay ederek.

"Peki onu nereye koyacağız?" diye soruyor kardeşlerimden biri.

"Neyi koyacağız?" diyor annem.

"Galaga! Galaga!" diye bağrışıyor kızkardeşlerim.

"Clay'in odasına, herhalde," diyor annem.

Başımı iki yana sallıyorum.

"Saçma! Olamaz," diyor kızlardan biri. "Clay Galaga'yı odasında tutamaz. Hep kilitliyor kapısını."

"Evet, Clay, bu çok tepemi attırıyor," diyor ikisinden biri, çok sinirli bir ses tonuyla.

"Kapını neden kilitliyorsun gerçekten, Clay?"

Yanıtlamıyorum.

"Kapını niye kilitliyorsun, Clay?" diye, hangisi olduğunu bilmediğim bir kardeşim, soruyor.

Yine bir şey söylemiyorum, MGA'in ya da Camp Beverly Hills'in şu alışveriş torbalarından birini, ya da Privilege'den alınmış bir ayakkabı kutusunu pencereden aşağı fırlatıp atmak geliyor içimden.

"Anne, bana yanıt vermesini söyler misin, şuna? Kapı-

nı neden kilitliyorsun, Clay?"

Arkama dönüyorum. "Çünkü son kez kapımı açık bıraktığımda çeyrek gram kokain çalmıştınız benden. İşte bu yüzden kilitliyorum."

Bir şey söylemiyor kızkardeşlerim. Öldüren Dişi adlı bir topluluğun söylediği 'Bağımsızlıktan Kurtulamayan Yeniyetme Şıringacı Hemşireler' şarkısı çalıyor radyoda, "Bunu dinlemek zorunda mıyız?" diye soruyor annem, kızkardeşlerimse, sesi biraz daha açmasını istiyorlar ondan, şarkı bitinceye kadar kimse bir şey konuşmuyor. Eve vardığımız zaman, küçük kardeşim havuz kıyısında, "Saçmalama. Kendi kokainimi kendim alabilirim," diyor bana.

Burada kalacağım dört hafta süresince görüşeceğim psikanalizci, genç, sakallı, 450 SL kullanan, Malibu'da bir evi olan biri. Onu sinirlendirmek amacıyla, Westwood'daki muayenehanesinde güneş gözlüklerim gözümde, sigara, bazan karanfilli sigara içerek, bazan da ağlayarak oturacağım. Bazan bağıracağım ona, o da bana bağıracak. Ona tuhaf cinsel fantezilerim olduğundan söz edeceğim, onun da ilgisi gözle görülür derecede artacak. Hiçbir nedeni olmadan gülmeye başlayacak, sonra da fenalaşacağım. Ona bazan yalan söylerim. Bana metresini, Tahoe'deki evinde yapılmakta olan onarım çalışmalarını anlatacak, ben de gözlerimi kapayıp dişlerimi gıcırdatarak bir sigara daha yakacağım. Bazan ansızın kalkıp giderim oradan.

Stüdyo Kentteki Du Par'a oturdum, Blair'i, Alana ve Kim'i bekliyorum. Bana telefon edip kendileriyle birlikte sinemaya gitmemi istemişlerdi, ama bir Valium alarak o öğleden sonra erken bir saatte uyuyakalmış, onlarla sinemada buluşmak için zamanında hazır olamamıştım. Bu yüzden onlara Du Par'da buluşabileceğimizi söyledim. Büyük bir pencerenin yanında, bölmelerden birinde oturuyorum, garson kıza bir fincan kahve getirmesini söylüyorum, ama hiçbir şey getirmiyor bana, yanımdaki masayı

silmeye başlayarak, başka bir masadan sipariş alıyor. Ellerim çok kötü titremekte olduğundan, hiçbir şey getirmemesi benim için daha iyi. Bir sigara yakıyor, büyük tezgâhın üzerindeki Noel süslemelerine bakıyorum. Neonlarla aydınlatılmış plastik bir Noel baba plastik köpüğünden yapılmış, doksan santim boyunda kamış bir baston tutuyor; yeşil, kırmızı kâğıtlara sarılmış büyük kutuları o bastona dayamışlar, kutuların içinde acaba bir şey var mı diye merak ediyorum. Benden iki bölme ileride oturmakta olan, üzerine Universal Stüdyoları yazılı bir tişört giymiş, ufak tefek, esmer, derin bakışlı birisiyle göz göze geliyorum ansızın. Adam gözlerini bana dikmiş, önüme bakıyor, sigaramdan bir nefes, derin bir nefes çekiyorum. Sürekli bakıyor adam bana, düşünebildiğim tek şey, ya o beni görmüyor ya da ben burada değilim. Niçin böyle düşündüğümü de bilmiyorum. *İnsanlar tokuşmaktan* korkuyorlar. *Satılık mı acaba herif?*

Blair birden yanağımdan öpüyor, Alana ve Kim'le birlikte oturuyorlar. Bana Muriel'in iştahsızlık nedeniyle bugün hastaneye kaldırıldığını anlatıyor Blair. "Sinemacılık dersinde bayıldı. Güney Carolina Üniversitesine en yakın hastane değil, ama onu Cedars-Sinai'ye kaldırdılar," diyor Blair telâş içinde, sigarasını yakarak. Kim pembe güneş gözlüğü takmış, bir sigara da o yakıyor, Alana da istiyor bir sigara.

"Kim'in partisine geliyorsun, değil mi, Clay?" diye soruyor Alana.

"Ha evet, Clay. Kesinlikle gelmelisin," diyor Kim.

"Ne zaman?" diye soruyorum, çünkü bilirim, bu Kim haftada bir falan hep bu tür partiler verir.

"Gelecek hafta sonuna doğru falan," diyor bana, ama ben bunun yarın anlamına gelebileceğini anlıyorum.

"Kiminle gideceğimi bilmiyorum," diyor Alana, ansızın. "Aman Tanrım, kiminle gitsem, hiç bilmiyorum." Duraklıyor. "Bu daha yeni aklıma geldi," diyor.

"Cliff'e ne oldu? Cliff'le gitmeyecek miydin?" diye soruyor Blair.

"Cliff'le ben gidiyorum," diyor Kim, Blair'e bakarak.

"Ha, doğru ya," diyor Blair.

"Tamam, Cliff'le sen gidiyorsan, ben de Warren'la giderim," diyor Alana.

"Ama Warren'la senin çıktığını sanıyordum," diyor Kim, Blair'e.

Blair'e bir göz atıyorum.

"Çıkıyordum, ama şimdi Warren'la çıkmıyorum," diyor Blair, bir duraksamadan sonra.

"Çıkmıyordun. Düzüşüyordun. 'Çıkmıyordun,'" diyor Alana.

"Her neyse, her neyse," diyor Blair, elindeki yemek tepsisini fırlatıyor, bakışlarını önce bana çeviriyor, sonra kaçırıyor.

"Sen Warren'la yattın mı?" diye soruyor Kim, Alana'ya.

Alana önce Blair'e sonra Kim'e, sonra bana bakıyor, "Hayır, yatmadım," diyor. Yeniden Blair'e, sonra yine Kim'e bakıyor. "Ya sen?"

"Hayır, ama Cliff'in Warren'la yattığını sanıyordum." diyor Kim, bir an için şaşkınlık geçirerek.

"Bu doğru olabilir, ben de Cliff'in şu sinsi, Valley'li Punk, Didi Hellman ile yattığını düşünüyordum," diyor Blair.

"Aaa, bu doğru değil. Kim söyledi bunu sana?" Alana öğrenmek istiyor.

Bir an için Didi Hellman'la yatmış olabileceğimin bilincine varıyorum. Warren'la da yatmış olabilirim diye düşünüyorum. Bir şey söylemiyorum. Biliyor olabilirler bunlar.

"Didi söyledi," diyor Blair. "Sana söylemedi mi?"

"Hayır," diyor Kim. "Bana söylemedi."

"Bana da söylemedi," diyor Alana.

"İyi, ama bana söyledi," diyor Blair.

"Eee, ne bilir ki o? Calabasas'ta oturuyor Allahın garibi," diye yakınıyor Alana.

Blair bir an düşünüyor, sonra yavaşça, "Cliff, Didi ile yatmışsa, Raoul ile de yatmış olması gerekiyor," diyor.

"Raoul da kim?" Alana ile Kim aynı anda soruyorlar.

Yemek listemi açarak okur gibi yapıyor, acaba Raoul ile ben de mi yattım diye düşünüyorum. Bu ad yabancı gelmiyor bana.

"Didi'nin başka bir sevgilisi. Şu iğrenç üçlü gruplara katılırdı her zaman. Gülünç oluyorlardı," diyor Blair yemek listesini kapatarak.

"Didi gülünçtür," diyor Alana.

"Raoul Zenci, değil mi?" diye soruyor Kim bir süre sonra.

Raoul ile yatmadım daha.

"Evet. Neden soruyorsun?"

"Onunla bir kere Roxy'de özel bir partide karşılaştığımı düşünüyorum da ondan."

"Aşırı dozda uyuşturucu aldığını düşünmüştüm."

"Hayır, hayır. Aklıbaşında biri gerçekten. Şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı Zenci olduğu kanısındayım," diyor Blair.

Alana ile Kim başlarını sallayarak onaylıyorlar onu. Listeyi kapatıyorum.

"Ama o da o biçim değil mi?" diye soruyor Kim, meraklı görünüyor.

"Kim? Cliff mi?" diye soruyor Blair.

"Hayır. Raoul."

"O çift taraflı. İki yönlü," diyor Blair, sonra da pek emin olmadan, "Herhalde," diye ekliyor.

"Ben o oğlanın Didi ile yatmış olacağını düşünemiyorum," diyor Alana.

"Ben de düşünemiyorum gerçekten," diyor Blair.

"O zaman niye çıkıyordu onunla?"

"Zenci bir sevgilisi var diye modaya uyduğunu sanıyordu," diyor Blair, bu konudan artık sıkılmış görünerek.

"Ne bayağılık," diyor Alana, alaylı bir tiksintiyle ürperti geçirerek.

Üçü de konuşmayı kesiyor, sonra Kim, "Cliff'in Raoul'la yattığı hiç aklıma gelmemişti," diyor.

"Cliff'in yatmadığı insan kalmadı," diyor Alana, gözlerini yukarıya kaydırıyor, Kim ile Blair de gülüşüyorlar. Blair bana bakıyor, gülümsemeye çalışıyor, sonra bir garson kız gelerek siparişlerimizi alıyor.

Önceden düşündüğüm gibi, Kim'in partisi bu gece. Partiye giderken Trent'i izliyorum. Trent evime geldiğinde bir boyunbağı takmış, bana da takmamı söylüyor, ben de kırmızı bir boyunbağı takıyorum. Partiden önce yemek için Santo Pietro'da birşeyler almak üzere durduğumuzda, Trent pencerelerin birinde kendini görünce, yüzünü buruşturuyor, boyunbağını çıkarıyor, benim de çıkarmamı istiyor. Partide kimse boyunbağı takmadığından bir şey fark etmiyor bu.

Holmby Hills'deki evde Fred Segal'den takım elbiseler, konserler için bilet almaktan söz eden bir sürü insanla çene çalıyorum, Trent'in herkese Kaliforniya Üniversitesinde katılmış olduğu öğrenci derneğinde ne kadar eğlenmiş olduğunu anlatışını dinliyorum. Liseden bir arkadaşım olan Pierce'le de konuşuyor, buraya geldiğimde onu aramadığım için özür diliyorum, bana önemli değil diyerek, solgun göründüğümü söylüyor, okulu bitirme armağanı olarak babasının kendisine almış olduğu yeni BMW'sinin çalındığını anlatıyor. Julian da partide, Alana'nın söylediği kadar kötü görünmüyor: hâlâ güneş yanığı, saçları sarı ve kısa, biraz daha zayıflamış gibi, ama bunun dışında iyi görünüyor. Julian Trent'e geçen gece onu Carney'in orada göremediği için üzgün olduğunu, son zamanlarda çok iş çıktığını söylüyor, üçüncü cin-toniğini yeni bitirmiş

olan Trent'in yanında duruyorum, Julian'a, "Bu senin yaptığın gerçekten adice bir sorumsuzluk," dediğini duyuyor, acaba Julian'a beni arayıp neden not bıraktığını sorsam mı diye düşünürken başımı çeviriyorum, ama tam göz göze gelip selâmlaşacağımız sırada, o bakışlarını benden kaçırarak oturma odasına geçiyor. Blair dans ederek yanıma geliyor, "Beni gerçekten incitmek mi istiyorsun?" şarkısının sözlerini mırıldanıyor, kafayı iyice bulduğu anlaşılıyor, mutlu ve iyi göründüğümü söyleyip Jerry Magnin'den alınmış bir kutu veriyor elime, "İyi Noeller, çakal," diye fısıldıyor kulağıma, öpüyor beni.

Kutuyu açıyorum. Bir fular. Teşekkür ederek çok güzel olduğunu söylüyorum. Uyup uymadığını anlamak için onu boynuma takmamı istiyor, ben de fularların herkese uyduğunu söylüyorum. Ama Blair diretince, takıyorum, gülümsüyor, "Harika!" diye mırıldanarak bara bir içki almaya dönüyor. Oturma odasının bir köşesinde boynumda fular, tekbaşıma duruyorum, satıcım Rip'i görüyor, rahatlıyorum.

Rip, Paraşüt adlı mağazadan aldığı anlaşılan, kalın, kaba kumaştan yapılmış beyaz bir takım ile pahalı bir siyah fötr şapka giymiş. Trent bana yaklaşarak, paraşütçülüğe mi başladın diye Rip'e soruyor. "Paraşütçülüğe mi çıkıyorsun? Çaktın mı?" diyor Trent kıkır kıkır gülerek. Trent kıkırdamasını kesinceye kadar Rip ona bakmakla yetiniyor. Julian odaya geri dönüyor, yanına gidip merhaba diyeceğim sırada Rip boynumdaki fulardan yakalayarak, beni boş bir odaya çekiyor. Odada hiç eşya olmadığını fark ediyor, nedenini düşünmeye koyuluyorum; bu sırada Rip omzuma hafifçe dokunarak gülüyor.

"Eee, ne var ne yok?"

"Harika," diyorum. "Burada niye hiç eşya yok?"

"Kim taşınıyor," diyor. "Telefonuma karşılık verdiğin için teşekkürler, hıyar."

Rip'in beni telefonla aramayı bile denemediğini bilme-

me karşın, ona, "Kusura bakma, daha dört gün önce falan döndüm... Bilmem... Ama seni hep aradım."

"İşte şimdi karşındayım. Senin için ne yapabilirim, düdüğüm?"

"Nelerin var?"

"Hangi dersleri okuyordun orada?" diye soruyor Rip, bana yanıt verme zahmetine katlanmadan. Cebinden iki küçük, katlanmış zarf çıkarıyor.

"Resim dersi, yazma, müzik–"

"Müzik dersi mi?" diye sözümü kesiyor, heyecanlanmış gibi yapıyor. "Hiç beste yaptın mı?"

"Eh. İşte biraz." Cüzdanımı çıkarmak için elimi cebime atıyorum.

"Baksana, bende bazı şarkı sözleri var. Bestelersin onları. Milyonlar kazanırız."

"Hangi milyonları?"

"Geri dönecek misin?" diye soruyor Rip, duraklamadan.

Hiçbir şey söylemiyor, küçük bir el aynasına dökmüş olduğu yarım grama bakıyorum yalnızca.

"Kalacak mısın yoksa? Los Angeles'da mı geçireceksin günlerini?" Rip gülüyor, bir sigara yakıyor. Yarım gramlık kümeyi bir jiletle dört büyük çizgi haline getiriyor, sonra boru yapılmış bir yirmi dolarlık veriyor bana, ben de eğilerek çizgilerden birini haklıyorum orada.

"Nereye geri dönecek miyim?" diye soruyorum, başımı kaldırıyor, yüksek sesle burnumu çekiyorum.

"Tanrım," diyor Rip, eğilerek. "Okula tabii, geri zekâlı."

"Bilmiyorum. Öyle düşünüyorum."

"Öyle düşünüyorsun." İki, büyük uzun çizgiyi haklıyor, sonra bana uzatıyor yirmiliği.

"Evet," diyerek, omuz silkiyor, eğiliyorum yine.

"Güzel bir fular. Gerçekten şık. Blair senden hâlâ hoşlanıyor, anlaşılan," diyerek gülümsüyor Rip.

"Öyledir herhalde," diyorum bir çizgiyi daha haklayarak.

"Öyledir herhalde, öyledir herhalde," deyip gülüyor Rip.

Yine gülümsüyor, omuz silkiyorum. "Bu mal iyi. Bir gram verir misin?"

"Al bakalım, dostum." Küçük zarflardan birini elime veriyor.

Ona iki ellilikle bir yirmilik uzatıyorum, yirmiliği bana geri veriyor, "Noel armağanı, tamam mı?"

"Çok teşekkür ederim, Rip."

"Bence geri dönmelisin," diyor, parayı cebe indiriyor. "Dalga geçme. Serserilik yapma."

"Senin gibi mi?" Bunu söylediğime pişman oluyorum. Yanlış anlaşılıyor.

"Benim gibi ya, dostum," diyor Rip duraklayarak.

"Dönmek isteyip istemediğimi bilmiyorum," diye söze başlıyorum.

"Dönmek isteyip istemediğimi bilmiyorum da ne demek?"

"Bilmiyorum işte. Orada da durum buradan pek farklı değil."

Rip huzursuz olmaya başlıyor, kalsam da dönsem de, bunun Rip için önem taşımadığı duygusuna kapılıyorum.

"Bana bak, uzun bir tatilin var, öyle değil mi? Bir ay, değil mi?"

"Evet. Dört hafta."

"Bir ay işte. İyi düşün bunu."

"Düşüneceğim."

Rip pencereye doğru yürüyor.

"Disk cokeylik yapıyor musun yine?" diye soruyorum.

"Yok be!" Parmağını el aynasının üzerinde gezdiriyor, dişlerini ve damağını ovalıyor, sonra da aynayı yine cebine sokuyor. "Şirketin işleri şimdilik yolunda gidiyor. Sıfırı tüketirsem, yine dönebilirim, o işe. Tek sorun da sıfırı tüke-

teceğimi düşünmüyor olmam," deyip gülüyor. "Wilshire yolu üzerinde çok güzel bir çatı katı dairem var. Harika bir şey!"

"Sahi mi?"

"Evet. Geçerken uğramalısın."

"Uğrarım."

Rip pencerenin pervazına oturuyor, "Bana kalırsa Alana benimle düzüşmek istiyor. Ne dersin?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Anlayamıyorum bunu, çünkü Rip ne David Bowie'ye benziyor, ne solak, ne de Colony'de yaşıyor.

"Onu düzsem mi düzmesem mi?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Olur kuşkusuz, neden olmasın ki?"

Rip pencerenin pervazından iniyor, "Dinle, evime gelmelisin. Bende *Kıyamet Tapınağı* da var, kaçak olarak aldım. Bana dört yüz dolara patladı. Benim oraya gelmem gerek," diyor.

"Peki, olur Rip." Kapıya doğru gidiyoruz.

"Gelecek misin?"

"Neden olmasın?"

Birlikte oturma odasına girdiğimizde anımsamadığım iki kız bana yanaşarak kendilerine telefon etmemi söylüyorlar, biri bana Roxy'deki geceyi anımsatıyor, ona Roxy'de bir sürü gece geçirildiğinden söz ediyorum, gülümsüyor, yine de kendisini aramamı istiyor. Bu kızın numarası bende var mı yok mu, emin değilim, tam ona sormak üzereyken Alana yanıma geliyor, Rip onu rahat bırakmıyormuş, bu konuda bir şey yapıp yapamayacağımı soruyor. Yapabileceğim bir şeyin olduğunu sanmadığımı söylüyorum. Alana Rip'i anlatmaya başladığında, Rip'in oda arkadaşının Noel ağacının yanında Blair ile dans edişini izliyorum. Blair'in kulağına birşeyler fısıldıyor, her ikisi de gülüşüyor, başlarını sallıyorlar.

Armani marka bir kazakla, mokasen giymiş, uzunca

kır saçlarıyla yaşlı bir herif, Alana'yla benim yanımdan geçerek Rip ile konuşmaya başlıyor. Blair'in partisindeki Güney Carolina Üniversitesi öğrencilerinden biri de burada, kırk kırk beş yaşlarındaki bu herife bakıp duruyor, sonra benimle Roxy'de karşılaşan kızlardan birine dönerek yüzünü ekşitiyor. O sırada kendisine baktığımı görünce, gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum. Alana çene çalıp duruyor, neyse ki biri müziğin sesini açıyor, Prince de bağırmaya başlıyor. Dans etmek istediği parça çalmaya başlayınca, Alana yanımızdan ayrılıyor, Güney Carolina Üniversitesinden Griffin yanıma gelerek şampanya isteyip istemediğimi soruyor. İstediğimi söylüyorum ona, bara gidiyor, bir çizgi daha haklamak için bir tuvalet arıyorum.

Alt kattaki tuvaletin kilidi bozuk olduğundan bu iş için Kim'in odasından geçmem gerekiyor. Kim'in kapısına vardığımda, Trent çıkıyor oradan ve kapıyı kapıyor.

"Aşağıdaki tuvaleti kullan," diyor.

"Niye?"

"Çünkü Julian, Kim ve Derf içeride düzüşüyorlar."

Olduğum yerde kalıyorum. "Derf burada mı?" diye soruyorum.

"Benimle gel," diyor Trent.

Trent'in ardından aşağı kata iniyor, dışarı çıkıyor, arabasına gidiyorum.

"Gir içeri," diyor.

Kapıyı açarak BMW'ye atlıyorum.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum, o sürücü kapısından içeri girerken.

Elini cebine atarak küçük bir şişe çıkarıyor.

"Azıcık ko-kain," diyor, güneyliler gibi ağzını yapmacıklı bir biçimde yaya yaya.

Biraz kokainim olduğundan ona söz etmiyorum, altın bir kaşık çıkarıp kaşığı toza bastırıyor, sonra da burnuna tutuyor, dört kez yineliyor bunu. Daha sonra partide çalınan kasetin aynısını arabanın teybine takıyor, şişeyle kaşı-

ğı bana uzatıyor. Ben de dört kez çekiyorum şu mereti, gözlerim sulanıyor, yutkunuyorum. Rip'inkinden farklı bir koka bu, acaba bunu Julian'dan mı aldı diye düşünüyorum. Öteki kadar iyi değil.

"Sen buradayken bir haftalığına Palm Springs'e gitsek nasıl olur," diye öneride bulunuyor.

"Evet. Palm Springs. Tabii," diyorum. "Buraya bak, ben içeri gidiyorum."

Trent'i arabada bırakarak partiye dönüyor, Griffin'in elinde iki kadeh şampanya ile dikilmekte olduğu bara doğru gidiyorum. "Biraz havası kaçmış bence," diyor.

"Ne?"

"Şampanyanın havası kaçmış dedim."

"Ha." Duraklıyor bir an şaşkınlık geçiriyorum. "Önemli değil."

Şampanyayı içiyorum, bana yenisini dolduruyor.

"Tadı daha kaçmamış," diyor, kendi şampanyasını bitirdikten sonra, bir yenisini daha doldururken. "Biraz daha ister misin?"

"Kuşkusuz." İkinci kadehimi de bitirince üçüncüsünü dolduruyor, bana. "Sağ ol."

"Birlikte geldiğim kız, İngiliz Beat tişörtü ile dar beyaz pantolon giymiş Japonla çıktı gitti. Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Kim'in kuaförü o."

"Çıldırmış," diyorum şampanyamı bitirip odanın karşısından Blair'e bakarak. Göz göze geliyoruz, bana gülümsüyor, yüzünü ekşitiyor. Ben de ona gülümsüyorum, yüzümü ekşitmiyorum. Griffin bunu fark ediyor, müziğin gürültüsünü bastıran bir ses tonuyla, "Blair ile çıkan sendin, değil mi?" diye soruyor.

"Evet, çıkıyordum."

"Şimdi de çıkıyorsunuz sanıyordum."

"Öyle de denebilir," diyorum, bir şampanya daha dol-

durarak. "Bilmiyorum."

"Senden çok söz ediyor."

"Gerçekten mi? İyi..." Sesim kısılıyor.

Uzun bir süre bir şey konuşmuyoruz.

"Fuların hoşuma gitti," diyor Griffin.

"Teşekkürler." Kadehimi son damlasına kadar içip bir tane daha dolduruyor, saatin kaç olduğunu, ne zamandır burada bulunduğumu merak ediyorum. Kokanın etkisi azalmakta, sarhoş olmak üzereyim.

Griffin derin bir soluk alarak, "Hey, evime gelir misin? Annemle babam Noel için Roma'dalar." Biri kaseti değiştiriyor, içimi çekerek Griffin'in elindeki kadehine bakıyor, kendi kadehimi çabucak bitiriyor, "Olur, neden olmasın," diyorum.

Griffin yatak odasının penceresinde durmuş, arka avluya bakıyor, üstünde sadece bir külot var, ben de yatağına yaslanmış, yerde oturuyorum, canım sıkkın, ayık bir durumda sigara içiyorum. Griffin bana bakıyor, beceriksiz bir davranışla, donunu aşağıya indiriyor, güneş yanığı çizgisinin olmadığı gözüme çarpıyor, niye acaba böyle diye düşünüyor, neredeyse kahkaha atıyorum.

Gün doğmadan biraz önce uyanıyorum. Ağzım çok kuru, dilimi damağımdan ayırırken canım yanıyor. Gözlerimi sıkı sıkı kapayıp yeniden uyumaya çalışıyorum, ama yatağın yanındaki sehpanın üzerindeki dijital saat dört buçuğu gösteriyor, nerede olduğumun bilincine ancak o zaman varıyorum. Çift kişilik büyük yatağın öteki yanında yatmakta olan Griffin'e göz atıyorum. Onu uyandırmak istemediğim için, elimden geldiğince dikkat ederek yataktan kalkıyor, tuvalete giderek kapıyı kapıyorum. Çişimi yapıyor, kendimi çıplak olarak aynada bir an seyrediyor, sonra lavaboya eğilip musluğu açıyor, yüzüme su çarpıyorum. Sonra aynada kendime bir kez daha, uzunca bir süre bakıyorum. Yatak odasına dönüyor, Griffin'in olmadığından emin olduktan sonra iç çamaşırlarımı giyiyorum, son-

ra odanın her yanını gözden geçiriyorum, çünkü giysilerimi bulamıyorum. Sonra bu işin geçen gece oturma odasında başladığını anımsıyor, o kocaman boş konağın merdivenlerini sessizce inerek oturma odasına giriyorum. Giysilerimi bulup giyiyorum. Çabucak. Pantolonumu yukarı çekerken, mavi bir sabahlık giymiş, saçları bigudili, Zenci bir hizmetçi kapının önünden geçerken bir an için bana bir göz atıyor, öylesine. Sabahın beşinde, oturma odasının ortasında, on sekiz yaşında, ya da her neyse, genç bir adam görmenin onun için tuhaf bir yanı yokmuş gibi bir hali var. Hizmetçi çıkıyor, ben dış kapıyı bulmakta zorluk çekiyorum. Kapıyı bulup dışarı çıktıktan sonra, önceki gecenin o kadar da kötü geçmediğini söylüyorum kendime. Arabama biniyor, torpido gözünü açıyor, eve varmaya yetecek kadar, bir fırt çekiyorum. Sonra evin bahçe kapılarının önünden geçip Sunset Bulvarına çıkıyorum.

Radyonun sesini yükseltiyorum. Yollar bomboş, hızlı sürüyorum. Bir kırmızı ışığa geliyorum, şeytan geç git diyor, daha önce gördüğümü anımsamadığım bir reklam panosunu görünce durup ona bakıyorum. Üzerinde 'Burada İzinizi Kaybettirin' yazılı yalnızca, büyük bir olasılıkla bir dinlence yeri reklamı bu, ama beni bir parça ürkütüyor, arabayı çok sert gazlıyorum, trafik ışığının oradan hareket ederken araba acı bir ses çıkarıyor. Dışarısının hâlâ oldukça karanlık olmasına karşın, güneş gözlüğümü takıyor, biri beni izliyormuş gibi tuhaf bir duyguya kapılıyor, dikiz aynasından gözümü ayırmıyorum. Başka bir kırmızı ışığa geldiğimde Blair'in verdiği fuları Griffin'in evinde unuttuğumu fark ediyorum.

Evimiz Mulholland Yolu üzerinde, bahçe kapısını açmak için düğmeye basıyor, uzaklara, Valley'e bakıyor, yeni bir günün, buradaki beşinci günümün başlangıcını seyrediyorum, sonra daire biçimindeki araba-yoluna girerek arabamı anneminkinin yanına park ediyorum, o da tanı-

madığım bir Ferrari'nin yanına bırakmış arabasını. Orada oturup bir şarkının son satırlarını dinliyor, sonra arabadan inip ön kapıya yürüyor, anahtarımı bularak kapıyı açıyorum. Üst kata, yatak odama çıkıyor, bir sigara yakıyor, televizyonu açıyor, sesini kısıyor, sonra elbise dolabına girip kaşmir kazakların altına saklamış olduğum Valium şişesini buluyorum. Ortasında deliği olan küçük sarı hapa baktıktan sonra, hiç de gerek duymadığıma karar veriyor, onu bir kenara bırakıyorum. Giysilerimi çıkarıp Griffin'inkiyle aynı tip olan dijital saate bakıyor, babamla öğle yemeği için buluşmadan önce ancak birkaç saat uyuyabileceğimi görüyorum. Bu yüzden çalar saati kurmayı unutmadan sırtüstü uzanıyor, gözlerimi televizyona dikiyorum, çünkü televizyon ekranına belirli bir süre bakılırsa, insanın uykuya dalabileceğini söylemişlerdi bana bir yerde.

On birde çalıyor saat. 'Yapay Döllenme' adlı bir şarkı çalıyor radyoda, gözlerimi açmak için bu şarkının bitmesini bekliyorum, kalkıyorum sonra. Panjurların arasından güneş giriyor odaya, aynaya bakınca, vahşice ve manyakça sırıtıyormuşum gibi bir izlenime kapılıyorum. Elbise dolabının içine girip aynasında yüzüme, bedenime bakıyor, kaslarımı iki üç kez sıkıyor, gevşetiyor, saçımı kestireyim mi, diye düşünüyor, güneşte yanmam gerektiğine karar veriyorum. Arkama dönüp zarfı açıyor, onu da kazakların altına gizliyorum. Önceki gece Rip'ten satın aldığım kokadan iki çizgi ayırıyor, onları haklayınca, kendimi daha iyi hissediyorum. Aşağı kata inerken hâlâ donum üstümde. Saat on bir olmasına karşın, daha kimsenin kalktığı yok herhalde, annemin kapısının kapalı, belki de kilitli olduğu gözüme çarpıyor. Dışarı çıkıp havuza dalıyor, yirmi kez hızlı hızlı gidip geldikten sonra havuzdan çıkıyor, mutfağa doğru yürürken kurulanıyorum. Buzdolabından bir portakal alarak üst kata çıkarken portakalı soyuyorum. Duşa girmeden önce yiyip bitiriyorum, halter çalışması için za-

manımın olmadığını fark ediyorum. Sonra odama giriyor, MTV'yi açıyor, sesini çok yükselterek, kendime bir çizgi daha ayırıyor, sonra da öğle yemeği için babamla buluşmak üzere gazlıyorum arabamı.

Wilshire Bulvarında öğle yemeği saatinde araba kullanmayı sevmiyorum. Her zaman çok araba oluyor, otobüs beklemekte olan yaşlı insanlar, hizmetçiler oluyor; başımı başka yöne çevirmem, aşırı ölçüde sigara içmem, radyoyu sonuna kadar açmam gerekiyor. Şu anda trafik ışıkları yeşil, ama hiçbir şey yerinden kıpırdamıyor. Arabada beklerken yandaki arabalardaki insanlara göz atıyorum. Öğle yemeği saatinde ne zaman Wilshire ya da Sunset Yoluna çıksam, yanımda bulunan, trafiğe sıkışıp kalmış bir arabanın sürücüsüyle göz göze gelmeye çalışırım. Bu olmaz –ki genellikle de olmaz– güneş gözlüğümü yine takıp arabayı yavaşça öne doğru sürerim. Sunset'e sapınca üzerinde 'Burada İzinizi Kaybettirin' yazılı, bu sabah görmüş olduğum reklam panosunun yanından geçiyor, başımı başka yöne çevirerek onu aklımdan çıkarmaya uğraşıyorum.

Babamın büroları Century City'de. Babamı geniş, pahalı eşyalarla döşenmiş bir bekleme salonunda bekliyor, oradaki sekreterlerle vakit geçiriyor, şu gerçekten güzel sarışınla flört ediyorum. Kendisi bir toplantıdayken babamın beni burada yarım saat bekletip de sonra neden geç kaldın diye sormasını hiç umursamam. Aslında bugün öğle yemeğine çıkmak istemiyor canım, onun yerine kumsalda ya da havuz kıyısında kestirmek daha çok hoşuma gider, ama ben iyi, güler yüzlü, söz dinleyen, babasının okulla ilgili tüm sorularını dinlermiş gibi yapıp onları içtenlikle yanıtlayan bir çocuğum. La Maison'a giderken 450'nin üzerini açması, sanki garip bir iletişim kurma yoluymuş gibi bir Bob Seger kaseti çalması da hiç sıkmıyor canımı. Beni yalnızca "oğlum" diye tanıttığı, masamıza uğrayan, film endüstrisi ile ilgilenen bir sürü işadamıyla konuşması

da kızdırmıyor aslında. Bu adamların tümü gözüme aynı görünmeye başlıyor, kokanın geri kalan kısmını da getirseydim keşke, diyorum kendi kendime.

Uzunca bir süre bakmazsanız babam çok sağlıklı görünür. Güneşte tam anlamıyla yanmış, iki hafta önce de Palm Springs'de başına saç ektirmiş, sarı saçları neredeyse başının tümünü kaplıyor. Ayrıca yüzünü de gerdirmiş. Bunları yaptırdığında onu Cedars Sinai Hastanesinde görmeye gitmiştim, yüzünün sargılarla kaplanmış durumunu, bu sargılara usulca dokunuşunu anımsıyorum.

"Neden her zaman yediklerinden yemiyorsun?" diye soruyorum, siparişimizi verdikten sonra, gerçek bir ilgi duyarak.

Diş kaplamalarını göstererek gülümsüyor. "Beslenme uzmanı izin vermiyor."

"Yes."

"Annen nasıl?" diye yavaşça soruyor.

"İyi."

"Gerçekten iyi mi?"

"Evet, gerçekten iyi." Bir an içimden evin araba yoluna park edilmiş Ferrari'den söz etmek geliyor.

"Emin misin?"

"Kaygılanacak bir şey yok."

"İyi o zaman." Duraklıyor. "Şu Dr. Crain'e gidiyor mu hâlâ?"

"Evet."

"İyi, iyi."

Bir sessizlik oluyor. Başka bir işadamı masamıza uğruyor, gidiyor sonra.

"Eee, Clay, Noel armağanı olarak ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey," diyorum, bir süre sonra.

"*Variety* dergisine yeniden abone yapayım mı seni?"

"Aboneliğim yenilendi zaten."

Yine bir sessizlik oluyor.

"Paraya ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diyorum, çünkü ya Ma Maison'dan çıkınca ya da bürosuna dönerken cebime para sokacağını biliyorum.

"Zayıf görünüyorsun," diyor.

"Hmmm."

"Aynı zamanda solgun da."

"Uyuşturucular yüzünden," diye mırıldanıyorum.

"Ne dediğini pek anlayamadım."

Ona bakarak, "Buraya döndüğümden beri iki kilo aldım," diyorum.

"Yaa!" deyip kendine bir kadeh beyaz şarap dolduruyor.

Bir başka işadamı daha uğruyor. O gittikten sonra, babam bana dönerek, "Noelde Palm Springs'e gitmek ister misin?" diye soruyor.

Lise son sınıfta, yıl sonunda bir gün okula gitmedim. Arabayla, tekbaşıma Palm Springs'e gitmiş, yolda o zamanlar hoşuma giden, ama şimdi artık beğenmediğim bir sürü eski kaset dinlemiştim. Sunland'deki bir McDonald's da bir Coca Cola içmek için durduktan sonra, çöl yoluna sapmış ve eski evimizin önüne park etmiştim. Ailemin almış olduğu yeni ev hoşuma gitmemişti; ev iyi olmasına iyiydi, ama eski ev gibi değildi. Eski ev boştu, dış görünüşü gerçekten berbat ve bakımsızdı, eskiden evin önündeki çimenlik olan yerde yabanotları, damdan düşmüş bir televizyon anteni, boş çöp tenekeleri vardı. Havuz boşaltılmıştı, tüm anılarım canlanmış, ağlayarak boş havuzun basamaklarına okul üniformamla oturmak zorunda kalmıştım. Cuma geceleri gelişimizi, pazar geceleri ayrılışımızı, büyükannemle havuzun yanındaki şezlonglarda iskambil oynayarak geçirdiğimiz öğleden sonraları geliyor gözlerimin önüne. Ama artık kalmamış çimenliğin her yanına fırlatılmış boş bira tenekeleriyle parçalanmış, kırılmış pencereler tüm bu anılara gölge düşürüyordu. Halam bu evi sat-

mayı denemiş, ama duygusallığa kapılmış olacak ki sonradan vazgeçmişti. Babam da satmak istemiş, kimsenin satamamış olmasına da gerçekten sinirlenmişti. Bu durumda ev konusunu konuşmaz olmuşlar, ev aralarında böylece kalmış, bu konu da bir daha açılmamıştı. O gün çevresine bir göz atmak, ya da evi görmek için gitmemiştim Palm Springs'e. Okuldan kaçmak için, başka bir şey için de gitmemiştim Oraya gitmemin nedeni her şeyi eskisi gibi anımsamak isteyişimdi galiba. Bilmiyorum.

Blair, Muriel'in beni çok görmek istediğini söylediği için, öğle yemeğinden eve dönerken, onu ziyaret etmek için Cedars Sinai Hastanesine uğruyorum. Muriel gerçekten çok solgun, öyle zayıf ki boynundaki damarları açıkça görebiliyorum. Gözlerinin altında da koyu renk halkalar var, dudaklarına sürmüş olduğu pembe ruj da yüzünün solgun beyaz derisi ile kötü bir karşıtlık oluşturuyor. Televizyonda bir cimnastik programı izliyor, yatağının çevresinde *Vogue, Glamour, Interview* gibi dergiler var. Perdeler kapalı, onları açmamı istiyor. Açıyorum, sonra güneş gözlüklerini takıyor, bana nikotin nöbeti geçirdiğini, bir sigara içemezse 'gerçekten öleceğini' söylüyor. Ona sigaram olmadığını söylüyorum. Omuz silkiyor, televizyonun sesini açıyor, jimnastik yapmakta olan insanlara gülüyor. Fazla bir şey konuşmuyor, ben de fazla bir şey konuşmadığım için böylesi daha iyi.

Cedars-Sinai'nin otoparkından çıkıyor, iki kez yanlış dönüş yaptıktan sonra Santa Monica Bulvarına ulaşıyorum. İç çekiyor, radyonun sesini açıyorum, küçük kızlar Los Angeles'daki bir depremle ilgili bir şarkı söylüyorlar; "*Sörf tahtam gelgit dalgası için hazır.*" Bir sonraki trafik ışığında bir araba gelip tam yanımda duruyor, içinde kim var diye başımı çeviriyorum o yana. Bir Fiat arabanın içinde ikisi de kısa kollu ekose desenli gömlekle kayak yeleği giymiş, kısa saçlı, kalın bıyıklı, iki genç erkek var, biri ba-

na büyük bir şaşkınlıkla ve inanamıyormuş gibi bakarak arkadaşına birşeyler söylüyor, şimdi de ikisi birden bakmaya başlıyorlar. "*Güm güm, bir çukura düştüm.*" Arabayı süren kendi penceresini açıyor, benim sinirlerim geriliyor, birşeyler soruyor bana, ama pencerem kapalı, arabamın üzeri de açık olmadığından sorusuna yanıt veremiyorum. "*Çöplüğün bir parçasıyım şimdi,*" diye viyaklıyor kızlar radyoda. Yeşil ışık yanıyor, sürüp uzaklaşıyorum, sol şeride geçiyorum, bugün günlerden cuma, saat beşe geliyor, trafik berbat, başka bir kırmızı ışığa geldiğimde o Fiat yine yanımda beliriyor, içindeki iki çılgın ibne gülüyor, parmaklarıyla beni gösteriyor, hep o inekçe soruyu soruyorlar bana. Sonunda yasak olan bir yerden sola dönüş yaparak bir yan sokağa giriyor, orada bir dakikalığına park edip radyoyu kapıyor, bir sigara yakıyorum.

Rip'in Westwood'daki Cafe Casino'da benimle buluşması gerekiyor, ama ortalıkta görünmüyor daha. Westwood'da yapılacak hiçbir şey yok. Öylesine sıcak ki yürümek olanaksız, bazılarını iki kez olmak üzere tüm filmleri görmüş durumdayım, bu yüzden Cafe Casino'daki şemsiyelerin altında oturarak Perrier maden suyu ile greyfurt suyu içiyor, sıcakta dolaşan arabaları izliyorum. Yanımdaki masada her ikisi de kısa saçlı, on altı on yedi yaşlarında iki kız oturuyor. Her ikisine de bakıp duruyorum, onlar da bana pas veriyorlar. Biri portakal soyuyor, öteki de espresso içiyor. Portakal soymakta olan kız, arkadaşına saçının bir tutamını kızıl kestane renge boyatsa nasıl olur, diye soruyor. Arkadaşı da espressosundan bir yudum alarak, hayır, diyor. Öteki başka renklerden, antrasit renginden söz ediyor. Espresso içen bir yudum daha alıyor, olmaz diyor, bir süre sonra. Kızıl olsun, kızıl olmazsa mor olsun, ama kızıl kestane ya da antrasit falan olmasın sakın, diyor. Ben o kıza bakıyorum, o da bana bakıyor, Perrier şişesine bakıyorum. Espresso içen iki saniye duralıyor, sonra, "Antrasit

nedir?" diye soruyor.

Cafe Casino'nun önünde renkli camlı siyah bir Porsche duruyor, içinden Julian çıkıyor. Beni görüyor, isteksiz görünmesine karşın, yanıma geliyor. Bir elini omzuma koyuyor, öbür elini sıkıyorum.

"Julian," diyorum. "Nasılsın?"

"Ah, Clay," diyor. "Ne var ne yok?" diye soruyor. "Ne zamandan beri buradasın?"

"Beş gün oluyor," diyorum. "Tam beş gün."

"Neler yapıyorsun?" diye soruyor. "Ne işin var burada?"

"Rip'i bekliyorum."

Julian çok yorgun ve güçsüz gibi görünüyor, ama ona çok iyi göründüğünü söylüyorum, o da bana aynısını söylüyor, aslında esmerleşmeye gerek duyuyorum.

"Bak ne diyeceğim," diyerek başlıyor. "O gece Carney'de seninle ve Trent'le buluşamadığım için, partide kafam dumanlı olduğu için kusura bakma. Yaklaşık dört gündür sinirlerim çok gergin ve sanki... ah aklıma geliyor... Evde değildim..." Alnına vuruyor elini. "Ah, dostum annem aklını kaçırıyor olmalı," deyip duraklıyor, gülümsemiyor. "İnsanlarla uğraşmaktan öyle usandım ki." Arkamdaki bir noktaya doğru bakıyor. "Ah, lânet olsun bilmiyorum."

Siyah Porsche'ye şöyle bir bakıyor, renkli camlardan içerisini görmeye çalışıyor, acaba arabada biri daha mı var diye meraklanıyorum. Julian anahtarlarıyla oynamaya başlıyor.

"İstediğin bir şey var mı, arkadaş?" diye soruyor. "Seni severim, yani demek istiyorum ki, herhangi bir şey istersen, gel beni gör, tamam mı?"

"Sağ ol. İstediğim bir şey yok, gerçekten yok." Duraklıyor, üzülüyorum bir bakıma. "Hay Allah, Julian, neler yapıyorsun? Buluşup birlikte birşeyler yapalım. Ne zamandır görmüyorum seni." Duruyorum. "Özledim seni."

Julian anahtarları ile oynamayı bırakıp ötelere bakıyor. "Ben iyiyim. Nasıldı oralar... ah, lânet olsun, neresiydi senin gittiğin yer, Vermont mu?"

"Hayır, New Hampshire."

"Ha, evet. Nasıl geçti?"

"İyi geçti. Güney Carolina Üniversitesini bıraktığını duydum."

"Evet, öyle. Başa çıkamadım. Öyle saçma bir şey ki. Gelecek yıl olabilir, biliyor musun."

"Evet," diyorum. "Trent ile konuştun mu?"

"Onu istediğim zaman görürüm."

Bir sessizlik oluyor, daha uzun bir sessizlik.

"Sen neler yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Ne?"

"Neler yapıyorsun? Nerelerdeydin?"

"Bilmiyorum. Buralardayım. Tom Petty'nin... Forum'daki konserine gittim. Hani şu bizim her zaman dinlemiş olduğumuz bir şarkı vardı ya, işte onu söylediler..." Julian gözlerini yumarak o şarkıyı anımsamaya çalışıyor. "Ah, Allah kahretsin..." Mırıldanmaya, sonra da şarkının sözlerini söylemeye başlıyor: "*Karanlığa, dosdoğru karanlığa daldık, çizginin ötesine, dosdoğru karanlığa, koranlığa daldık...*"

İki kız bizi izliyor. Perrier şişesine bakıyorum biraz utanmış olarak, "Evet, anımsıyorum."

"Hoşuma gidiyor bu şarkı," diyor.

"Evet, benim de hoşuma giderdi," diyorum. "Başka neler yapıyorsun?"

"İyi şeyler yapmıyorum," deyip gülüyor. "Ha, bilmiyorum. Başıboş dolaşıp duruyorum işte."

"Bana telefon ederek not bırakmışsın, değil mi?"

"Ha, evet."

"Ne istemiştin?"

"Boş ver, önemli bir şey değildi."

"Haydi, neydi söyle."

"Boş ver dedim sana, Clay."

Güneş gözlüğünü çıkarıyor, gözlerini kısıyor, boş bakışlarla bakıyor, söylemeyi düşünebildiğim tek şey, "Konser nasıldı?" oluyor.

"Ne?" deyip tırnaklarını kemirmeye başlıyor.

"Konser. Nasıldı diyorum."

Bakışlarını başka bir yöne çeviriyor. İki kız kalkıp gidiyor.

"Rezalet bir şeydi, dostum. Gerçek bir rezalet," diyor sonunda, sonra uzaklaşıyor. "Daha sonra görüşürüz."

"Evet, görüşürüz," diyor, Porsche'ye yine bakıyor, içinde biri daha varmış gibi bir duyguya kapılıyorum.

Rip, Cafe Casino'da görünmüyor hiç, daha sonra saat üç sularında bana telefon ederek Wilshire'deki dairesine gitmemi istiyor. Oda arkadaşı Spin balkonda çırılçıplak güneş banyosu yapıyor, stereoda Devo çalıyor. Rip'in odasına giriyorum, hâlâ yatakta, çıplak, yanındaki sehpanın üzerinde bir ayna duruyor, bir çizi koka ayırıyor. İçeri girip oturmamı, pencereden dışarıyı seyretmemi söylüyor. Pencereye doğru yürüyorum, bana aynayı göstererek koka isteyip istemediğimi soruyor, ona o anda böyle bir şey düşünmediğimi söylüyorum.

On altı belki de on beş yaşlarında çok genç, güneş yanığı tenli biri, blucininin fermuarını kapatarak, kemerini bağlayarak banyodan çıkıyor. Yatağın kenarına oturup ayağına oldukça büyük görünen çizmelerini giyiyor. Bu oğlanın saçları sarı, kısa ve diken gibi. Üzerine 'Korku' yazılı bir tişört giymiş, bir bileğine siyah deriden bilezik takmış. Rip onunla konuşmuyor, ben de o çocuk orada yokmuş gibi davranıyorum. Ayağa kalkıp Rip'e bir göz atarak dışarı çıkıyor.

Oturduğum yerden, Spin'in yerinden kalkıp hâlâ çırılçıplak durumda mutfağa gidişini, geniş bir kaba greyfurt suyu sıkmaya başlayışını izliyorum. Mutfaktan Rip'e sesle-

niyor, "Morton'da Cliff için yer ayırttın mı?"

"Evet canım," diye, kokasını çekmeden önce, bağırıyor. Rip'in beni oraya neden çağırdığını, niçin başka bir yerde benimle buluşmadığını merak ediyorum. Rip'in yatağının üzerinde Beach Boys topluluğunun pahalı bir çerçevesi olan eski bir posteri asılı duruyor, Rip üç çizi daha haklarken topluluk üyelerinden hangisinin ölmüş olduğunu anımsamaya çalışıyorum. Rip başını arkaya atıp iki yana sallayarak gürültüyle burnunu çekiyor. Sonra da bana bakarak Beverly Hills'deki Cafe Casino'da buluşalım dediğini açıkça anımsamamasına karşın, benim orada ne yaptığımı soruyor. Westwood'daki Cafe Casino'da buluşalım dediğinden çok emin olduğumu söylüyorum ona.

Rip, "Hayır, pek öyle demedimdi," diyor, sonra "Neyse, önemli değil," diye ekliyor.

"Evet, herhalde."

"Ne almak istiyorsun?"

Cüzdanımı çıkarıyor, Rip'in Beverly Hills'deki Cafe Casino'ya hiç gelmediği duygusuna kapılıyorum.

Trent odasında, telefonda konuşuyor, Julian'la bağlantı kuramadığı için, Malibu'da oturan bir satıcıdan biraz koka edinmeye uğraşıyor. Adamla yirmi dakika kadar konuştuktan sonra telefonu kapatıp bana bakıyor. Omuzlarımı kaldırıyorum, bir sigara yakıyorum. Telefon çalıp duruyor, cuma günü dokuz yeni film gösterime girdiği için, Trent bana Westwood'da benimle birlikte bir film, herhangi bir film, izlemekten dem vuruyor, sürekli. İçini çekip telefona yanıt veriyor. Yeni satıcısı bu. Telefon konuşması pek iyi gitmiyor. Trent kapıyor telefonu, ona, evden çıkıp dört seansına gitmenin iyi olabileceğini söylüyorum. Trent ise Daniel, Rip ya da 'ibne arkadaşlarımdan' biriyle gitmemi öneriyor bana.

"Daniel ibne değildir," diyorum, canım sıkılıyor, televizyonun kanalını değiştiriyorum.

"Herkes öyle düşünüyor."

"Örneğin kim?"

"Blair, örneğin."

"Hiç de değil."

"Bunu Blair'e söylemeyi denesene."

"Artık Blair'le çıkmıyorum. Bitti o iş, Trent," diyorum ona sakin görünmeye çalışarak.

"Blair öyle düşünmüyor galiba," diyor Trent, yine yatağa uzanıyor, tavana bakıyor.

En sonunda soruyorum, "Seni niçin ilgilendiriyor?"

"Belki de ilgilendirmiyor," deyip iç çekiyor.

Trent konuyu değiştirerek Roxy'de yeni bir topluluk için birinin vereceği partiye onunla birlikte gitmemi istiyor. Partiyi kimin verdiğini soruyorum, pek emin olmadığını söylüyor.

"Hangi topluluk için bu parti?" diye soruyorum.

"Yeni bir topluluk."

"Hangi yeni topluluk?"

"Bilmiyorum, Clay."

Alt katta bir köpek havlamaya başlıyor gürültüyle.

"Belki," diyorum ona. "Daniel bu gece bir parti verecek."

"Ah, harika," diyor alay ederek. "İbneler partisi."

Telefon yine çalıyor. "Hastir," diyorum.

"Tanrım!" diye haykırıyor Trent, yerinde doğruluyor, telefonun almacını kavrıyor, bağırmaya başlıyor. "Senin o pis, bok kokanı da istemiyorum!" Duralıyor bir an, ardından, "Evet, hemen geliyorum oraya," diyor. Telefonu kapayıp bana bakıyor.

"Kimdi o?"

"Annem. Alt kattan arıyor."

Alt kata iniyoruz. Hizmetçi kadın, oturma odasında, yüzünde şaşkın bir ifade ile oturmuş MTV izliyor. Trent bana onun evde birisi olduğu zaman temizlik yapmaktan hoşlanmadığını söylüyor. "Onun kafası nasıl olsa hep du-

manlı. Ailesi El Salvador'da öldürüldüğü için annem suçluluk duygusuna kapılıyor, ama galiba önünde sonunda onu sepetleyecek." Trent hizmetçinin yanına gidiyor, kadın sinirli sinirli bakıyor, gülümsüyor. Trent bildiği İspanyolcasını biraz kullanmak istiyor, ama iletişimi sağlayamıyor. Kadın ona boş boş bakıyor, başını sallayıp gülümsemeye çalışıyor. Trent bana dönüp, "İşte, yine kafayı bulmuş," diyor.

Trent'in annesi, Century City'deki bir moda defilesine gitmeden önce, mutfakta sigara içerek bir hapı haklıyor. Trent buzdolabından bir sürahi portakal suyu çıkarıyor, bir bardak kendisine dolduruyor, bana da isteyip istemediğimi soruyor. İstemediğimi söylüyorum. Annesine bakıyor, bir yudum alıyor. İki dakika kadar kimse bir şey söylemiyor, Trent'in annesi, "Hoşça kalın," diyene kadar. Trent, "Bu gece Roxy'ye gitmeye ne dersin, Clay?" diye sormaktan başka bir şey söylemiyor.

"Gideceğimi sanmıyorum," diyorum, annesinin ne istemiş olduğunu merak ediyorum.

"İstemiyorsun. Öyle mi?"

"Daniel'in partisine gideceğim galiba."

"Harika," diyor.

Bir sinemaya gitmek isteyip istemediğini sormak üzereyken, üst katta telefon çalıyor, Trent yanıtlamak için mutfaktan fırlıyor. Ben de oturma odasına geri dönüyor, pencereden bakıyor, Trent'in annesinin arabasına binerek uzaklaşışını izliyorum. El Salvador'lu hizmetçi kalkıp yavaşça banyoya doğru yürüyor, oradan kahkaha atışını işitiyorum. Trent, bombok bir halde oturma odasına giriyor, TV'nin önüne oturuyor; anlaşıldığına göre telefon konuşması pek iyi geçmemiş.

"Senin hizmetçi hasta falan galiba," diyorum.

Trent banyoya doğru bir göz atıyor, "Yine mi kafayı buluyor?" diye soruyor.

Ben başka bir kanepede oturuyorum. "Öyle galiba."

"Annem pek yakında sepetleyecek onu." Hâlâ elinde tuttuğu portakal suyundan bir yudum alarak gözlerini MTV'ye dikiyor. Ben de pencereden dışarı bakıyorum.

"Canım hiçbir şey yapmak istemiyor," diyor en sonunda.

Sinemaya da gitmek istemediğime karar veriyor, Daniel'in partisine kiminle gitsem diye düşünüyorum. Blair ile olabilir.

Trent, gözleri kapalı, ayakları cam sehpanın üzerinde, "*Alien*'i izlemek ister misin?" diye soruyor. "Bu, bizim hizmetçiye tam kafayı bulduracak bir şey."

Blair'i Daniel'in partisine götürmeye karar veriyorum. Araba ile Beverly Hills'deki evine gittiğimde, Blair pembe bir şapka, mavi bir mini etek, sarı eldivenler giymiş, gözünde güneş gözlüğü var; bugün birinin Fred Segal'de kendisine bir müzik topluluğuna girmesini önerdiğimi söylüyor. Böyle bir topluluk kurmak gibi birşeylerden söz ediyor, biraz Yeni Dalga falan gibi bir şey. Gülümsüyor, şaka mı ciddi mi olduğundan emin olmaksızın, bunun iyi bir düşünceye benzediğini söylüyor, direksiyonu biraz daha sıkıca kavrıyorum.

Partide pek kimseyi tanımıyorum, sonunda havuzun kıyısında oturan Daniel'i buluyorum, yalnız ve sarhoş, üzerinde siyah cin pantolon, 'Özel Kişiler' yazılı beyaz tişört var, gözünde güneş gözlükleri. Blair içkilerimizi getirirken ben de onun yanına oturuyorum. Daniel acaba suya mı bakıyor yoksa kendinden mi geçmiş, anlayamıyorum, ama en sonunda ağzını açıp, "Merhaba Clay," diyor.

"Merhaba, Daniel."

Bana dönerek, "İyi eğleniyor musun?" diye çok yavaşça soruyor.

"Daha yeni geldim."

"Ha." Bir dakika duraklayarak, "Kiminle geldin?"

"Blair'le. İçki almaya gitti." Güneş gözlüğümü çıkarı-

yor, onun sargılı eline bakıyorum. "Galiba Blair bizi iki sevgili sanıyor."

Daniel güneş gözlüğünü çıkarmıyor, başını sallıyor, gülümsemiyor.

Güneş gözlüğümü yeniden takıyorum.

Daniel yine havuza dönüyor.

"Annen baban neredeler?" diye soruyorum.

"Annem babam mı?"

"Evet."

"Japonya'dalar, galiba."

"Ne yapıyorlar orada?"

"Alışveriş."

Başımı sallıyorum.

"Aspen'de de olabilirler," diyor. "Ne fark eder ki?"

Blair, bir elinde cin-tonik bir elinde bira ile geliyor, birayı bana vererek bir sigara yakıyor, "Şu mavi-kırmızı Polo gömlekli adamla konuşma. Tam bir keş o," diyor, sonra, "Gözlüğüm çarpık mı duruyor?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum, bana gülümsüyor, elini bacağımın üzerine koyup kulağıma şöyle fısıldıyor, "Burada hiç kimseyi tanımıyorum. Haydi gidelim buradan. Hemen." Daniel'e bir göz atıyor, "Yaşıyor mu bu?"

"Bilmem."

"Neymiş?" Daniel bizi görmek için dönüyor. "Selâm, Blair."

"Selâm, Daniel," diyor Blair.

"Biz gidiyoruz," diyorum Daniel'e, Blair'in fısıltısından, baldırımın üzerindeki eldivenli elinden biraz heyecanlanmış gibiyim.

"Neden?"

"Neden mi? Bak, çünkü..." Dilim dolanıyor.

"Ama, daha yeni geldiniz buraya."

"Ama gerçekten gitmemiz gerekiyor." Az da olsa kalmak istemiyorum, Blair'in evine gitmek iyi bir düşünce olabilir.

"Burada durun biraz." Daniel kendisini tekerlekli şezlongdan kaldırmaya çalışıyor, ama beceremiyor.

"Niye?" diye soruyorum.

Bu soru onun aklını karıştırıyor, herhalde, çünkü hiçbir şey söylemiyor.

Blair beni süzüyor.

"Sırf burada durmuş olmak için," diye yanıtlıyor.

"Blair pek iyi değil," diyorum ona.

"Ama sizi Carleton ve Cecil'le tanıştırmak istiyordum. Burada olmaları gerekiyordu, ama Palisades'de arabaları bozuldu ve..." Daniel iç çekerek yine havuza bakıyor.

"Kusura bakma, dostum," diyorum kalkarak. "Öğle yemeği yiyeceğiz."

"Carleton AFI'ya gidiyor."

"İyi, ama Blair gerçekten... Gitmek istiyor. Şimdi." Blair başıyla onaylıyor, öksürüyor.

Bu kadar erken ayrılmanın ve Blair'in evine gitmenin verdiği suçluluk duygusuyla, "Belki daha sonra uğrarım," diyorum.

"Hayır, uğramazsın." Daniel arkasına yaslanıyor, içini çekiyor yine.

Blair gerçekten tedirginleşiyor, "Bana bak," diyor, "Bu boktan geceyi bunu tartışmakla geçirmeye hiç niyetim yok. Hadi gidelim Clay," diyerek geri kalan cin-toniği bitiriyor.

"Bak Daniel, biz gidiyoruz, tamam mı?" diyorum. "Hoşça kal."

Daniel beni yarın arayacağını söylüyor. "Öğle yemeği falan yiyelim."

Aşırı bir coşku göstermeden, "Harika," diyorum, "öğle yemeği."

Arabaya atladıktan sonra, Blair, "Çabuk, bir yere gidelim," diyor.

Kendi kendime neden şunu söyleyivermezsin, diye

düşünüyorum. "Nereye?" diye soruyorum.

Duraksıyor, bir kulüp adı veriyor.

"Cüzdanımı evde bırakmışım," diye bir yalan uyduruyorum.

"Oraya giriş kartım var," diyor, uydurduğumu anlayarak.

"Gitmek istemiyorum gerçekten."

Radyonun sesini açıyor, bir iki dakika şarkıyı mırıldanıyor, doğruca onun evine gitmek gerektiğini aklımdan geçiriyorum. Nereye gideceğimi bilmeden, sürüp duruyorum arabayı. Beverly Hills'de bir kafeteryada duruyoruz, sonra arabaya geri döndüğümüzde soruyorum, "Nereye gitmek istiyorsun, Blair?"

"Ben evime..." duraklıyor. "Gitmek istiyorum."

Blair'in yatağında uzanmaktayım. Yerde, yatağın ayakucunda içi doldurulmuş bir sürü hayvan var, sırtüstü döndüğümde, kürkle kaplı sert bir nesnenin sırtıma dokunduğunu duyuyor, elimi uzatıp bakıyorum, bunun da içi doldurulmuş bir kara kediden başka bir şey olmadığını anlıyorum. Onu yere atıyor, kalkıp bir duş alıyorum. Saçımı kuruttuktan sonra, havluyu belime dolayarak Blair'in odasına giriyor, giyinmeye başlıyorum. Blair sigara içerek, sesi az açılmış olan MTV'yi izliyor.

"Noelden önce beni arayacak mısın?" diye soruyor.

"Olabilir." Yeleğimi giyiyor, neden tutup buraya geldiğimi düşünüyorum.

"Benim numaram sende vardı, değil mi?" Uzanıp bir bloknot alarak yazmaya başlıyor.

"Evet, Blair. Numaran bende var. Seni arayacağım."

Blucinimi düğmeleyerek, ayrılmak üzere arkamı dönüyorum.

"Clay?"

"Evet, Blair."

"Seni Noelden önce göremezsem," duraklıyor. "İyi No-

eller."

Bir an için ona bakıyorum. "Ah, sana da."

Yerden içi doldurulmuş kara kediyi alıyor, başını okşuyor.

Kapıdan dışarı adamımı atıp kapıyı kapamak üzereyim.

"Clay?" diye yüksek sesle fısıldıyor.

Duruyor, ama geri dönmüyorum. "Evet."

"Bir şey yok."

Kente çok uzun bir süre yağmur yağmamıştı ve Blair durmadan bana telefon edecek, ikimizin buluşup kumsala gitmemizi önerecekti. Öğleden sonra, yatağımdan kalkıp Blair ile kumsalın o sıcak güneşinde, şemsiyeler altında oturmak için dışarı bile çıkamayacak kadar yorgun, bitkin ve kafayı bulmuş durumda olacaktım. Bu yüzden Monterey'deki Pajaro kum tepelerine gitmeyi kararlaştırdık; serin havası, parıldayan yeşil denizi olan, kumsalında annemle babamın bir evlerinin bulunduğu yere. Benim arabayla yolculuğu tamamlamış, en büyük yatak odasında yatmıştık. Yiyecek, sigara ve mum almak için de kasabaya gidiyorduk. Boyanması gereken bir sineması, martıları, parçalanıp dağılan gemi havuzları, Blair'e ıslık çalan Meksikalı balıkçıları, Blair'in fotoğrafını çektiği, ama içine girmediği bir kilisesi olan bu kasabada yapacak pek bir şey yoktu. Garajda bir kasa şampanya bulmuş ve o hafta bütün kasayı içmiştik. Kıyı boyunca yürüyüşe çıktıktan sonra, sabah sonrası genellikle bir şişe açıyorduk. Sabahları erkenden, ya oturma odasında, orası olmazsa, büyük yatak odasında, yerde, pancurları kapatarak, kasabadan aldığımız mumların ışığında beyaz duvarlara vuran, oynaşan, değişen gölgelerimizi izleyerek sevişiyorduk.

Eski, dökümtü bir evdi, bir avlusu, bir tenis kortu vardı, ama tenis oynamadık. Onun yerine, geceleri evin çevresinde dolaşıyor, sevdiğim eski plakları dinliyor, avluda

oturuyor, kalan şampanyaları içiyordum. Evi o kadar sevmediğim için, beyaz duvarlara, ince tahta güneş perdelerine, mutfaktaki siyah fayanslara katlanamadığım için arasıra terasa çıkmak zorunda kalıyordum. Gece kumsal boyunca yürüyor, bazan, nemli kumlarda otururak bir sigara içiyor, ışıkları yanan eve bakarak, telefonda Palm Springs'ten biriyle konuşan Blair'in karaltısını görüyordum. Geri döndüğümde, ikimiz de içkili olurduk, Blair yüzmeye gitmeyi önerirdi, ama hava çok soğuk ve karanlık olduğu için avlunun ortasındaki jakuzide oturup sevişirdik.

Ben gündüzleri oturma odasında otururak San Francisco Chronicle'*ı okumaya çalışırken, Blair de kumsal boyunca yürüyerek deniz kabukları toplardı, kısa bir süre sonraysa, gün ağarmadan biraz önce yatıp öğleden sonra kalkarak yeni bir şişe açmaya başlardık. Bir gün, üstü açılan arabayı alarak kumsalın gözlerden ırak bir yerine gittik. Havyar yedik, Blair soğan, yumurta ve peynir doğramıştı. Ayrıca meyve ile Blair'in gerçekten ustası olduğu şu tarçınlı kurabiyelerle altı paket de tablet getirmiştik, çünkü bunlarla şampanyadan başka bir şey içmezdi. Daha sonra da boş deniz kıyısında koşu yapar ya da yüksek, hırçın dalgalarda yüzmeye çalışırdık.*

Ama çok geçmeden raydan çıkmış, içkiyi fazla kaçırdığımı anlamıştım; Blair ne zaman bir şey söylese, gözlerimi kapamış, iç çekerken buluyordum kendimi. Deniz soğumuş, azgınlaşmış, kum nemlenmişti ve Blair denize bakan terasta tekbaşına oturmuş, öğleden sonrasının sisinde tekneleri seçmeye çalışıyordu. Oturma odasının penceresinden, onun bu tek kişilik oyununu izliyor, teknelerin inilti ve gıcırtılarını dinliyordum, Blair kendisine bir kadeh daha şampanya doldurdu, bu beni büsbütün tedirgin etti.

Kısa bir süre sonra şampanya tükenince içki dolabını açtım. Blair de ben de güneşte yanmıştık, hafta sonu yaptığımız tek şey görüntüsü pek iyi olmasa da televizyon izlemek, viski içmekti, Blair'se oturma odasında deniz kabuk-

larını yere daire biçiminde diziyordu. Bir gece oturma odasının iki karşıt yönünde otururken Blair'in "Palm Springs'e gitmeliydik," *diye mırıldanması üzerine yola çıkma zamanının geldiğini anlamıştım.*

Blair'i bıraktıktan sonra Wilshire'a, oradan Santa Monica'ya, sonra Sunset'e ve Beverly Glen yoluyla Mulholland'a, Mulholland'dan Sepulveda'ya, Sepulveda'dan Ventura'ya, oradan Sherman Oaks yoluyla Encino'ya ve sonra Tarzana'ya sonra da Woodland Hills'e arabayla gidiyorum. Gece boyunca açık olan bir Sambo's bulup mola veriyor, geniş, boş bir bir bölmeye tekbaşıma oturuyorum, rüzgâr çıkıyor ve öyle sert esiyor ki titreyen, neredeyse kırılacakmış gibi sarsılan pencerelerden gelen sesler kafeteryayı dolduruyor. Yanımdaki bölmede siyah takım elbiseler giymiş, bir tanesi, yakasına bir Billy Idol arması takmış, ritim tutmaya çalışıyormuş gibi, elini masaya vurup duran, o biçim gençlerden ikisi oturuyor. Masaya vuranı eli titrediğinden ritmi kaçırıyor, arada bir masadan aşağı kayıp hiçbir yere vuramıyor. Garson kız masalarına gelerek hesap pusulasını verip teşekkür ediyor, Billy Idol armalı olanı pusulayı kızın elinden kaparak hızla gözden geçiriyor.

"Ah, Tanrı aşkına, sen toplamayı da mı bilmiyorsun?"

"Toplam doğru olsa gerek," diyor garson kız, biraz sinirlice.

"Yok yahu, öyle mi?" diye sırıtıyor oğlan.

Kötü bir şey olacağı duygusuna kapılıyorum, ama öteki "Boş ver," diyor, sonra da, "Tanrım, şu boktan Valley'den tiksiniyorum," diyerek, elini cebine daldırıp masaya bir onluk atıyor.

Arkadaşı masadan kalkıyor, geğiriyor, kızın işiteceği kadar yüksek sesle, "Götlek Valley'liler," diye homurdanıyor. "Haydi, Galleria'da ya da hangi cehenneme gideceksen geri kalanı orada iyi edelim," diyerek lokantadan dışa-

rı, rüzgâra çıkıyorlar.

Garson kız masama siparişimi almaya geldiğinde gerçekten bozuk görünüyordu. "Hapçı piçler. Valley'nin dışında, başka yerlerde de bulundum, ama bunlar gibi değildi oradakiler," diyor bana.

Eve dönerken yolda bir gazeteci dükkânında duruyor, bir porno dergisi satın alıyorum, parlak kapağında at kamçıları tutan, iki kız fotoğrafı var. Gerçekten de kımıldamadan duruyorum, yollar boş ve sessiz, duyabildiğim yalnızca gazete ve dergilerin hışırtıları; gazete satıcısı da sağa sola koşuşturarak, uçup gitmesinler diye gazete ve dergilerin üzerlerine tuğla yerleştiriyor. Çakalların ulumalarını, köpeklerin havlamalarını, tepelerde, rüzgârdan sallanan palmiye ağaçlarının hışırtısını da duyabiliyorum. Arabama atlıyorum, rüzgâr bir an arabamı salhyor, sonra tepelerdeki evime doğru yola koyuluyorum.

O gece, daha sonra, yatağımda tüm evde yankılanan pencere takırtılarını duyuyorum, kafayı iyice bulmuşum, pencerelerin çatırdayarak paramparça olacaklarını düşünüp duruyorum. Bu seslerle uyanıyor, yatakta oturuyor, pencereye bakıyorum, sonra Elvis'in posterine kayıyor gözüm, Elvis'in gözleri pencereden dışarı, ötelere, gecenin içine dikilmiş, baktığı yerde ne görüyorsa, yüzü korkulu; kaygılı yüzün üst yanında 'Güven' yazılı. Sunset'teki reklâm panosu, Julian'ın Cafe Casino'da yanımdan geçerkenki bakışı aklıma geliyor ve en sonunda uykuya daldığımda Noel'den önceki gün başlıyor.

Noelden bir önceki gün Daniel arayarak dün geceki partide birisinin kendisine berbat bir Quaalude zula ettiğini, ama şimdi daha iyi olduğunu söylüyor. New Hampshire'daki okulda görmüş olduğu Vanden adındaki kızın hamile olduğunu da düşünüyor Daniel. Bir partiden ayrılmadan önce, kızın ona böyle bir şeyden şaka yollu söz ettiğini

anımsıyor. Daniel'in iki gün önce kızdan aldığı mektuba göre, Varden'in gelmeyebileceğini, Peppermint Hol veya CBGB's'de birisi için yapılacak bir açılışın hazırlığını yapabileceklerini, Los Angeles'a gelebileceğini ya da gelemeyebileceğini, çocuğun Daniel'den olabileceğini ya da olmayabileceğini, çocuktan kurtulmak için aldırabileceğini ya da aldırmayabileceğini, anne-babasının boşanmış olduklarını, annesinin Connecticut'a geri döndüğünü, kendisinin de oraya giderek orada bir ay kadar kalabileceğini ya da kalmayabileceğini, ABC'de önemli bir kişi olan babasının kendisi için kaygı duyduğunu bana anlatıyor. Mektubun fazla açık seçik olmadığını da belirtiyor.

Yatağıma uzanmış, telefon almacını boynuma sıkıştırmış, MTV izlerken ona üzülmemesini söylüyor, annesiyle babasının Noel için gelip gelmeyeceklerini soruyorum, o da, iki hafta daha dönmeyeceklerini, Noeli birtakım arkadaşlarıyla Bel Air'de geçireceğini söylüyor. Malibu'dan tanıdığı bir kızla kutlayacakmış, ama kızın boğazı ağrıyormuş; bu düşünce onu pek çekmiyormuş, ben de ona bu konuda katıldığımı söylüyorum, Vanden'i aramasının iyi olup olmayacağını soruyor, ben de onu bunu yapmaya zorlayacak kadar umursamasının ne çok güç gerektirdiğine şaşıyorum, ama kendisi bunun bir anlamı olmadığını söyleyerek 'Mutlu Noeller dostum' diyor, telefonları kapatıyoruz.

Noel gecesi, saat dokuz buçuk on sularında, annem, babam ve kızkardeşlerimle birlikte, Chasen's denen yerin salonunda oturuyorum. Birşeyler atıştıracağım yerde, tabağıma bakıyor, çatalı tabakta bir ileri bir geri oynatarak bezelyeler arasında bir yol açıyor, tüm dikkatimle gözlerimi çatala dikiyorum. Babamın kadehime biraz daha şampanya doldurması üzerine irkiliyorum. Ruh karartıcı dostlarından ve bir Calvin Klein modelinden söz etmekte olan, güneş yanığı yüzleriyle canları sıkılmışa benzeyen kızkar-

deşlerim, ayaklı kadehlerini özellikle dibinden tutup şampanyalarını yavaş yavaş içtikleri zaman, düşündüğümden de yaşlı görünüyorlar; bana anlayamadığım bir iki fıkra anlatıyor, babama Noel için kendisinden neler istediklerini söylüyorlar.

Bu gece, erken saatlerde, babamı Century City'deki çatı katından almıştık. Biz gelmeden önce bir şişe şampanya açmış, çoğunu da içmiş olduğu anlaşılıyordu. Annemden ayrıldıktan sonra babamın taşınmış olduğu bu çatı katı, oldukça büyük, güzel döşenmiş bir kat, yatak odasının dış tarafında, her zaman sıcak hava ve buhar çıkaran bir de jakuzisi var. Yanılmıyorsam, yaklaşık bir yıl önce ayrılmalarından bu yana birbirleriyle fazla konuşmayan annem ile babam, tatillerinde bir araya gelmek zorunda kaldıkları için, gerçekten sinirli ve gergin görünüyorlardı, çapraz oturmuş durumdaydılar, birbirlerine galiba dört sözcük söylediler.

"Araba senin mi?" diye sordu babam.

"Evet," dedi annem, hizmetçisinin süslemiş olduğu Noel ağacına bakarak.

"Güzel."

Babam kadehindeki şampanyayı bitirerek yenisini dolduruyor. Annem ekmek istiyor. Babam ağzını peçetesine siliyor, boğazını temizliyor ve kızkardeşlerimin daha önce kendisine söylemiş olmalarına karşın, tek tek hepimize Noel için ne istediğini soracağını bildiğimden sinirleniyorum. Babam ağzını açıyor. Ben de gözlerimi kapıyorum ve babam tatlı isteyen var mı, diye soruyor. Tam bir düş kırıklığı. Garson geliyor. Ona tatlı istemediğimi söylüyorum. Annemle babama pek fazla bakmıyorum, elimi saçlarımın arasından geçirip duruyorum, bütün bunları atlatabilmek için biraz kokom falan olsaydı keşke diyorum, ancak yarı dolu olan lokantaya şöyle bir göz atıyorum; insanlar fısıldaşıyorlar, fısıltıları nasılsa benim kulağıma kadar geliyor. Bütün bunların benim elleri titreyen, on sekiz ya-

şında, sarışın, güneşten yanmaya başlamış, Doheny ve Beverly'deki Chasen's Lokantasında kafası yarı iyi bir durumda oturmuş, babasının kendisine Noelde ne istediğini sormasını bekleyen bir çocuk olduğum anlamına geldiğini anlıyorum.

Hiç kimse herhangi bir konuda fazla bir şey konuşmuyor, bunu kimse de umursarmış gibi görünmüyor, en azından ben iplemiyorum. Babam iş arkadaşlarından birinin geçenlerde pankreas kanserinden öbür dünyayı boyladığından, annem de bir tenis arkadaşının göğsünün alındığından söz ediyor. Babam, –dördüncü mü, beşinci mi?– bir şişe daha söylüyor ve başka bir masal anlatıyor. Büyük kızkardeşim esneyerek salatasından atıştırıyor. Blair'i, yatağında yalnız başına, şu şapşal kara kedisini okşarkenki halini, 'Burada İzini Kaybettir' diyen reklam panosunu, Julian'ın gözlerini, onun satılık olup olmadığını, oradaki insanların birbirleriyle tokuşmaktan korktuklarını, havuzun gece görünümünü, ışıklandırılmış suyun arka avludaki parıltısını düşünüyorum.

Jared, Blair'in babasıyla değil, kürk mantosunu sırtından çıkarmayan, ünlü bir mankenle içeri giriyor, kendisi de kara gözlüklerini çıkarmıyor. Babamın tanıdığı başka bir adam, Warner Brother's şirketinde çalışan biri, masamıza gelerek 'Mutlu Noeller' diliyor. Konuşmalarına kulak asmıyorum. Onun yerine, kadehine gözünü dikmiş olan anneme bakıyorum, kızkardeşlerimden biri ona bir fıkra anlatıyor, ama o anlamıyor ve bir içki söylüyor, Blair'in babasının, Jared'in, bu gece bu ünlü mankenle birlikte Chasen's Lokantasında olduğundan haberi var mı acaba, diye merak ediyorum. Umarım bir daha asla böyle bir şey yapmak zorunda kalmam.

Lokantadan ayrılıyoruz, sokaklar boş, hava yine kuru ve sıcak, yine rüzgâr esiyor. Küçük Santa Monica'da bir araba ters dönmüş, pencereleri kırılmış bir durumda yatı-

yor, biz yanından geçerken, daha yakından görebilmek için, kızkardeşlerim boyunlarını uzatıyor, arabayı kullanmakta olan anneme yavaşlamasını söylüyorlar, annem yavaşlamıyor, onlar da sızlanıyorlar. Jimmy's denen yere geliyoruz, annem Mercedesi durduruyor, iniyoruz, uşak arabayı alıyor, hepimiz barın karartılmış bir köşesinde, küçük bir masanın yanındaki bir bölmeye oturuyoruz. Bara dağılmış bir iki çift ile karşımızda oturan bir aile dışında Jimmy's oldukça boş, barın içinde de kimse yok. Bir piyanist yumuşak bir sesle 'Eylül Şarkısı'nı söylemekte. Babam ise onun yerine Noel ilahileri söylemesi gerektiğini ileri sürerek yakınmakta. Kızkardeşlerim tuvalete gidiyorlar, döndüklerinde tuvaletlerden birinde bir kertenkele gördüklerini söylüyorlar, annem ise ne dediklerini anlamadığını.

Karşımızda oturan ailenin en büyük kızına askıntı olmaya başlıyorum, bizim aile de acaba bu aile gibi mi görünüyor, diye merak merak ediyorum. Bu kız, New Hampshire'da kısa bir süre görüştüğüm bir kıza çok benziyor. Kısa, sarı saçlı, mavi gözlü, güneş yanığı bu kız, kendisine baktığımı anlayınca, gülümseyerek bakışlarını başka yöne çeviriyor. Babam bir telefon rica ediyor, uzun bir uzatma kordonu ile bizim bölmeye bir telefon getiriliyor, babam Palm Springs'deki babasını arıyor, hepimiz ona "Mutlu Noeller" diliyoruz, şu kızın önünde kendimi "Mutlu Noeller, dede" diyen bir şapşal olarak görüyorum.

Babamı Century City'deki çatı katına bıraktıktan sonra, eve dönmek üzere Mulholland'a doğru yol alırken, yüzümü arabanın camına yapıştırmış, tepelere doğru sürüklenen vadinin ışıklarını izliyorum. Kızkardeşlerimden biri annemin kürk mantosunu giymiş, uykuya dalmış. Bahçe kapısı kendiliğinden açılıyor ve araba özel yoluna giriyor. Annem kapıyı kapatan düğmeye basıyor, ona 'Mutlu Noeller' dilemeyi deniyorum, ama sözcükler bir türlü ağzımdan çıkmıyor ve onu arabada oturur durumda bırakıyo-

rum.

Palm Springs'de Noel. Hava hep sıcak olurdu. Yağmur yağıyordu, ama yine de sıcaktı. Bir Noel günü, geçen Noel, her şey bittikten sonra, herkes eski evden ayrıldıktan sonra, pek çok kişinin aklında kaldığından da sıcaktı hava. O kadar sıcak olabileceğine kimse inanmak istememişti; olanaksızdı bu. Rancho Mirage'daki Ulusal Güvenlik Bankasının ölçümlerine göre, sıcaklık 42, 43, 44 dereceydi, yapabildiğim tek şey sayılara bakmak, bu kadar sıcak, cehennem gibi olabileceğine inanmaya yanaşmamaktı. Çöl yönüne baktığım zaman sıcak bir rüzgâr suratımı kamçılıyor ve güneş de o denli güçlü parlıyordu ki güneş gözlüğüm bu parıltıyı engelleyemiyor, yaya geçidi işaretlerindeki metal ızgaraların sıcaktan kıvrılıp büküldüklerini, aslında eridiklerini görebilmek için, gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum, bunlara inanmak zorunda olduğumu anlamıştım.

Noel Yortusunda geceler de pek farklı değildi. Saat yedide bile hava aydınlık, gökyüzüyse sekize kadar turuncu kalır, kanyonlardan esen sıcak rüzgârlar çöl üzerine dağılırlardı. Karanlık tam olarak çökünce geceler kara, sıcak olur, kimi gecelerdeyse tuhaf beyaz bulutlar gökyüzü boyunca yavaş yavaş sürüklenir ve gün doğarken yok olurlardı. Sessizce gerçekleşirdi bütün bunlar. Sabahın birinde, ikisinde 110 ile araba sürmek aklıbaşında bir adamın yapacağı bir iş değildi. Görünürde başka araba olmaz, yolun kenarında durarak, radyoyu kapatıp pencereleri açtığım zaman hiçbir ses duymazdım. Duyulan yalnızca, düzensiz solumalar olarak çıkan, çatlak, kuru soluğumun sesi olurdu. Bunu uzun süre sürdüremezdim, çünkü dikiz aynasında gözlerimle göz göze gelirdim, göz evlerimi kıpkırmızı, gözlerimi korkulu görünce, nedense, müthiş bir korkuya kapılarak hemen evin yolunu tutardım.

Yalnız akşamın erken saatlerinde dışarı çıkıyordum.

Bu zamanı, arka avluya gölge düştüğü zamanı, havuz kenarında muzlu frigo yiyerek, Herald Examiner *okuyarak geçiriyordum. Kocaman kanatlı, sarılı siyahlı büyük arıların ve çılgın sıcağın etkisiyle kudurmuş siyah yusufçukların suya çakılmalarıyla oluşan kimi küçük dalgalanmalar dışında havuz tümüyle durgun oluyordu.*

Palm Springs'de geçen Noelde yatağıma çıplak uzanmış, havalandırmanın açık olmasına, üzerime soğuk hava üflemesine, yatağımın yanında, bir bölümü havluya sarılmış, bir kap dolusu buz bulunmasına karşın, serinleyememiştim. Kendimi kasabada araba kullanırken omzuma çarpan sıcak rüzgârları duyumsar, çölden yükselen ısıyı seyrederken düşününce ısınır, kendimi zorlayarak yataktan kalkar, gecenin ortasında, aşağı kata inip aydınlatılmış havuza bakan terasa çıkarak, bir marihuana tüttürmeyi dener, ama güçlükle soluk alırdım. Uyuyabilmek için ne olursa olsun şu mereti içecektim. Dışarıda ancak bir içimlik süre kalabilirdim. Komşulardan tuhaf sesler gelir, ışıklar yanar, ben de üst kattaki odama dönerek sonunda uykuya dalardım.

Öğleden sonra uyandığım zaman alt kata inerdim, büyükbabam da gece tuhaf şeyler duyduğunu söylerdi; ne gibi şeyler olduğunu sorardım, ne olduklarını bilmediğini söylerdi, omuzlarını silker, belki de kendisinin uydurduğunu, belki de hiçbir şey olmadığını söylerdi. Köpek de bütün gece boyunca havlamıştı, susmasını söylemek için kalktığım zaman, köpek afallamış, gözleri faltaşı gibi açılmıştı, soluk soluğaydı, titriyordu, ama köpeğin niye havladığını anlamak için dışarıya çıkmamış, yine odama kapanarak ıslak, serin havluyu gözlerimin üzerine yerleştirmiştim. Ertesi gün, havuz kıyısında boş bir Lucky Strikes sigara kutusu duruyordu. Ailede sigara içen kimse yoktu. Ertesi gün, annem ile kızkardeşlerim ben uykuda olduğum sırada Noel ağacını kaldırırlarken babam tüm kapılara, arka geçitlere yeni kilitler taktırmıştı.

İki saat sonra Blair telefon ediyor. Yeni *İnsanlar*'da babasıyla kendisinin bir filminin ilk gece gösterimi olduğundan söz ediyor. Sarhoşmuş ve evde yalnızmış, ailesi komşulardan birinin film odasında, babasının kabaca montajı yapılmış yeni filmini seyrediyorlarmış. Yatakta çıplak olduğunu ve beni özlediğini de sözlerine ekliyor. Onu dinlerken, öfkeli adımlarla odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlıyorum. Sonra dolabımın aynasında kendimi süzüyorum. Blair ile konuşurken dolabın köşesinde küçük bir ayakkabı kutusu gözüme ilişiyor, kutuyu karıştırmaya başlıyorum. Kutuda şu fotoğraflar: Blair ile okul balosundaki fotoğrafımız, Grad Nite'daki Disneyland'de birimizin, Monterey kumsalında ikimizin fotoğrafı, Palm Springs'deki bir partiden iki fotoğraf daha, Blair ile okuldan erken çıktığımız bir gün çektiğim ve arkasında Blair'in adının başharflerinin bulunduğu bir fotoğraf. Bir de, blucinli, gömleksiz, ayakkabısız, güneş gözlüklü, ıslak saçlı olarak yerde yatarken çekilmiş fotoğrafımı buluyor, kimin çektiğini düşünüyor, anımsayamıyorum. Onu elimle düzelterek kendime bakmaya çalışıyorum. Üzerinde biraz daha düşündükten sonra bir kenara koyuyorum. Kutuda Blair ile ikimizin başka eski resimlerimiz de var, ama tümüne bakacak değilim, bu yüzden kutuyu yine dolaba koyuyorum.

Bir sigara yakıyor, MTV'yi açıyor ve sesini kısıyorum. Bir saat oldu, Blair konuşmasını sürdürüyor; benden hoşlandığını, birlikte olmamız gerektiğini, dört ay görüşmemiş olmanın ayrılma nedeni olamayacağını söylüyor. Ona daha yeni birlikte olduğumuzdan, dün geceden söz ediyorum. Ne demek istediğimi biliyorsun diyor ve ben odada oturmuş, onu dinlerken korkmaya başlıyorum. Saate bakıyorum. Neredeyse üç olmuş. Onunla ilişkilerimiz ne durumdaydı, bunu anımsayamadığımı söylüyor, konuşmayı, sinema, konser gibi, gün boyunca neler yaptığı ya da benim neler yaptığım gibi, başka konulara yöneltmeyi deni-

yorum. Telefon konuşması bittiği zaman neredeyse şafak sökmek üzere ve bir Noel günü başlıyor.

Noel sabahı, kokain ile kafayı bulmuşum, kızkardeşlerimden biri bana, büyük beyaz sayfaların üzerine tarihleri altın ve gümüş yaldızla yazılı olduğu, deri kaplı, oldukça pahalı büyük bir ajanda veriyor. Teşekkür ederek onu öpüyorum, o da gülümseyerek kendine bir şampanya daha dolduruyor. Bir yaz, bir randevu defteri tutmayı denemiş, ama beceremeyiştim. Kafam karışmış, yalnızca yazmış olmak için birşeyler karalamış ve sonunda da randevu defteri tutacak bir şey yapmadığımın bilincine varmıştım. Bu nesneyi kullanmayacağımı biliyorum ve herhalde onu New Hampshire'a geri götüreceğim, orada, masamın üzerinde iki üç ay kullanılmadan, boş olarak kalacak. Annem oturma odasında kanepede oturmuş, şampanyasını yudumlayarak bizi izliyor. Kızkardeşlerim armağanlarını rastgele, kayıtsızca açmaktalar. Babam o titiz ve sert görünüşüyle, kızkardeşlerime ve bana çekler yazıyor; bunları daha önce niye yazmadı, merak ediyorum, ama sonra bana ne, deyip pencereden dışarı bakıyorum; avluda sıcak bir rüzgâr esiyor. Havuzun suyu kıpırdıyor.

Noelden sonra çok güneşli, sıcak bir cuma günü, biraz daha bronzlaşmam gerektiğine karar verdiğim için, Blair, Alana, Kim, Rip ve Griffin'den oluşan bir arkadaş topluluğuyla deniz kulübüne gidiyorum. Kulübe herkesten önce geliyor, görevli kişi arabamı park ederken, bir banka oturup karanın sona erdiği, kumsalın denizle birleştiği geniş alanı seyrederek onları bekliyorum. Burada kaybolmak var. Griffin Porsche'uyla gelinceye kadar okyanusu seyrediyorum. Griffin park görevlisini tanıyor, bir iki dakika konuşuyorlar. Biraz sonra yeni Mercedes'iyle gelen Rip de görevliyi tanır görünüyor, Rip'i Griffin'le tanıştırdığım zaman, gülerek bana birbirlerini daha önceden tanıdıklarını söylüyorlar, ben de, acaba bu ikisi yatıyorlar mı, diye merak ediyorum, çok başım dönüyor, banka otur-

mak zorunda kalıyorum. Alana, Kim ve Blair, içlerinden birinin üstü açılabilen Cadillac'ı ile geliyorlar.

"Öğle yemeğimizi golf kulübünde yedik," diyor Blair, radyoyu kısarak. "Kim, kayboldu."

"Kaybolmadım," diyor Kim.

"Nerede olduğumuzu anımsadığıma inanmadığı için, yön sormak amacıyla o benzin istasyonunda durmak zorunda kaldık ve Kim de orada çalışan adamdan telefon numarasını istedi."

"Müthiş bir adamdı," diye haykırıyor, Kim.

"Ne olmuş yani? Benzin pompalayan biri," tek parçalı mayosu ile harika görünen Blair, çığlık atarak arabadan iniyor. "Öğrenmeye hazır mısın? Adı Moose."

"Adı ne olursa olsun, umurumda değil. Olağanüstü biri," diyor Kim yine.

Kumsalda, Griffin'in gizlice getirdiği rom ve kokainden kalanları içiyoruz. Rip yanık çizgisi kaybolsun diye mayosunu indiriyor. Ben bacaklarıma ve göğsüme yeterince güneş yağı sürmüyorum. Alana, taşınır bir kasetçalar getirmiş, hep aynı INXS şarkısını çalıp duruyor; yeni Psychedelic Furs albümü üzerine konuşmalar yapılıyor; Blair herkese Muriel'in Cedars-Sinai'den ayrıldığını söylüyor; Alana, gelip gelmeyeceğini sormak için Julian'a telefon ettiğini, ama evde kimseyi bulamadığını söylüyor. Bir Blondie şarkısı yankılanıyor, Blair ile Kim, Alana'dan sesi açmasını istiyorlar. Griffin'le soyunma odasına gitmek için kalkıyoruz. Şarkıdaki Deborah Harry soruyor, "*Nerede benim dalgam*?"

"Neyin var?" diye soruyor Griffin, erkekler bölümüne girdiğimiz zaman, aynada kendini süzerek.

"Gerginim, o kadar," diyorum, yüzüme su çarparak.

"Her şey yoluna girecek," diyor Griffin.

Kumsala geri dönüp o güneşin altında, Pasifik'e bakarken, Griffin'in sözlerine inanmak gerçekten de olası görünüyor. Ama güneşte yanıyorum ve sigara ile bir şişe Per-

rier almak için Gelson'un dükkânına uğradığım zaman arabanın ön koltuğunda bir kertenkele ile karşılaşıyorum. Oradaki satış memuru cinayet istatistiklerinden söz ediyor, her nedense bana bakıyor, iyi olup olmadığımı soruyor. Hiçbir şey söylemeden marketten hızla çıkıp gidiyorum. Eve geldiğim zaman, bir duş alıyor, müzik setini açıyorum; güneş yanığı rahatsız ettiği için uykuya dalamıyorum ve Griffin'in kumsaldaki park yerinde, bana sokuşturmuş olduğu Nembutali alıyorum.

Ertesi sabah, geç saatte annemin odasından gelen Duran Duran'ın gürültüsüyle uyanıyorum. Odanın kapısı açık ve kızkardeşlerim mayolarıyla geniş yatağa uzanmışlar, sesi kısılmış Betamax'da porno filmi izleyerek, GQ dergisinin eski sayılarını karıştırıyorlar. Ben de mayomla yatağa oturuyorum, bana annemin öğle yemeğine, hizmetçisinin de alışverişe gittiğini söylüyorlar; aşağı yukarı on dakika filmi izliyor, kasetin kimin olduğunu merak ediyorum –annemin mi? Kızkardeşlerimin mi? Bir arkadaşın Noel armağanı mı? Ferrari'si olan kişinin mi? Benimki mi? Kızkardeşlerimden biri, bir adamın boşalırken gösterilmesinden tiksindiğini söylüyor, sonra aşağıya, havuza, havuzun bir ucundan bir ucuna yüzmeye gidiyorum.

On beş yaşında, Palm Springs'de, araba kullanmayı daha yeni öğrendiğim zamanlar, annem ile babam uyurlarken, babamın arabasını alarak kızkardeşlerimle birlikte, geceyarısı sıcak rüzgârlar palmiye ağaçlarını sessizce eğerken, üstü açık arabada Fleetwood Mac veya Eagles'ı yüksek sesle çalarak çölde dolaşır dururdum. Bir gece, kızkardeşlerimle, yine böyle, arabayı çıkarmıştık, aysız bir geceydi ve rüzgâr güçlü esiyordu, fazla eğlenceli olmayan bir partiden sonra birisi beni eve bırakmıştı. Gideceğimiz yer olan McDonald's, rüzgârın neden olduğu elektrik kesilmesi yüzünden kapalıydı, ben de yorulmuştum, kızkardeşlerim kavga ediyorlardı, eve dönmek için yola koyulduğu-

muzda, bir mil uzaktan önce kamp ateşi sandığım şeyin, yaklaşınca kamp ateşi değil, tuhaf bir dönemeç köşesine park etmiş, motor kapağı açık, motorundan alevler fışkıran bir Toyota olduğunu gördüm. Arabanın ön camı patlamıştı, Meksikalı bir kadın kaldırımın kenar taşının üzerine oturmuş ağlıyordu. Arkasında dikilen iki üç Meksikalı çocuk da, ağızları açık, yükselen alevlere öylece bakıyor, ben de neden bir araba çıkıp da, yanlarında durarak bunlara yardımcı olmuyor diye düşünüp duruyordum. Kızkardeşlerim kavgayı keserek olayı izleyebilmek için arabayı durdurmamı söylediler. İçimden durmak geldiyse de durmadım. Yavaşlamış, sonra da kızkardeşlerimin alevleri gördükleri zaman çıkarmış oldukları kaseti yeniden içeri itmiş, sesini de iyice açarak, evimize ulaşana dek durmaksızın tüm kırmızı ışıkları da geçmiştim.

Şu yangın neden beni rahatsız etti bilmiyorum, ama etti, alevlerin ortasında yanan, henüz ölmemiş bir çocuğun görüntüleri vardı kafamda. Bir çocuk, ön camdan fırlayarak motorun üzerine düşmüş olabilirdi, kızkardeşlerime de motorun üzerinde yanan, eriyen bir çocuk görüp görmediklerini sorduğum zaman, bana hayır, ya sen, yanıtını verdiler. Ertesi gün böyle bir şeyin olmadığından emin olmak için, gazeteleri araştırmıştım. Aynı gece, daha sonra, rüzgâr yüzünden elektriğin kesilmesinden, havuzun kararmasından sonra, uykuya dalana kadar, bu konu üzerine kafa yorarak havuz kenarında oturmuştum.

Bütün bu tür haberleri gazetelerden kesip biriktirmeye o zamanlar başladığımı anımsıyorum; biri, Chino'da kazayla erkek kardeşini vuran on iki yaşında bir çocukla ilgiliydi; bir başkası Indio'da, çocuğunu duvara ya da kapıya, anımsayamıyorum, çakarak yüzüne yakından ateş eden bir adamla, bir başkası yaşlıların kaldığı bir evde yirmi kişinin ölümüne yol açan bir yangınla, bir başkası çocuklarını okuldan eve getirirken San Diego yakınlarında yirmi dört metre yükseklikteki bir setten aşağıya uçarak

kendisinin ve üç çocuğunun anında ölümüne neden olan bir ev kadınıyla, başka bir haberse Reno yakınlarında bir yerde, eski karısının üzerine soğukkanlılıkla ve özellikle arabasını sürerek, boynundan aşağısının felç olmasına neden olan bir adamla. Böyle toplanacak birçok haber olduğu için, sanıyorum, o sıralar sürüyle, bu türden haberleri gazetelerden keserek toplamıştım.

Bir cumartesi gecesi. Kimi cumartesi geceleri çevrede gidilecek bir parti ya da konser olmadığı, herkes bütün filmleri görmüş olduğu zamanlar, birçok kişi evde kalarak dostlarını çağırır ya da telefonda çene çalar. Bazan biri çıkagelir, gevezelik eder, bir içki içer, sonra yine arabasına atlayarak bir başkasının evinin yolunu tutar. Kimi cumartesi geceleri bir evden bir eve mekik dokuyan üç dört kişi olur ve bunlar gece saat ondan ertesi sabah gündoğumu öncesine kadar araba sürerler. Trent bana uğruyor, Bel Air'de 'bir çif isterik J.A.P.'nin[1] canavar olarak adlandırdıkları, ortalıkta söylentisi dolaşan, kurt adamı nasıl gördüklerini anlatıyor. Arkadaşlarından birinin de kaybolduğu sanılıyormuş. Bel Air'de araştırma yapan birtakım insanlar varmış ve parçalanmış bir köpek leşinden -burada Trent sırıtıyor- başka bir şey bulamamışlar bu gece. Trent'in 'akılları başlarından gitmiş olarak nitelendirdiği' J.A.P'ler geceyi geçirmek için Encino'daki bir arkadaşlarının evine gitmişler. Trent, J.A.P'lerin hapları fazla kaçırdıkları için bir tür alerjik reaksiyon göstermiş olabileceklerinden söz ediyor. Olabilir, diyorum, ama bu masal beni huzursuz ediyor. Trent ayrıldıktan sonra, Julian'ı aramayı deniyorum, ama telefona yanıt gelmeyince, nerede olabileceğini merak ederek telefonu kapattıktan sonra, kamyonun aşağısında, yanımızdaki evden geldiğinden kesinlikle emin olduğum birinin çığlığını duyuyor ve pencereyi

1. Jewish American Princess. (Çev.)

kapıyorum. Evin arkasından da bir köpeğin havlaması geliyor, KROQ şu eski 'Kapılar' şarkısını çalıyor, on üçüncü kanalda da *Dünyalar Savaşı* gösteriliyor; dinsel yayın yapan kanallardan birini açıyorum, bir vaiz, "Bırakın kullansın Tanrı sizi. Tanrı kullanmak istiyor sizi. Sırtüstü yatın ve bırakın kullansın sizi, kullansın," diye bağırıp çağırıyor. "Sırtüstü yatın" diye şarkısını sürdürüyor. "Kullansın sizi, kullansın sizi." Yatağımda erimiş buzlu cin içerken birisinin eve girdiğini duyar gibi oluyorum. Ama telefonda konuşmakta olan Daniel, bunun, içecek bir şey almaya gelmiş olan kızkardeşlerimin çıkardığı bir ses olabileceğini söylüyor. Bu gece Daniel'e inanmak zor; haberlerden öğrendiğime göre dün gece tepelerde dört kişi dövülerek öldürülmüş; gecenin çoğunu, pencereden dışarı bakarak ve avluyu gözleyerek, kurt adamları kolaçan ederek geçiriyorum.

Kim'in Sunset Bulvarına bakan tepelerdeki, yeni evinin arabayla girilen kapıları açık olmasına karşın, görünürde fazla araba yok gibi, Blair ile evin kapısına kadar yürüyüp zili çalıyoruz, uzun süre çıkıp kapıyı açan olmuyor. Sonunda, rengi solmuş, dar bir blucin, uzun siyah çizmeler ve beyaz bir tişört giymiş olan Kim, marihuanasını içerek kapıyı açıyor. Bizi kucaklayıp 'Mutlu Yıllar' demeden önce, bir duman çekiyor, sonra yüksek tavanlı bir giriş bölümüne alınıyoruz, bize buraya üç gün önce taşındığını, annesinin Milo ile İngiltere'de olduğunu, henüz evi döşeyecek zaman bulamadığını söylüyor. Buna karşılık yerlerin halı kaplı olduğunu, buna sevindiğini söylüyor, ben de bunun neresine sevindiğini sormuyorum. Ev oldukça eskiymiş, eski sahibi bir Naziymiş. İç avlularda üzerlerinde gamalı haçlar bulunan, içlerine küçük ağaçlar dikilmiş kocaman saksılar var. "Bunlara Nazi saksıları deniyor," diyor Kim.

Onu izleyerek yalnızca on iki on üç kişinin bulundu-

ğu aşağı kata iniyoruz. Kim'in bize dediğine göre bu gece Fear çalabilirmiş. Kim, Blair'le beni davulcunun arkadaşı olan, Spit ile tanıştırıyor, Spit'in cildi çok solgun, Muriel'inkinden de solgun, saçları kısa ve yağlı, kafatası biçiminde bir küpesi var, gözlerinin altında kara halkalar oluşmuş, bu Spit üşütüğün biri, merhaba dedikten sonra, Kim'e Muriel ile görülecek bir hesabı olduğunu söylüyor.

"Neden?" diye soruyor Kim, marihuanasını içine çekerek.

"Çünkü şu sürtük bana cesete benzediğimi söyledi," diyor Spit, gözleri faltaşı gibi açılmış olarak.

"Yapma, Spit," diyor Kim.

"Benim hayvan leşi gibi koktuğumu söylüyor."

"Yapma Spit, unut bunları," diyor Kim.

"Artık odamda ölü hayvanları tutmadığımı biliyorsun." Uzun barın öteki ucunda, elinde bir punç, kahkaha atmakta olan Muriel'e bir göz atıyor.

"Ah, Spit, harika bir kız bu," diyor Kim. "Günde altmış miligram lityum alıyor. Yorgun yalnızca." Kim bana ve Blair'e dönerek, "Annesi daha yeni elli beş bin dolarlık bir Porsche aldı ona," diyor. Sonra yine Spit'e bakarak, "Aklın alıyor mu?" diyor.

Spit, aklının almadığını, bu konuyu unutmaya çalışacağını, çalmak için, plak albümü seçeceğini söylüyor, Kim de ona "Haydi bakalım," diyor ve müzik setine gitmeden önce, "Bana bak Spit, Muriel'i üzme. Çeneni tut. Cedars-Sinai'den daha yeni çıktı, bir kez kafayı bulmaya görsün, bir hoş oluyor. Biraz sinirleri bozuk, o kadar," diyor.

Spit bunları duymazlıktan gelerek eski bir Oingo Boingo plağı çıkarıyor.

"Bunu çalayım mı? Ne dersiniz?"

"Niçin daha sonraya bırakmıyorsun onu?"

"Beni dinle, Kim-ber-ly, canım sıkılmaya başlıyor," diyor, dişlerini sıkarak.

Kim arka cebinden bir marihuana çıkararak Spit'e ve-

riyor.

"Sakin ol, Spit."

Spit teşekkür ediyor, perde gibi kocaman, bir Amerikan bayrağı asılmış olan şöminenin yanındaki kanepeye oturuyor ve yakmadan önce, zıvanayı uzun bir süre inceliyor.

"Evet, ikiniz de harika görünüyorsunuz," diyor Kim.

"Sen de öyle," diyor Blair ona. Ben de başımı sallıyorum. Yorgunum ve kafam da biraz dumanlı, aslında buraya gelmek niyetinde değildim, ama Blair evime erken uğrayınca, önce yüzmeye, sonra da yatmaya gitmiştik, daha sonra da Kim aramıştı.

"Alana geliyor mu?" diye soruyor, Blair.

"Hayır, gelemiyor," diyor Kim, marihuanasından bir duman daha çekip başını sallayarak. "Springs'e gidiyor."

"Julian'dan ne haber?" diye soruyor Blair.

"O da gelmiyor. Para için Beverly Hills avukatlarını düzmekten başını kaşıyacak zamanı yok," diyor, Kim iç çekerek ve kahkahayı basarak.

Tam ben bununla ne demek istediğini sormak üzereyken, ansızın biri onu çağırıyor ve Kim, "Ah, Allah kahretsin, içki getirecek olan adam geldi işte," diyerek yanımızdan ayrılıyor; aydınlatılmış, büyük havuzun öteleşinde, mor neon ışıklı bir gökyüzünün altında, ışıklardan oluşan bir battaniye gibi serilmiş Hollywood'a bakıyorum, Blair iyi olup olmadığımı soruyor, ben de ona, elbette, iyiyim, diyorum.

On sekiz on dokuz yaşlarında genç bir adam, büyük bir karton kutu getirerek barın üzerine koyuyor, Kim birşeyler imzalıyor, adama bahşiş veriyor, adam da "Yeni yılınız kutlu olsun arkadaşlar," diyerek ayrılıyor. Kim kutudan bir şişe şampanya çıkararak bu işin uzmanıymış gibi açıyor, "Herkese bir şişe Perrier-Jouet. Soğutulmuş," diye haykırıyor.

"Kanıma girdin, alçak," diyen Muriel koşarak geliyor,

Kim'i kucaklıyor, Kim de ona bir şişe veriyor.

"Spit bana bok mu attı, ne? Cesede benzediğini söyledim o kadar," diyor, Muriel şişesini açarak. "Selâm Blair, selâm Clay."

"Tam tehlike sınırında bulunuyor," diyor Kim. "Durumu pek iç açıcı görünmüyor."

"Öyle geri zekâlı ki, bana, 'Beni sepetlemelerinden önce, okuldaki derslerim gayet iyiydi,' diyor. Ne dersiniz? Buna bir anlam verebiliyor musunuz? Üstelik o geri zekâlı, kokaini eritmek için kibrit kullanacağına kaynak aleti kullanıyor."

Kim omuz silkerek içkisinden bir yudum daha alıyor.

"Muriel, harika görünüyorsun," diyor Blair.

"Ah, Blair, sen de nefis görünüyorsun, her zamanki gibi," diyor, Muriel, bir yudum içerek. "Aman Tanrım, Clay, şu yeleğini bana vermelisin."

İçki şişemi açarken önüme bakıyorum. Söz konusu yelek gri-beyaz, ekoseli, üzerindeki üçgenlerden biri koyu kırmızı renkte.

"İnsana bıçak saplanmış gibi oluyor. Lütfen giymeme izin ver," diye yeleği okşayarak yalvarıyor, Muriel.

Gülümseyerek ona bakıyor ve bu konuyu ciddiye aldığını anlıyorum, hayır diyemeyecek kadar yorgun olduğum için, yeleği çıkarıp ona veriyorum, gülerek giyiyor. "Geri vereceğim, geri vereceğim, tasalanma."

Odada gerçekten sinir bozucu bir fotoğrafçı var, herkesin resmini çekip duruyor. Herhangi bir kişinin yanına giderek makinesini burnuna dayıyor ve birkaç poz resim çekiyor, sıra bana geldiğinde, flaş yüzünden bir saniye kadar gözlerim görmüyor, şampanya şişemden bir yudum daha çekiyorum. Kim, odanın her yerinde mumlar yakmaya başlıyor, Spit bir plak albümü koyuyor ve birisi de çıplak duvarlardan birine balonları tutturuyor, balonlar yarı şişirilmiş olduğu için pörsük pörsük duruyor. Havuza ve verandaya çıkılan, üzerinde iki balon asılı olan, açık kapı-

dan dışarıya, havuza doğru yürüyoruz.

"Annen ne yapıyor?" diye soruyor Blair. "Yine Tom ile çıkıyor mu?"

"Nereden duydun sen bunu? *Inquirer*'den mi?" diye gülüyor Kim.

"Hayır. *Hollywood Reporter*'da fotoğraflarını gördüm."

"İngiltere'de Milo ile birlikte olduğunu söylemiştim sana," diyor Kim, ışıklı havuza yaklaşırken, "En azından *Variety*'de okuduğum bu."

"Senden ne haber?" diye soruyor, Blair, gülümsemeye çalışarak. "Kimleri görüyorsun?"

"Ben mi?" diye gülümsüyor, Kim ve anımsayamadığım, ama aklımda kaldığı kadarıyla okula birlikte gittiğimiz, ünlü bir genç sinema oyuncusundan söz ediyor.

"Evet, bu dediğini duymuştum. Senin doğrulamanı istiyordum, yalnızca."

"Doğru."

"Noel partinde yoktu o," diyor, Blair.

"Yok muydu?" Kim kaygılı görünüyor. "Emin misin?"

"Yoktu," diyor, Blair. "Sen onu gördün mü, Clay?"

"Hayır, görmedim," diyorum ona, anımsamadığım için.

"Tuhaf şey," diyor Kim. "Herhalde film setindeydi."

"Kendisi nasıl?"

"İyi, gerçekten iyi."

"Dimitri'den ne haber?"

"N'olmuş ona?" diyor Kim.

"Biliyor mu?" diye soruyor Blair.

"Belki. Emin değilim."

"Bozuldu mu, sence?"

"Dinle beni, Jeff keşin teki. Ben Dimitri'den hoşlanıyorum."

Dimitri havuz kıyısında bir iskemleye oturmuş gitar çalıyor, güneşte oldukça yanmış, saçları kısa ve sarı; şimdi

de tekerlekli şezlonga oturarak şu acayip kasvetli parçaları çalıyor, sonra bir parçaya başlıyor, arka arkaya aynı parçayı çalıp duruyor, Kim ona sadece bakıyor, hiçbir şey söylemiyor. İçeride telefon çalıyor, Muriel haykırıyor, ellerini sallıyor, "Telefon sana Kim?"

Kim içeri gidiyor, tam ben Blair'e gitmek isteyip istemediğini sormak üzereyken, hâlâ marihuana içmekte olan Spit bir sörfçü ile birlikte Dimitri'nin yanına geliyor ve "Heston'da o biçim LSD var," diyor, sörfçü ile Spit Blair'e bakarak göz kırpıyorlar, Blair de popoma vurarak bir sigara yakıyor. Gözlerini havuza dikmiş, gitarını tıngırdatmaktan başka bir şey yapmayan Dimitri'den bir yanıt alamayan Spit soruyor, "Kim nerede?" Çevresinde ayakta durduğumuz Dimitri, dördümüze de şöyle bir göz atıyor, bir dakika kadar bir şey söyleyecekmiş gibi duruyor. Ama söylemiyor, sadece iç çekerek yine suya bakıyor.

Şu genç sinema oyuncusu kız, Blair'in babasının partilerinden birinde bir kez karşılaşmış olduğum, tanınmış bir yapımcı ile birlikte geliyor, çevreye şöyle bir baktıktan sonra, telefondan daha yeni ayrılmış olan Kim'in yanına doğru ilerliyorlar, Kim onlara annesinin Milo ile birlikte İngiltere'de olduğunu, yapımcıysa son aldığı habere göre, İngiltere'de değil Hawaii'de olduğunu söylüyor, sonra Thomas Noguchi'nin uğrayabileceğinden söz ediyorlar, sinema oyuncusu kızla yapımcı gidiyorlar, Kim, Blair'le benim ayakta dikildiğimiz yere geliyor, bize telefondakinin Jeff olduğunu söylüyor.

"Ne dedi?" diye soruyor Blair.

"Götverenin teki. Bir sörfçü ile Malibu'daymış, onun evine kapanmışlar."

"Ne istiyordu?"

"Bana mutlu yıllar dilemek." Kim bozulmuş görünüyor.

"İyi ya işte," diyor, Blair iyimserce.

"'Mutlu yıllar, a.cık," dedi bana, diyor ve bir sigara ya-

kıyor, yanında tuttuğu şampanya şişesi neredeyse boşalmış. Kim, tam ağlamak ya da birşeyler söylemek üzereyken, Spit gelerek Muriel'in Kim'in odasına girip kapıyı kilitlediğini söylüyor, bunun üzerine Kim, Spit, Blair ve ben içeriye giriyor, üst kata çıkıyor, koridoru geçiyor ve Kim'in kapısına geliyoruz, Kim açmaya çalışıyor, ama kapı kilitli.

"Muriel," diye sesleniyor, kapıyı çalıyor. Yanıt yok. Spit kapıyı yumrukluyor, sonra da tekmeliyor.

"Kapının içine etme, Spit," diyor Kim, "Muriel, çık dışarı," diye çığlık atıyor.

Blair'e bir göz atıyorum, kaygılı görünüyor. "Ne dersin, bir şeyi yok ya?"

"Bilmiyorum," diyor Kim.

"Amacı ne bunun?" Spit meraklanıyor.

"Muriel?" Kim yine haykırıyor.

Spit bir marihuana daha yakıyor, duvara yaslanıyor. Fotoğrafçı da gelmiş, resimlerimizi çekiyor. Kapı yavaşça açılıyor, Muriel orada ayakta, ağlamaklı görünüyor. Spit'i, Kim'i, Blair'i, fotoğrafçıyı ve beni içeri alıyor, kapıyı kapıyor, kilitliyor.

"İyi misin?" diye soruyor Kim.

"İyiyim," diyor, yüzünü siliyor.

Bir köşede yanan iki mum dışında oda karanlık; Muriel mumlardan birine yakın bir köşeye oturuyor, yanında bir kaşık, bir enjektör ile üzerinde kahverengimsi bir toz ve bir parça pamuk bulunan katlanmış, küçük bir kâğıt parçası var. Kaşığın içine o tozdan biraz konmuş, Muriel pamuk parçasını olabildiğince küçük bir yumak yaparak kaşığa koyuyor, iğneyi pamuğa sokuyor ve sonra tozu enjektöre çekiyor. Daha sonra kolunu sıvıyor, karanlıkta el yordamıyla bir kemer bularak onu kolunun üst kısmına doluyor. Kolundaki iğne izleri gözüme çarpıyor, Blair'e bir göz atıyorum, o da aynı yere bakıyor.

"Ne oluyor burada?" diye soruyor Kim. "Muriel, ne ya-

pıyorsun?"

Muriel bir şey söylemiyor, sadece bir damar bulmak için koluna vurup duruyor, yeleğime bakıyorum, kafam dumanlanıyor gözüme sanki birisi bıçaklanıyormuş gibi görünüyor.

Enjektör Muriel'in elinde, Kim fısıldayarak, "Yapma sakın," diyor, ama dudakları titriyor ve Muriel heyecanlı görünüyor, hafifçe gülümsediğini seçebiliyorum, bu işi yapmaya gerçekten niyeti olmadığı duygusuna kapılıyorum, iğne Muriel'in koluna batarken Blair kalkarak, "Ben gidiyorum," diyor ve odadan çıkıp gidiyor. Muriel gözlerini kapıyor, enjektör kanla doluyor.

Spit, "Aman Tanrım, vahşet bu!" diyor.

Fotoğrafçı bir resim çekiyor.

Sigara yakarken ellerim titriyor.

Muriel ağlamaya başlıyor, Kim de onun başım okşuyor, ama aslında gülüyormuş gibi görünen, dudak boyası dudaklarına burnuna bulaşmış, rimeli yanaklarından aşağı akan Muriel ağlayıp sızlanmasını sürdürüyor.

Geceyarısı Spit birkaç kestane fişesi patlamayı deniyor, ama sadece ikisi patlıyor. Kim, farkında değilmiş ya da umursamazmış gibi görünen Dimitri'yi kucaklıyor, Dimitri gitarını elinden bırakıyor, gözlerini havuza dikiyor, on bir on iki kişi havuz kıyısında ayağa kalkıyoruz, birimiz kentten gelmekte olan kutlama seslerini duyabilelim diye müziğin sesini kısıyor, ben de dinlemeye değer bir şey olmadığından, Muriel'in bir kanepeye uzanmış halde sigara içerek gözünde güneş gözlükleriyle MTV izlemekte olduğu oturma odasına bakıp duruyorum. Duyabildiğimiz tek şey tepelerde kırılmakta olan pençerelerin, ulumaya başlayan köpeklerin, patlayan bir balonun, Spit'in yere düşürdüğü şampanya şişesinin sesi, şöminenin üzerinde bir perde gibi asılı duran Amerikan bayrağının sıcak esintide sallanırken çıkardığı hışırtı ve ayağa kalkıp bir tane daha marihuana yakan Kim'in çıkardığı sesler. Blair fısıldayarak

bana "Yeni yılın kutlu olsun," diyor, sonra ayakkabılarını çıkarıyor ve ılık, aydınlatılmış suya ayaklarını sokuyor. Fear gelmiyor, parti erken bitiyor.

O gece eve gittiğimde ve sabahın erken saatlerinde odamda oturup video izlemekten bıktığım için, kablolu TV'de din programlarını izliyorum, ekranda papaz mı, vaiz mi ne, iki tip ile işadamı kılıklı, takım elbise giymiş, kravat, pembe camlı gözlükler takmış, Led Zeppelin plaklarından söz eden ve bu plaklarda, tersine çalındıklarında 'şeytan ile ilgili korku verici parçalar bulunduğunu' söyleyen kırk kırk beş kişi görülüyor. Adamlardan biri kalkıp plağı kırıyor, iki parçaya ayırıyor ve "İçlerinde Tanrı Korkusu olan Hıristiyanlar olarak bana inanınız ki buna izin vermeyeceğiz!" diyor. Adam daha sonra bunun gençliğe zararı dokunacağı için ne kadar kaygılandığını anlatmaya başlıyor. "Gençler bu ülkenin geleceğidir," diye bağırıyor, sonra bir başka plak daha kırıyor.

"Julian seni görmek istiyor," diyor Rip telefonda.

"Beni mi?"

"Evet."

"Ne için olduğunu söyledi mi?" diye soruyorum.

"Hayır. Onda senin telefon numaran yokmuş, benden istedi, ben de verdim."

"Onda benim numaram yok muymuş?"

"Bana öyle dedi."

"Beni aradığını hiç sanmıyorum."

"Seninle konuşmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Beni dinle, dostum, telefon mesajları iletmekten hoşlanmam, teşekkür etsen iyi olur."

"Teşekkürler."

"Bugün saat üç buçukta Çin Sinemasında olacakmış. Herhalde onunla orada buluşabilirsin."

"Ne işi var orada?" diye soruyorum.

"Sence ne?"

Julian ile buluşmaya karar veriyorum. Arabayla Hollywood Bulvarındaki Çin Sinemasına gidiyorum, bir süre ünlülerin betona çıkarılmış ayak izlerine bakıyorum. Ayak izlerinin fotoğraflarını çekmekte olan, Los Angeles dışından genç bir çift ve bir de bilet gişesinin yanında dikilmekte olan, kuşkulu görünüşlü bir Doğulu dışında ortalıkta hiç kimse yok. Kapıda duran güneş yanığı, sarı saçlı bir yer gösterici bana, "Ay, ben seni tanıyorum. Geçen değil, evvelsi aralık ayında, Santa Monica'daki bir partiden, tamam mı?"

"Hiç sanmam," diyorum ona.

"Evet, evet. Kicker'in partisinde. Anımsıyor musun?"

Ona anımsamadığımı söylüyor ve büfenin açık olup olmadığını soruyorum. Yer gösterici adam, açık diyerek beni içeri sokuyor, ben de bir Koka Kola alıyorum.

"Film başladı ama," diyor, yer gösterici bana.

"Olsun. Ben zaten filmi izlemek istemiyorum," diyorum ona.

Şüpheli görünüşlü Doğulu, saatine bakıp duruyor, sonra çekip gidiyor. Koka Kolamı bitiriyor, yaklaşık dörde kadar bekliyorum. Julian'dan iz yok.

Trent'in evine sürüyorum arabamı, ama Trent evde yok, odasında oturuyorum, Betamax'a bir film kaseti koyuyorum, Blair'e telefon ediyor, bu gece yapmak istediği bir şey var mı diye soruyorum, kulübe gitmek ya da bir film izlemek gibi, olumlu yanıt veriyor, telefonun yanında duran bir kâğıt parçasına birşeyler çizmeye başlıyor, üzerinde yazılı telefon numaralarını kopya ediyorum.

"Julian seni görmek istiyor,"

"Evet, haberim var. Ne niçin olduğunu söyledi mi?"

"Seni hangi konuda görmek istediğini bilmiyorum. Yalnızca seninle konuşması gerektiğini söyledi."

"Sende onun telefon numarası var mı?" diye soruyorum.

"Hayır. Bel Air'de bütün evlerin numaralarını değiş-

tirdiler. Bence Malibu'daki evde olabilir. Pek emin değilim, ama... Fark eder mi? O da seni o kadar *çok* görmek istemiyor herhalde."

"O halde," diye başlayarak, "Bel Air'deki eve uğrayabilirim," diyorum.

"Tamam."

"Bu gece birşeyler yapmak istersen, ara beni, olur mu?" diyorum Blair'e.

Uzun bir sessizlik oluyor, bir kez daha, olur diyor ve telefonu kapatıyor.

Julian Bel Air'deki evde yok, ama kapıda King Caddesindeki evde olabileceğini belirten bir not var. Julian, King Caddesindeki evde de yok, arka avluda dişlerine tel taktırmış, kısa, griye kaçan açık sarı saçlı, mayolu adamın biri halter çalışmakta. Adam, ağırlıklardan birini yere bırakıyor, bir sigara yakıyor ve bir Quaalude isteyip istemediğimi soruyor. Ona Julian'ın nerede olduğunu soruyorum. Havuz kıyısında, tekerlekli bir şezlonga uzanmış, sarışın, sarhoş bir kız yatıyor, oldukça yorgun bir sesle, "Julian her yerde olabilir. Yoksa sana borcu mu var?" Kız dışarıya bir televizyon çıkarmış, mağara adamlarıyla ilgili bir film izliyor.

"Hayır," diyorum ona.

"İyi öyleyse. Ona getirdiğim bir gram kokonun parasını ödeyeceğine söz vermişti," diyerek başını sallıyor kız. "Ama hayır. Asla ödemedi." Kız başını yavaşça, yine sallıyor, sesi kalın, yanında yarılanmış bir şişe cin var."

Dişlerine tel taktırmış olan halterci bana *Kıyamet Tapınağı*'nın korsan kasetini satın almak isteyip istemediğimi soruyor. Ona istemediğimi söyleyip uğradığımı Julian'a bildirmesini rica ediyorum. Halterci ne dediğimi anlamamış gibi başını sallıyor, kız onda *Kayıp Kişiler* konseri için sahne gerisine giriş kartlarının olup olmadığını soruyor. Adam, "Evet, bebeğim, var," diyor, kız havuza atlıyor. Bir mağara adamı da bir kayalıktan aşağı fırlatılıyor, ora-

dan hemen ayrılıyorum.

Tam arabama giderken Julian ile karşı karşıya geliyorum. Güneşten yanmış olmasına karşın, solgun bir teni var, hiç de iyi görünmüyor, bayılacakmış gibi görünüyor bana, karşımda dikilmiş duruyor, neredeyse bir cesede benziyor, ama ağzı açılıyor, "Selâm, Clay!"

"Merhaba Julian!"

"Kafayı bulmak ister misin?"

"Şimdi değil."

"Geldiğine sevindim."

"Beni görmek istediğini söylediler."

"Evet."

"Ne istiyordun? Ne var?"

Julian önce önüne, sonra da başını kaldırıp bana bakıyor, batmakta olan güneşe karşı gözlerini kısıyor ve "Para," diyor.

"Ne yapmak için?" diye soruyorum, kısa bir sessizlikten sonra.

Julian yere bakıyor, ensesine dokunuyor, "Haydi Galleria'ya gidelim, tamam mı? Haydi," diyor.

Ne Galleria'ya gitmek, ne de Julian'a para vermek istiyorum, ama güneşli bir öğle sonrası, başka yapacak pek bir şeyim de yok, bu yüzden Julian'ın ardına takılıp Sherman Oaks'a gidiyorum.

Galleria'da bir masada oturuyoruz. Julian çizburgerinden bir parça ısırıyor, yemiyor aslında. Bir peçete alarak onunla ketçabı siliyor. Ben bir Koka Kola içiyorum. Julian biraz paraya, nakite ihtiyacı olduğunu söylüyor.

"Ne için?" diye soruyorum.

"Biraz kızarmış patates ister misin?"

"Asıl konuya geçer misin, lütfen?"

"Birisi kürtaj olacak." Çizburgerinden biraz ısırıyor, ketçaba bulaşmış olan peçeteyi alıyor, arkamızdaki masaya bırakıyorum.

"Kürtaj mı?"

"Evet."

"Kime?"

Uzun bir duraklama oluyor, Julian, "Kızın birine işte," diyor.

"O kadarını ben de tahmin edebilirim, herhalde. Ama kim?"

"Westwood'da arkadaşlarıyla birlikte oturuyor. Bana bak, bana borç verecek misin, vermeyecek misin?"

Aşağıya, Galleria'nın birinci katında dolaşan insanlara bakıyorum, üzerlerine buradan Koka Kola döksem acaba ne olur, diye düşünüyorum. Sonunda, "Evet," diye yanıtlıyorum, "galiba vereceğim."

"Yaşasın. Bu harika işte!" diyor, Julian rahatlamış olarak.

"Senin hiç paran yok mu?" diye soruyorum.

Julian hemen bana bakıyor, "Hımm, şu anda yok. Ama olacak, evet, o zaman, o zaman da iş işten geçecek, anlatabiliyor muyum? Porsche'u satmak zorunda kalmak istemiyorum. Bu boku yemek canımı sıkacak anlatabiliyor muyum?" Uzunca bir süre duraklıyor, çizburgeriyle oynuyor. "Bir kürtaja değer mi?" diyor, gülmeye çalışarak.

Julian'a, bir kürtaj parasını ödeyebilmek için Porsche'unu satmak zorunda kalacak olmasına gerçekten inanamadığımı söylüyorum.

"Doğru söyle, bu parayla ne yapacaksın?" diye soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diyor, kendini savunmaya başlıyor. "Kürtaj için dedim ya."

"Julian, bir kürtaj için çok para bu."

"İyi, ama doktora gitmek pahalı," diyor yavaşça, tutuk tutuk. "Şu klinik ya da benzeri yerlerden birine gitmek istemiyor. Nedenini bilmiyorum. Ama istemiyor işte."

İç çekerek koltuğuma yaslanıyorum.

"Yemin ederim ki, Clay, bu para kürtaja harcanacak."

"Julian, bırak bunları."

"Kredi kartlarım, bir çek hesabım var, ama galiba annem ile babam bu hesabı dondurdular. Bütün istediğim biraz nakit para. Parayı verecek misin bana, yoksa vermeyecek misin?"

"Evet, Julian, vereceğim, ama bu parayı ne için istediğini bana söylemeni istiyorum."

"Söyledim sana."

Kalkıyoruz ve dolaşmaya başlıyoruz. Yanımızdan iki kız gülümseyerek geçiriyorlar. Julian gülümseyerek karşılık veriyor. Punk giysileri satan bir mağazaya uğruyoruz, Julian bir çift polis çizmesi alıyor eline, yakından inceliyor.

"Şunlar ne acayip, baksana," diyor. "Hoşuma gidiyorlar."

Çizmeleri aldığı yere bırakıyor, sonra tırnaklarını ısırmaya başlıyor. Oradan bir siyah deri kemer alıyor, kemeri yakından inceliyor. O sırada, Julian ile beşinci sınıftayken okuldan sonra birlikte futbol oynayışımızı, ertesi gün de Trent ile birlikte, Julian'ın on birinci yaş gününde, 'Sihirli Dağ'a gidişimizi anımsıyorum.

"Beşinci sınıftayken geçirdiğimiz günleri anımsıyor musun?" diye soruyorum ona. "Spor Kulübünü, okuldan sonra gittiğimiz?"

"Anımsayamıyorum," diyor, Julian.

Başka bir deri kemer alıyor eline, yine yerine koyuyor, sonra Galleria'dan çıkıyoruz.

O öğleden sonra, Julian benden para istedikten, ben de ona bu parayı vereceğimi söyledikten sonra evime dönüyorum, telefon çalıyor, Rip bu, bana Julian ile görüşüp görüşmediğimi soruyor. Ona görüşmediğimi söylüyorum, bana bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor. Ona bir ons kadar ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Uzun bir süre suskun duruyor, sonra, "Altı yüz," diye yanıtlıyor. Önce Elvis Costello posterine, sonra pencereden dışarı bakıyor, altmışa kadar sayıyorum. Saymam bitinceye kadar Rip'in

ağzından tek söz çıkmıyor.

"Tamam mı?" diye soruyorum.

"Tamam. Yarın. Belki."

Kalkıp arabayla bir plak mağazasına gidiyor, koridorlarında dolaşıyor, rafları araştırıyor, ama beğenebileceğim ve bende olmayan bir plak bulamıyorum. Kimi yeni plakları elime alıp kapaklarına göz atıyorum, bir de bakıyorum ki, farkında olmadan bir saat geçmiş, dışarıda da hava neredeyse kararmış.

Plak mağazasına Spit de geliyor, ona neredeyse çarpıyordum, merhaba diyorum, Kim'i soruyorum, bu arada gözüm kolundaki iğne izlerine takılıyor, acaba bu Spit beni anımsıyor mu diye merak ediyorum. Arabama doğru yürürken, Alana, Kim ve onun Benjamin adında sarışın rock-folkçu bir dostunun bana doğru geldiklerini görüyorum. Şu an, arkamı dönmek için çok geç, bu yüzden gülümseyerek onlara doğru yürüyorum ve bu karşılaşma dördümüzün Studio Kent'teki bir Japon barına gitmemizle sonuçlanıyor.

Studio Kent'teki Japon barında Alana fazla konuşmuyor. Önündeki Diyet Kolaya sürekli bakıp duruyor, bir iki nefes çektikten sonra söndüreceği sigaraları birbiri ardına yakıyor. Blair'in nasıl olduğunu sorduğum zaman bana, "Gerçekten mi bilmek istiyorsun?" diyerek bakıyor, sonra içten pazarlıklı bir biçimde gülümseyerek, "Çok önemsiyor görünüyorsun," diyor. Biraz ürkmüş olarak, başka yöne dönüyor ve Oakwood'a giden, şu Benjamin denilen adamla konuşuyorum. Anladığım kadarıyla, BMW'si çalınmış ve babasının kendisine aldığı BMW 320'yle aynı uçuk yeşil renkte olan yenisini bulmuş olmanın ne büyük bir şans olduğunu anlatıp duruyor. "Biliyor musun, onu bulduğuma inanamıyorum. Ya sen?"

"Hayır. Ben de inanamıyorum," diyorum, ona, Alana'ya bakarak.

Kim, Benjamin'e bir parça suşi yediriyor, o da sahte

kimlik kartıyla aldığı sakiden bir yudum alıyor ve müzik konusunda konuşmaya başlıyor. "Yeni Dalga. Pop. İlkel Muzak. Bir sürü zırva. Ama rock-folk, olması gereken yerde duruyor. Şu ağır aksak 'Başıboş Kediler'den söz etmiyorum, demek istediğim gerçek rock-folk. Nisanda rock-folk sahnesine bakmak için New York'a gidiyorum. Konserin orada yapılacağından pek emin değilim. Baltimore'da da yapılabilir."

"Evet, Baltimore'da," diyorum.

"Evet, rock-folku ben de severim," diyor Kim, ellerini silerek. "Ama ben yine de 'Uçuran Kürkler'i tutuyorum ve şu yeni 'Birleşmiş İnsanlar' şarkısı hoşuma gidiyor."

Benjamin , "Birleşmiş İnsanların modası geçti artık. Bitti. Tükendi. Senin neler olup bittiğinden haberin yok, Kim."

Kim omuz silkiyor. Dimitri'nin nerede olduğunu; Jeff'in yine şu sörfçü ile Malibu'da eve kapanıp kapanmadığını merak ediyorum.

"Hayır, gerçekten bilmiyorsun," diye sürdürüyor konuşmasını. "Bahse girerim, *Yüz*'ü bile okumuyorsundur. Ama okumalısın." Bir sarma sigara yakıyor. "Okumalısın."

"Niçin okunması gerekiyor?" diye soruyorum.

Benjamin bana bakıyor, parmaklarını kabartılmış saçının üzerinde gezdiriyor ve "Yoksa canın sıkılır," diyor.

Ben de öyle düşündüğümü söylüyorum, bu gece daha sonra Kim'le evinde buluşmayı kararlaştırıyoruz, Blair de gelecek, sonra eve gidiyor, annemle birlikte akşam yemeğine çıkıyorum. Oradan eve geri geldiğim zaman uzun uzun, soğuk bir duş alıyorum, banyoda yere oturuyor, suyun her yanıma çarpmasını sağlıyorum.

Kim'in evine gidiyorum, Blair, Kim'in odasında oturmuş, başına Jurgenson'un alışveriş torbasını geçirmiş, ben içeri girince bütün vücudu irkiliyor, korkudan ürper-

miş bir halde arkasına dönüyor, müzik setine uzanıyor, müziğin sesini azaltıyor. "Kim o?"

"Benim," diyorum ona. "Clay."

Başından torbayı çıkarıyor, gülümsüyor, hıçkırığı tuttuğunu söylüyor bana. Blair'in ayağının dibinde kocaman bir köpek var, eğiliyor, köpeğin başını okşuyorum. Kim banyodan çıkıyor, Blair'in içmekte olduğu sigaradan bir nefes çekerek sigarayı yere atıyor. Müziğin sesini yeniden açıyor, Prince'in bir şarkısı çalmakta.

"Aman, Clay, LSD falan gibi birşeyler almışa benziyorsun," diyor Blair, başka bir sigara yakarak.

"Daha yeni annemle akşam yemeğindeydim," diyorum ona.

Köpek patisiyle sigarayı söndürüyor, sonra da yiyor.

Kim bir zamanlar çok kötü bir halde uçuşa geçen eski bir erkek arkadaşından söz ediyor. "LSD almıştı ve altı hafta kendine gelemedi. Annesi ile babası onu İsviçre'ye gönderdiler." Kim köpeğe bakmakta olan Blair'e dönüyor. Köpek sigaranın geri kalanını yutuyor.

"İyi giyinmiş miyim?" diye soruyor Kim bize.

Blair başını sallıyor ve ona şapkasını çıkarmasını söylüyor.

"Kim, kararsız, bana soruyor. "Çıkarayım mı?"

"Tabii, neden olmasın?" İç çekiyor ve Kim'in yatağına oturuyorum.

"Bana bakın, daha erken. Haydi sinemaya gidelim," diyor Kim, aynaya bakıyor, şapkasını çıkarıyor.

Blair kalkıyor, "İyi bir öneri. Hangi film var?"

Köpek öksürüyor, yine yutkunuyor.

Araba ile Westwood'a gidiyoruz. Kim ile Blair'in görmek istedikleri film saat onda başlıyor, konusu da bir üniversite derneğindeki genç ve güzel kızların boğazlarının kesilerek bir havuza atılmaları. Yalnızca kan dökme sahneleri dışında, filmin çoğunu izlemiyorum. Gözlerim perdenin dışında bir yerlerde, sinemanın gerisindeki iki kapı-

nın üzerinde bulunan iki yeşil çıkış işareti üzerinde dolanıyor. Film ansızın sona eriyor, Kim'le Blair filmin sonunda çıkan isimleri okumak için kalıyorlar ve bunların arasında bir sürü insan tanıyorlar. Sinemadan çıkarken, Blair'le Kim, Lene'nin orada olduğunu fark ediyorlar, Blair beni kolumdan yakalayarak, "Ah, olamaz," diyor.

"Arkanızı dönün, arkanızı dönün. Lene burada," diyor Kim, telâşlı bir ses tonuyla. "Onu bugün MV3'de gördüğümüzü sakın söylemeyin kendisine."

"Artık çok geç," diyor Blair gülümseyerek. "Merhaba, Lene."

Lene, güneşte oldukça yanmış, soluk renkli bir blucin ile vücudunu iyice ortaya çıkaran bir Hard Rock Cafe tişörtü giymiş, yanında yine kendisi gibi güneş yanığı, güneş gözlüklü, şort giymiş, çok genç, sarışın bir oğlan var, Lene haykırıyor, "Aman Tanrım. Blair. Kimmy."

Önce Lene ile Blair, sonra da Lene ile Kim kucaklaşarak birbirlerinin yanaklarından öpüyormuş gibi yapıyorlar.

"Bu Troy," diyor Lene, yanındaki oğlanı tanıştırıyor.

"Bu Clay," diyor Blair, kolunu omzuma koyuyor.

"Merhaba, Troy," diyorum.

"Merhaba Clay," diyor, oğlan.

El sıkışıyoruz, ikimizin eli de güçsüz ve titrek, kızlar hoşnut görünüyorlar.

"Aman Tanrım, Blair, Troy'la ikimiz bugün MV3'deydik! İzlediniz mi?" diye soruyor Lene.

"Hayır," diyor Blair, düş kırıklığına uğramış gibi görünüyor, bir an için Kim'e göz atıyor.

"Ya sen?" Lene bu kez Kim'e soruyor. Kim olumsuz anlamda başını sallıyor.

"Doğrusu kendimi ben de göremedim. Aslında, kendimi bir kere gördüm galiba, ama pek emin değildim. Sen beni filmde gördün mü, Troy?"

Troy başını iki yana sallıyor, tırnaklarını inceliyor.

"Troy filmdeydi, ama beni es geçmişler, üstelik Troy ile dans ediyordum. Beni çekecekleri yerde, gidip Troy'un yanında dans eden şu Valley orospusunu çekmişler." Paketten bir sigara çekiyor, bir çakmak arıyor.

"Yeniden çekim yapabilirler, o zaman daha ortada görünebilirsin," diyor Blair, sırıtıyor.

"Aa, evet yeniden çekerler tabii," diyerek Kim de Blair'in görüşüne katılıyor, sırıtıyor, Troy'a bakıyor.

"Sahi mi?" diye soruyor Lene, umutlanarak. Sigarasını yakıyorum onun.

"Her şeyi yeniden çekerler," diyor Blair. "Her şeyi."

Nowhere kulübüne gidemiyoruz. Kim yolunu kaybediyor, adresi unutuyor, bu yüzden, onun yerine, Barney's Beanery'ye gidiyoruz, orada sessizce oturuyoruz, Kim partisinden söz ediyor, ben biraz bilardo oynuyorum, Blair bir içki ısmarladığı zaman garson kız kimlik kartı soruyor, Blair ona sahte bir kimlik gösteriyor, garson kız bir içki getiriyor, Blair içkiyi Kim'e veriyor, o da içkiyi hemen yuvarlayarak Blair'e bir tane daha ısmarlamasını söylüyor. Her ikisi de bugün MV3'de, Lene'nin ne kadar berbat göründüğünden söz ediyorlar.

Bir sonraki gece Trent bana uğruyor; canının çok sıkıldığını, kokasının bittiğini, Julian'ı bulamadığını, bir kızla sorunları olduğunu anlatıyor.

"Dün gece gittiğimiz Beverly'deki şu parti var ya..." diye başlıyor Trent, sonra duruyor.

"Eee?" diye soruyorum, yatağına uzanmışım, gözlerim televizyonda.

"Bilmiyorum, başka biriyle kırıştırıyor gibi geliyor bana..." Yine duruyor. "Kısacası anlaşamıyoruz. Bombok durumdayım."

Uzun bir duraklama daha oluyor. "Yaa? Bombok, ha?" diye soruyorum.

"Haydi bir sinemaya gidelim," diyor Trent.

Bu dediğini yanıtlamak biraz zamanımı alıyor, çünkü kablolu televizyonda, havaya uçurulan yapılar, yavaş çekimle, siyah beyaz olarak gösteriliyor.

Beverly Center'a giderken Trent yolda bir marihuana içiyor, o kızın Beverly Center yakınlarında oturduğunu, benim de biraz o kıza benzediğimi söylüyor.

"Harika," diyorum.

"Kızlar boku yemiş. Özellikle bu kız. Öylesine yemiş ki. Kokainci. Preludin denen uyuşturucudan alıyor, amfetamin alıyor. Tanrım!" Trent bir nefes daha çekiyor, marihuanayı bana veriyor, arabanın camını açıyor, bakışlarını gökyüzüne çeviriyor.

Arabayı park ettikten sonra, boş ve aydınlık olan Beverly Center'da geziniyoruz. Bütün mağazalar kapalı, sinemaların bulunduğu en üst kata çıkarken, yerlerin, tavanların, duvarların beyazlığı her yere egemen görünüyor, boş geçitlerden hızla geçiyoruz, sinemalara ulaşıncaya kadar bizden başka tek kişiyle bile karşılaşmıyoruz. Bilet gişesi çevresinde dolaşan iki kişi var. Biletlerimizi alarak holden geçiyor, on üçüncü sinemaya giriyoruz, içeride Trent ile benden başka kimse yok, bu küçük, boş yerde bir marihuanayı daha paylaşıyoruz.

Doksan dakika ya da iki saat kadar sonra sinemadan çıktığımızda, omzuna tekerlekli patenlerini asmış, pembe saçlı bir kız Trent'in yanına geliyor.

"Trent, aman Tanrım. Ne komik burası, değil mi?" diyerek ciyak ciyak bağırıyor kız.

"Ay, Ronnette, ne yapıyorsun burada?" Trent tam anlamıyla kafayı bulmuş durumda; filmin ikinci yarısında uyuyakalmıştı zaten.

"Dolaşıyoruz işte."

"Bak, Ronnette, bu Clay. Clay, bu Ronnette."

"Merhaba, Clay," diyor kız kırıtarak. "Peki, siz ikiniz, hangi filmi izlediniz?" Bir ciklet çıkarıyor, ağzına atıyor.

"Hımm... on üç numaradaki," diyor Trent, ayakta duramayacak kadar kafası dumanlı, gözleri kırmızı ve yarı kapalı durumda.

"Adı neydi?" diye soruyor Ronnette.

"Unuttum," diyor Trent, bana bakıyor. Ben de unutmuşum, o yüzden omuzlarımı kaldırıyorum yalnızca.

"Baksana, Trenty, birinin beni götürmesi gerekiyor. Buraya arabayla mı geldin?" diye soruyor kız.

"Hayır, ah evet. Hayır, Clay getirdi."

"Ah, Clay, beni arabanla bırakabilir misin lütfen?"

"Tabii."

"Harika. Şu patenleri giyeyim hemen gidiyoruz."

Alışveriş merkezinden geçerken, tekbaşına bir bankta oturmuş, sigara içmekte olan bir güvenlik görevlisi Ronnette'e Beverly Center'da paten yapmanın yasak olduğunu söylüyor.

"Bu kadarı da fazla," diyor Ronnette, paten kayarak gidiyor. Güvenlik görevlisi orada oturmaktan başka bir şey yapmıyor, sigarasından bir duman çekiyor, arkamızdan bakıyor.

Arabama binince Ronnette bize Bandarasta'nın yeni albümünün vokal şarkılarını, yani geri plandaki vokal müziğini, yeni tamamlamış olduğunu anlatıyor.

"Ama Bandarasta'yı sevmiyorum. Her nedense beni her zaman 'Azize' diye çağırıyor. 'Azize' diye çağırılmaktan hoşlanmıyorum. Hiç hoşuma gitmiyor."

Bandarasta'nın kim olduğunu sormuyorum; onun yerine kendisinin bir şarkıcı olup olmadığını soruyorum.

"Ah, öyle de diyebilirsin. Aslında, ben bir kuaförüm. Gördüğün gibi boğazım ağrıyor, üniversiteden çıkarıldım, şimdi başıboş dolaşıyorum. Resim de yapıyorum... ha, şimdi aklıma geldi. Yaptığım bir resmi Devo'nun evinde bıraktım. Galiba onu bir video filminde kullanacaklar. Neyse..." Gülüyor, sonra duraklıyor, çikletini balon yapıyor, patlatıyor. "Bana ne sormuştun? Unuttum."

Trent'in uyuduğunu görüyor ve karnını dürtüyorum.

"Uyanığım, dostum, uyanığım," diyerek doğruluyor ve yan camı açıyor.

"Cla-ay," diyor Ronnette. "Sen bana ne sormuştun? Unuttum."

"Ne iş yapıyorsun?" diye soruyorum, sinirlenerek ve uyanık kalmaya çalışarak.

"Ah, Flip'de insanların saçını kesiyorum. Ah, şu şarkının sesini açsana. Bayılıyorum bu şarkıya. Cuma günü The Palace'da olacaklar."

"Trent, uyansana, götveren," müziği bastırmak için yüksek sesle konuşuyorum.

"Uyanığım, dostum, uyanığım. Gözler yorgun yalnız."

"Aç şu gözleri," diyorum ona.

Gözlerini açıyor, arabanın içine bakınıyor. "Saçın iyi görünüyor," diyor Ronnette'e.

"Kendim yaptım. Şöyle bir düş gördüm; biliyor musun, bütün dünya eriyordu. La Cienega'da dikilmiş, oradan bütün dünyayı görebiliyordum, dünya eriyordu, çok etkileyiciydi ve gerçeğe yakındı. Bu yüzden, bu düş bir gerçek olsa, acaba nasıl engelleyebilirim bunları, diye düşündüm, anlatabiliyor muyum?"

Başımla onaylıyorum.

"Olacakları nasıl değiştirebilirim? Bunun üzerine şöyle düşündüm, kulaklarımı deldirip saçımı boyayarak görünüşümü değiştirirsem, dünya erimez. İşte bu yüzden, saçımı boyadım, bu kalıcı bir pembe. Hoşuma gidiyor. Kalıcı bir pembe. Artık dünyanın eriyeceğini düşünmüyorum."

Ses tonu bende yeterince güven duygusu uyandırmıyor, başımla gerçekten onu onaylıyor muyum, emin olamıyorum, Santa Monica'daki Danny's Okie Dog'da arabayı durduruyorum, Mercedes'in küçük arka koltuğundan dışarı çıkmaya uğraşırken ayağı takılıyor ve kız kaldırıma seriliyor, ben arabayı sürüp oradan uzaklaşırken o gülüyor. Trent'e bu kızla nerede tanıştığını soruyorum. Sunset'de-

ki reklam panosunun önünden geçiyoruz. Burada izini kaybettir. Acaba bu adam satılık mı diye kafama takılıyor.

"Buralarda bir yerde," diyor. "Marihuana ister miydin?"

Ertesi gün, yeşil bir zarfa koymuş olduğum para ile birlikte Julian'ın Bel Air'deki evine uğruyorum. Islak mayosuyla yatağına uzanmış MTV izliyor. Oda karanlık, yalnızca televizyonun siyah beyaz görüntülerinden gelen ışık var.

"Parayı getirdim," diyorum ona.

"Harika," diyor.

Yatağına doğru yürüyerek parayı oraya bırakıyorum.

"Saymana gerek yok. Hepsi tamam."

"Teşekkürler, Clay."

"Gerçekten de bu parayı n'apacaksın, Julian?"

Julian videoyu sonuna kadar izliyor, sonra bana dönüyor, "Ne mi yapacağım?" diye soruyor.

"Çünkü çok fazla para bu."

"O halde niye verdin bana?" diye soruyor, elini düz, güneş yanığı göğsünde gezdirerek.

"Çünkü arkadaşımsın." Sesim sanki bir soru soruyormuşum gibi çıkıyor. Yere bakıyorum.

"Doğru," diyor Julian, gözleri yine televizyona çevriliyor.

Başka bir video filminin ışığı yansıyor.

Julian uykuya dalıyor.

Oradan ayrılıyorum.

Rip beni telefonla arıyor, La Scala Butikte buluşarak, öğle yemeğinde çoban salatası falan gibi birşeyler yiyelim, biraz da iş görüşmesi yapalım diyor. Arabayı La Scala'ya sürüyorum, arka taraflarda park edecek bir yer buluyorum, arabanın içinde oturarak radyoda çalmakta olan bir şarkının geri kalan bölümünü dinliyorum. Arkamdaki ko-

yu mavi Jaguar arabada bulunan bir çift çıkacağımı sanıyorlar, ama onlara elimle hiçbir işaret vermiyorum. Arabada biraz daha kalıyorum ve Jaguar'daki çift korna çalarak sonunda çekip gidiyorlar. Arabadan iniyor, lokantaya giriyor, barda oturarak bir kadeh kırmızı şarap söylüyorum. Bitirdikten sonra bir kadeh daha istiyorum, Rip geldiğinde üçüncü kadehi içmekteyim.

"Eveet, bebek, işler nasıl?"

Kadehe bakıyorum. "Getirdin mi?"

"Aa, bebek!" Ses tonu değişiyor. "Sana işler nasıl diye sordum. Bana yanıt verecek misin, yoksa, nerede kalmıştık diyerek masala devam mı edeceğiz?"

"Ben çok iyiyim, Rip, çok iyi."

"Bu harika işte. Tek duymak istediğim şey buydu. Şarabını bitir de şurada bir bölmeye geçelim, olur mu?"

"Olur."

"İyi görünüyorsun?"

"Teşekkürler," diyorum, şarabımı bitirip bara bir onluk bırakıyorum.

"Güneşte harika yanmışsın," diyor oturduğumuz zaman.

"Getirdin mi?" diye soruyorum.

"Sakin ol..." diyor Rip, yemek listesine bakarak. "Hava gittikçe ısınıyor. Çok sıcak. Geçen yaz gibi."

"Evet."

Sokağın karşı tarafında, şemsiye ile dolaşan yaşlı bir kadın, dizlerinin üzerine düşüyor.

"Geçen yazı anımsıyor musun?" diye soruyor bana.

"Tam olarak değil."

Yaşlı kadının başında birileri dikiliyor, bir ambülans geliyor, ama La Scala'dakilerin çoğu umursamaz görünüyor.

"Evet, anımsıyorsundur, kuşkusuz."

Geçen yaz. Geçen yazdan aklımda kalanlar. Gittiğim

kulüpler: Kordan, Hiçbir Yer Kulübü, Karanın Sonu, Kenar. Sabah üç dolaylarında Eşkin'de bir Albino. Başında kukuletası, elinde kutsal ekmek kutusu, kemik parmaklarıyla el eden Sunset'deki bir reklam panosundan sürücülere yan yan bakan kocaman, yeşil bir kafatası. Bir sinemanın bilet sırasında bekleyen, sırtını, karnını ve kollarını açıkta bırakan askılı bir bluz giymiş, erkekten dönme birini görüşüm. O yaz buna benzer bir sürü dönme görmüş olmam. Blair'in New Hampshire'a gitmeyelim demesi üzerine Morton's denilen yerde birlikte akşam yemeği yememiz. Bir Corvette arabaya bir cücenin binmesi. Julian ile bir Go-Go's konserine gidişimiz. Sıcak bir pazar günü, öğleden sonra Kim'in evindeki parti. Müzik setinde B-52'ler. Kızarmış ekmekli domates çorbası, Chasen'in acılı kuru fasulyesi, hamburgerler, muzlu içki kokteyli, duble Rainbow dondurması. Fred Segal'de çalışmayı ne kadar çok istediklerini söyleyen, havuz kıyısında şezlonglara uzanmış iki İngiliz oğlanı. O yaz karşılaşmış olduğum bütün İngiliz oğlanların Fred Segal'de çalışmış olmaları. Blair'in yattığı zayıf, Fransız oğlanın ayakları jakuzide, marihuana içişi. Suya saldıran ve havuzu bir baştan bir başa yüzen Rotweiler cinsi büyük siyah köpek. Rip'in ağzında plastik bir göz yuvarlağı taşıması. Palmiye ağaçlarının yanından geçerken dalıp giderek gökyüzünü izleyişim.

Bu gece The Palace'da birisi çalacak, ama Blair sarhoş, Kim, Lene'nin ön camdan dışarı sarktığını görüyor, ikisi birden homurdanıyorlar, Blair arabayı olduğu yerde döndürüyor. Angel adında birisi de güya bu gece bizimle gelecekmiş, ama bugün daha erken saatlerde jakuzisinin akıntısına kapılmış, az kalsın boğuluyormuş. Kim, Garaj'ın La Brea'da bir yerde yeniden açıldığını söylüyor, Blair La Brea'ya sürüyor, sonra La Brea'dan geriye, sonra yine ileriye, sonra bir kez daha geriye derken, o yeri bulamıyor. Gülüyor, Blair, "Çok gülünç bir durum," diyor, bir

Spandau Balesi kaseti koyarak sesini açıyor.

"Haydi, şu Kenar denilen yere gidelim, oldu olacak," diye bağırıyor Kim.

Blair gülmeye başlıyor, "Ha, olur," diyor sonra.

"Ne diyorsun, Clay? Kenar Kulübe gitsek mi?" diyor, Kim.

Arka koltukta içkili bir halde oturuyor, omuzlarımı kaldırarak yanıtlıyorum Kim'i, Kenar Kulübe gittiğimiz zaman iki içki de orada içiyorum.

Kulüpdeki diskcokey, bu gece gömlek giymemiş, meme uçları dikilmiş, başında deri bir kovboy şapkası var, şarkılar arasında "Hip-Hip-Hurra" diye mırıldanıp duruyor. Kim, bana diskcokeyin bir maço mu, yoksa Yeni Dalga yanlısı mı olduğuna bir türlü karar verememiş olduğunu söylüyor. Blair, beni ABC'deki yeni bir televizyon programına çıkan arkadaşlarından biri olan Christie ile tanıştırıyor. Christie, Matt Dillon'a çok benzeyen, uzun boylu Lindsay ile birlikte. Lindsay ile üst kattaki tuvalete çıkıyor, bölmelerden birinde biraz koka hazırlıyoruz. Lavabonun üzerindeki aynaya birisi büyük siyah harflerle "Boğucu Kurallar" diye yazmış.

Tuvaletten çıktıktan sonra, Lindsay ile üst kattaki barda oturuyoruz, Lindsay bana bu kentte gidilecek fazla yer olmadığından söz ediyor. Başımla onaylıyor, büyük dans pistinin üstünde yanıp sönerek parıldayan geniş flaş ışığına bakıyorum. Lindsay sigaramı yakıyor, konuşmaya başlıyor, ama müziğin sesi o kadar yüksek ki, söylediği şeylerin çoğunu duyamıyorum. Bir sörfçü bana çarpıyor, sonra gülümseyerek bir ateş istiyor. Lindsay çocuğa çakmağını vererek gülümsüyor. Daha sonra, Lindsay geçen dört ay boyunca on dokuz yaşın üzerinde hiçbir kimseyle tanışmadığını söylüyor. "İnsanın kafasını şişiriyor, değil mi?" diyor, müziğin sesini bastıracak kadar haykırarak.

Lindsay ayağa kalkıyor, satıcısını gördüğünü, onunla görüşmesi gerektiğini söylüyor. Barda tekbaşıma oturu-

yor, bir sigara daha yakıyor ve bir içki daha söylüyorum. Yanımdaki boş bar tezgâhında şişman bir kız, tekbaşına oturmuş, kulübün ses aygıtlarından yayılan sese ayak uydurarak, barın gerisinde dans eden ve diskcokey gibi gömleksiz olan barmen ile konuşmaya çalışıyor. Şişman kızın yüzü aşırı makyajlı, mor bir Calvin Klein blucini ile ona uygun kovboy çizmeleri giymiş, kamışla içkisini yudumluyor. Barmenin onu dinlediği yok, bu kız, bende, kentte bir yerde, bir odada oturmuş, telefonun çalmasını bekleyen biri izlenimini uyandırıyor. Şişman kız bir içki daha söylüyor kendisine. Alt kattan gelen müzik sesi duruyor ve diskcokey, iki hafta sonra Florentine Bahçelerinde bir mini etek kumsal partisi olacağını duyuruyor.

"Bu gece gerçekten ...hareketli bir gece," diyor şişman kız barmene.

"Nerede?" diye soruyor barmen.

Kız, bir an utanarak önüne bakıyor, içkisinin parasını ödüyor, "Bir yerde işte," diye mırıldanışını güçlükle duyabiliyorum, sonra blucininin üst düğmesini ilikleyerek, kalkıp bardan ayrılıyor, o gece, daha sonra, iki hafta daha evde kalacağım aklıma geliyor.

Görüştüğüm psikanalizci bana bir film senaryosu için parlak bir düşüncesi olduğunu söylüyor. Onu dinleyeceğime, bu gösterişli büroda, kocaman, siyah deri bir koltuğun koluna bir bacağımı atmış bir sarma sigara içiyorum. Bu adam konuşup duruyor ve her iki cümleden sonra parmaklarını sakalına daldırarak, bana bakıyor. Gözümde güneş gözlüğüm olduğu için, kendisine bakıp bakmadığımdan pek emin değil. Ama gözüm onda. Psikanalizci biraz daha konuşuyor, kısa bir süre sonra ne söylediği benim için fark etmiyor. Duraklıyor, kendisine senaryoyu yazmakta yardım edip etmeyeceğimi, soruyor bana. Ben de ona ilgi duymadığımı söylüyorum. Psikanalizci şunlara benzer şeyler söylüyor; "Biliyorsun, Clay, burada senin ha-

reketsizlikten nasıl kurtulacağını, nasıl daha hareketli olabileceğini konuşuyoruz, bu yüzden, şu yazıyı yazmakta bana yardımcı olman bence iyi bir düşünce. En azından bir tedavi."

Birşeyler mırıldanıyorum, ona doğru sarma sigaranın dumanından biraz üflüyorum ve pencereden dışarı bakıyorum.

Arabamı, Trent'in derslere devam ettiği zaman oturduğu, Westwood'daki, Los Angeles California Üniversitesinden birkaç sokak ötedeki yeni dairesinin önüne park ediyorum. Trent'in Julian'ı bulamadığı için onun şu andaki satıcılığını üstlenmiş olan Rip, bana kapıyı açıyor.

"Burada kim var? Bil bakalım?" diye soruyor Rip.

"Kim?"

"Tahmin et."

"Kim?"

"Tahmin et."

"Söyle artık, Rip."

"Genç, zengin, aradığın zaman bulunabilecek bir İranlı." Rip beni oturma odasına şokuyor. "İşte Atiff."

Okulu bitirdiğimden beri görmemiş olduğum Atiff, ayağında Gucci mokasenleri, üzerinde pahalı bir İtalyan takım elbise ile kanepede oturuyor. Güney Carolina Üniversitesinde birinci sınıf öğrencisi, siyah bir 380 SL kullanıyor.

"Ah, Clay, nasılsın, dostum?" diyor Atiff, kanepeden kalkıyor ve elimi sıkıyor.

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"Çok iyiyim, çok iyi. Roma'dan daha yeni döndüm."

Rip oturma odasından çıkıyor, Trent'in odasına giriyor, MTV'yi açıyor, sesi yükseltiyor.

"Trent nerede?" diye soruyorum, barın nerede olduğunu merak ediyorum.

"Duş alıyor," diyor Atiff. "Harika görünüyorsun. New

Hampshire nasıldı?"

"İyiydi," diyor ve mutfaktaki masada oturan, telefonla konuşan ve Trent'in oda arkadaşı olan Chris'e gülümsüyorum. O da bana gülümsüyor, yerinden kalkıyor, mutfakta tedirgin tedirgin dolaşmaya başlıyor. Atiff Venedik kulüplerini, Floransa'da bir Louis Vuitton çantasını nasıl yitirdiğini anlatıyor. İnce bir İtalyan sigarası yakıyor. "Derslerin yakında başlayacağı haberini aldığım için iki gece önce döndüm. Ne zaman başlayacaklarından emin değilim, ama duyduğuma göre çok yakındaymış." Duraklıyor. "Dün gece Sandra'nın Spago'daki partisine gittiniz mi? Gitmediniz mi? Pek iyi değildi."

Başımla onaylıyorum, telefondaki konuşması sona eren ve "Allah kahretsin," diye bağıran Chris'e bakıyorum.

"Ne oldu?" Atiff soruyor.

"Gitarım çalınmış, içine Desoksin gizlemiştim, birisine vermem gerekiyordu."

"Ne işle uğraşıyorsun sen?" diye soruyorum Chris'e.

"Los Angeles California Üniversitesinde sürtüyorum."

"Derslere kayıtlı mısın?"

"Galiba."

"Beste de yapıyor," diyor Trent, kapı aralığında üzerinde yalnızca blucin var, ıslak saçlarını havlu ile kuruluyor. "Şunlara kendi şeylerinden biraz çalsana."

"Tabii," diyor Chris, omuzlarını kaldırarak.

Chris müzik setine gidiyor ve bir kaset koyuyor. Ayakta durduğum yerden buharı çıkmakta olan, mavi, ışıklandırılmış jakuziyi ve onun yanında bir ağırlık aleti ile iki bisiklet görebiliyorum. Kanepeye oturuyor, masanın üzerine yayılmış, iki *GQ* birkaç *Rolling Stones*, bir *Playboy*, Blair ile babasının fotoğraflarının yer aldığı bir *People*, bir *Stereo Review* ve bir *Surfer* gibi dergilerden bazılarına göz atıyorum. Bir *Playboy* dergisini şöyle üstünkörü karıştırı-

yor, 'California Oteli' müzik albümünün çerçeveli posterini açıyor, insanı ipnotize eden mavi yazılarına, palmiyelerin gölgelerine bakıyorum.

Trent, Larry adında birinin sinema okuluna giremediğini söylüyor. Kolonlardan gelen müziği dinlemeye çalışıyorum, Trent ise hâlâ Larry'den söz ediyor, Rip de Trent'in odasında isterik bir gülme krizine tutulmuş. "Şunu demek istiyorum, babasının s..tirici bir dizisi var, o boktan şey ilk on film arasında yer alıyor. Çocuğun o kadar kendine özgü bir biçemi olsun ve Güney Carolina Üniversitesi hâlâ onu almasın, olacak şey mi bu? Ne boktan işler bunlar böyle."

"Onu okula almadılar, çünkü o bir eroin bağımlısı," diye haykırıyor Rip.

"Zırvalıyorsun," diyor Trent.

"Bilmiyor muydun yoksa?" diyor Rip, gülerek.

"Sen neden söz ediyorsun, yaa?"

"Aslında çiğ olarak yiyor onu, fazla uğraşmadan," diyor Rip, televizyonun sesini kısarak. "Daha önce normal biriydi."

"Ah, saçmalama, Rip," diye bağırıyorum. "Sana göre normal ne demek?"

"Hayır, gerçekten normal demek istiyorum."

"Allah kahretsin, Larry'nin böyle biri olduğunu hiç bilmiyordum," diyor Atiff.

"Ne bok herifsin be sen." Trent yatak odasına doğru bağırıyor.

"Ah, Trent, gel de ağzına vereyim," diye haykırıyor Rip.

"Çıkar da görelim," Trent bağırıyor, gülüyor, yine yatak odasına gidiyor. "Hey, Morton's denen yerde kim yer ayırtmıştı?"

Bir ara bellek kaybına uğruyorum, bir *GQ* dergisi açıyorum, kızkardeşlerimin duvarlarında bulunan yüz resimleri gözümün önüne geliyor. Gürültülü bir müzik çalıyor,

şarkıları sanki küçük bir kız söylüyor, davul da aşırı gürültülü ve ısrarlı. Küçük kız şarkısında şöyle sesleniyor, "*Nereye gideceğimi bilmiyorum / Ne yapacağımı bilmiyorum / Nereye gideceğimi bilmiyorum / Ne yapacağımı bilmiyorum / Söyle bana. Söyle bana...*"

"Yerleri ayırttınız mı?" diye bağırıyor yine Trent.

"Sen de hiç methadone var mı?" diye bağırıyor Chris de Trent'e.

"Hayır," diyor Trent. "Yerleri kim ayırttı?"

"Evet, ben ayırttım," diyor Rip bağırarak. "Şimdi kapa şu çeneni."

"Methadon'u olan var mı?" diye soruyor Chris.

"Methadon mu?" diye soruyor Atiff.

"Bana bak, bizde methadon falan yok," diyorum ona.

Müzik duruyor.

"Bundan sonraki şarkıyı dinlemelisiniz," diyor Trent ve gömleğini giyiyor.

Chris ona aldırış etmiyor, mutfaktaki telefonun almacını kaldırıyor. Bir numara çeviriyor, konuştuğu kişiye methadonu olup olmadığını soruyor. Chris biraz duraklıyor ve telefonu kapıyor, morali bozulmuş görünüyor.

"Adamın biri bugün bana bir öneride bulundu," diyor Rip ve oturma odasına giriyor. "Flip'de karşıma çıktı ve hafta sonunu geçirmek üzere, Laguna'ya, onunla birlikte gitmem için bana altı yüz dolar önerdi."

"Yanaştığı insanın yalnız sen olmadığından eminim," diyor Trent, oturma odasına geliyor, jakuziye geçilen kapıyı açıyor. Eğiliyor ve jakuzinin suyuna elini sokuyor. "Chris, sigaran var mı?"

"Evet, odamda, yatağın yanındaki küçük masanın üzerinde," diyor Chris; başka bir telefon numarası çeviriyor.

Postere yine göz atıyorum, cebimdeki kokayı şimdi mi, Morton's denen yere gitmeden önce mi, yoksa oraya gidince mi iyi etsem diye düşünüyorum. Trent Chris'in odasından çıkıyor ve Chris'in odasında, yerde yatmış uyuya-

nın kim olduğunu öğrenmek istiyor.

"Ah, o Alan, galiba. Yaklaşık iki gündür orada duruyor."

"Ah, bu harika!" diyor Trent. "Tek kelimeyle, harika."

"Onu rahat bırakın. Boğaz ağrısına benzer bir şeyi var."

"Haydi gidelim artık," diyor Trent.

Rip önce banyoya gidiyor, Atiff'le ikimiz ayakta kalıyoruz.

Chris telefonu kapatıyor.

"Geri döndüğümde burada mı olacaksın?" diye soruyor Trent ona.

"Hayır. Koloniye gitmem gerekiyor. Methadon arayacağım."

Usulca başlıyor düşlerim. Şu anda olduğumdan daha gencim, okuldan eve yürüyorum, hava kapalı, bulutlar gri, beyaz, kimileri mor. Sonra yağmur başlıyor, koşuyorum. Bana çok uzun gelen bir süre, üzerime dökülen suların altında koştuktan sonra, ayağım çamurda kayıyor, yere kapaklanıyorum, toprak suyu çekmiş olduğundan batmaya başlıyorum, ağzıma çamur doluyor, çamuru yutmaya başlıyorum, daha sonra çamur burnumdan yukarı doğru yükselerek sonunda gözlerime kadar geliyor, büsbütün yerin altında kalana kadar uyanmıyorum.

Los Angeles'da yağmur başlıyor. Yıkılan ve geceyarısı tepelerden aşağı kayan evlerle ilgili haberler okuyor, gece geç saatlere kadar oturuyor, evimize bir şey olmadığından emin olmak için sabahın erken saatlerine kadar, çoğu kez kokalı bir halde, kablolu televizyon karşısında oturuyorum. Daha sonra, bu nemli ve yağışlı günün sabahı dışarı çıkıyor, gazetemi alıyor, yağmura boş vererek sinema bölümünü okuyorum.

Yağmur yağdığı günler yapacak fazla bir şey olmuyor. Kızkardeşlerimden biri satın aldığı bir balığı tutup jakuzi-

ye atıyor, tabii sonuçta yüksek ısı ve klor balığı öldürüyor. Acayip kişiler telefon ediyorlar bana. Birisi gece geç bir saatte arıyor, telefonu açtığımda karşı taraftaki kişi üç dakika hiç konuşmuyor. Saat tutuyorum. Daha sonra bir iç çekiş duyuyorum ve arayan kişi telefonu kapatıyor. Sunset'te sokak lâmbaları kısa devre yapıyor, bu yüzden bir yol kavşağında sarı bir ışık yanıp sönüyor, sonra yeşil bir ışık bir-iki saniye parlıyor, ardından sarı, sonra kırmızı ve yeşil ışıklar aynı anda yanmaya başlıyor.

Trent'in bana uğradığı haberini alıyorum. Kızkardeşlerimin söylediğine göre, oldukça pahalı bir takım elbise varmış üzerinde, birisinin Mercedesini kullanıyormuş. Trent onlara "Bir arkadaşımın," demiş. Scott'un aşırı dozda uyuşturucu aldığını bana söylemelerini de istemiş. Scott'un kim olduğunu bilmiyorum. Yağmur devam ediyor. O gece, bana edilen gizemli ve sessiz üç telefondan sonra, bir bardağı duvara fırlatarak kırıyorum. Sesin nereden geldiğini merak edip de odama gelen olmuyor. Sonra yatağa uzanıyorum, uyanığım, kokonun etkisini üzerimden atmak için, yirmi miligram valium alıyorum, ama beni uyutmaya yetmiyor. MTV'yi kapatarak radyoyu açıyorum, ama KNAC istasyonu çıkmıyor, radyoyu da kapatarak vadiyi seyrediyor, geceleyin mor görünen gökyüzünün altında uzanan neon ve floresan ışıklarının oluşturduğu örtüye bakıyorum, pencere kenarında ayakta ve çıplağım; bulutların geçişini izliyor, sonra yatağıma uzanıp kaç gündür evde olduğumu anımsamaya çalışıyor, daha sonra kalkıp odayı arşınlıyor, bir sigara daha yakıyorum ve telefon yine çalıyor. İşte böyle geçiyor yağmurlu gecelerde zaman.

Trent ve Blair'le Spago'da oturuyorum, Trent, barda koko içmekte olan insanların bulunduğundan kuşku duymadığını söylüyor, ben de ona niçin gidip onlara katılmadığını soruyorum, o da bana çenemi kapatmamı söylüyor. Trent'in dairesinden ayrılmadan önce yarım gram kokoyu

hakladığımız için hiçbirimiz bu konuda istekli değiliz. Yalnızca iştah açıcılar ile bir pizza sipariş ediyor, greyfurt suyu ve votka içmeyi sürdürüyoruz. Blair bileğini koklayıp duruyor ve o anda çalmakta olan yeni Birleşmiş İnsanlar şarkısını mırıldanıyor. Blair, masamıza dördüncü kez içki servisi yapan garsona önceki gece Kenar Kulübünde olup olmadığını soruyor. Garson da gülümsüyor, başını sallıyor.

"Söyle bakalım," diyor Blair Trent'e. "Walker gerçekten bir alkolik mi?"

"Evet, evet. Walker öyle," diyor Trent.

"Biliyordum zaten. Ama Walker, yine de harika birisi. Walker iyi bir insan."

Trent kahkaha atıyor, Blair'i onaylıyor, sonra bana bakıyor.

Bir an için ürküyorum ve onlara bakarak, "Walker iyi bir insandır," diyorum. Walker'in kim olduğundan da haberim yok.

"Evet, Walker'ı severim," diyor Trent.

Başıyla onaylıyor Blair. "Evet, Walker iyidir."

"Ah, size söylemiş miydim?" diyerek başlıyor Trent. "Yarın Springs'e gidiyorum. Oraya gidip bir Meksikalı bahçıvan dalyarağının arka avluya kaktüs dikişini izlemem gerekiyor. Daha önce bu kadar ilginç bir şey duymamışsınızdır, öyle değil mi? İlginç bir şey. Bunu benden annem istedi, ben de ona, 'Olmaz, arkadaş,' dedim, o da, 'Benim için hiçbir şey yapmazsın zaten,' dedi, haklıydı da, bunun üzerine ben de, 'Tamam,' dedim, çünkü ona acımıştım, anlatabiliyor muyum? Ayrıca, Sandy'de harika bir koko olduğunu ve oraya geleceğini duydum."

Blair gülümsüyor, "Sen çok iyi bir çocuksun."

Geceyarısı olmak üzere, biri hesabı ödüyor, Blair tuvalete gittiği zaman Trent'e, Walker'in kim olduğu konusunda en küçük bir bilgimin olmadığını söylüyorum. Trent bana bakarak, "Saçmaladığının farkında mısın?" di-

yor.

"Saçmalamıyorum."

"Hayır, arkadaş. Gülünç oluyorsun."

"Niçin saçmalıyormuşum?"

"Saçmalıyorsun da ondan."

"Bu da lâf mı yani?"

"Olmayabilir."

"Tanrım!"

"Sen salağın tekisin, Clay," diyor Trent, gülerek.

"Hayır, değilim," diyorum ona, ben de gülerek.

"Evet, öyle olduğunu düşünüyorum. Bundan kesinlikle de eminim," diyor.

"Öyle mi?"

Trent içkisini bitiriyor, bir buz parçasını emiyor ve "Peki, kimi düzüyorsun?" diye soruyor.

"Hiç kimseyi. Kimi düzdüğüm ne seni, ne de Blair'i ilgilendirir, anlaşıldı mı?"

"Tamam, anlaşıldı," diye homurdanıyor.

"Bu ne demek?" diye soruyorum Trent'e.

Hiçbir şey söylemiyor.

"Peki, sen kimi düzüyorsun?" diye ona soruyorum.

"Öf, bırak bunları, Clay, lütfen."

"Hayır, kimi düzüyorsun, Trent?" diyerek yine soruyorum.

"Sen hiçbir şey anlamaz mısın?"

"Neyi anlamam? Anlamam gereken şey nedir?" diye soruyorum. "Bu işin Blair ile bir ilgisi varsa, gerçekten ayvayı yedin demektir. Onun daha iyi bilmesi gerekir. Hâlâ birlikte çıktığımızı mı düşünüyor? Sana böyle mi söyledi? Çıkmıyoruz, işte, tamam mı? Anladın mı?" Kokonun etkisi azalıyor, erkekler tuvaletine gitmek üzere yerimden kalkıyorum.

"Ona söyledin mi?" diye soruyor, sonunda.

Hâlâ ona bakarak "Hayır," diyorum, sonra pencereden dışarı bakıyorum.

"Tatsız. Gerçekten tatsız," diyor yavaşça.

"Tatsız olan ne?" diye soruyor Blair, oturduğu yerden.

"Roberto," diyor Trent, gözlerini gözlerimden kaçırarak.

Blair ile Trent'i bir arada bırakmak istemediğimden, orada sesimi çıkarmadan oturuyorum.

"Ah, bilmem. Cana yakın birisi olduğu kanısındayım."

"Hayır, değil."

"Yalnızca farklı biri," diyor Blair.

"Onun nesini beğeniyorsun?" diye soruyor Trent, bir buz parçası daha bitiriyor, bana bakıyor.

"Çünkü," diyor Blair, ayağa kalkıyor.

"Çünkü onunla o kadar zaman geçiremezsin." Trent de kalkıyor, Blair gülerek, "Bu yüzden olabilir," diyor, keyfi daha iyi, acaba tuvalette biraz koko mu çekti diye düşünmeye başlıyorum. Sonra da, aklımdan, ne fark eder ki, diye geçiriyorum.

Arabanın gelmesini beklerken Blair ile Trent sinirime dokunacak biçimde birbirlerine gülümsüyorlar, Blair bulutlu gökyüzüne bir göz atıyor, yağmur da hafif hafif yağmaya başlıyor. Blair'in arabasına biniyoruz, önceki gece doldurmuş olduğu bir kaseti teybe sokuyor, Bananarama şarkıya başlıyor, Trent ona Plaj-Karması kasetinin nerede olduğunu soruyor, Blair de çok fazla dinlediği için kasetin yandığını söylüyor. Bunu yapmış olduğuna her nasılsa inanıyorum, yan camı açıyorum, Saatler Sonra denen kulübe doğru yol alıyoruz.

Saatler Sonra adlı kulüpte yanında oturmakta olduğum kız, güneş yanığı tenli ve on altı yaşında, bana KROQ adlı grubun bir listesinin olmasının felâket bir iş olduğunu söylüyor. Blair, iki genç, sarışın kıza Richard Blade'in taklidini yapmakta olan Trent'in yanında, bana çapraz ola-

rak oturuyor. Rip çıkageliyor, kız arkadaşıyla birlikte barda oturmakta olan eşcinsel bir porno yıldızı ile konuştuktan sonra Blair'in kulağına birşeyler fısıldıyor ve her ikisi kalkıp gidiyorlar. Yanımda oturan kız içkili, elini bacağımın üzerine koymuş, şimdi de bana Whiskey grubunun dağılıp dağılmadığını soruyor, ben de ona evet, tabii diyorum, Blair ile Rip geri geliyor, oturuyorlar, her ikisi de çılgınca ayık görünüyor; Blair başını hızla bir geriye bir öne döndürüyor, kulüpte dans edenlere bakıyor; Rip ise birlikte geldiği kızı arıyor, gözleri bir sağa bir sola dönüyor. Blair bir boya kalemi çıkararak masanın üzerine birşeyler yazmaya başlıyor. Rip kızın arkadaşını buluyor. Uzun boylu, sarışın bir oğlan masamıza geliyor, Trent'in yanında oturmakta olan kızlardan biri zıplayarak, "Teddy! Ben de seni komada sanıyordum!" diyor, Teddy de hayır, diyerek komada olmadığını, fakat Pasifik kıyısı yolunda içkili araba kullandığı için sürücü belgesinin elinden alındığını anlatıyor, bu arada Blair masanın üzerindeki karalamalarını sürdürüyor, Teddy bir yer bulup oturuyor. Sanki Julian'ı buradan çıkarken görüyorum, masadan kalkarak bara gidiyor, sonra da dışarı çıkıyorum, çok yağmur yağıyor, içerden gelen Duran Duran'ın sesini duyabiliyorum, tanımadığım bir kız oradan geçerken, "Merhaba" diyor, başımı sallayarak karşılık veriyor, sonra tuvalete gidip kapıyı kilitliyor, aynada kendime bakıyorum. Birileri tuvaletin kapısını çalıyor, kapıya yaslanıyorum, koko falan içtiğim yok, beş dakika kadar ağlıyorum, sonra oradan ayrılıp kulübe dönüyorum yürüyerek, her yer karanlık ve kalabalık, kimse bütün yüzümün şişmiş, gözlerimin kızarmış olduğunu göremiyor, sarışın sarhoş kızın yanına oturuyorum, Blair ile S.A.T. sonuçlarını konuşuyorlar. O sırada Griffin çok güzel sarışın bir kızla içeri giriyor, bana bir gülücük gönderiyor, kızla birlikte bara, oradaki eşcinsel porno yıldızı ve onun kız arkadaşıyla konuşmaya gidiyor. Oralarda bir yerde Blair Rip'le, belki de Trent'le birlikte çıkıp gidiyor, yok-

sa Rip Trent'le mi gidiyor, ya da Trent'in yanında oturmakta olan iki sarışın kızla mı, yoksa Blair, iki sarışın kızla mı, ben de şu içkili kızla dansa başlıyorum, bana yaslanıyor ve evine gidebileceğimizi kulağıma fısıldıyor. Kalabalık dans pistinden ayrılıyoruz, o tuvalete gidiyor, ben de bir masada bekliyorum onu. Birisi bu masaya, kırmızı kalemle, çocuksu bir yazıyla, "Bana yardım edin," "Bana yardın edin" diye yazmış, *edin* sözcüğündeki *e* harfleri biraz kuyruklu, yirmi kez yazılmış olan bu "Bana yardım edin" yazısının çevresi telefon numaralarıyla dolu, telefon numaraları da okunmayan bir sürü yazıyla çevrelenmiş, bu üç kırmızı sözcük bu nedenle daha çok göze batıyor. Kız tuvaletten dönüyor, Saatler Sonra Kulübünden çıkıyoruz, çıkarken, bana 'merhaba' diyen ve o anda kapı aralığında ağlamakta olan kızın, ara sokakta marihuana içen eşcinsel porno yıldızının, kulübe giren çıkan çocukları kızdıran dört Meksikalının, güvenlik görevlisinin ve Meksikalı oğlanlara oradan çekip gitmelerinin daha iyi olacağını söyleyip duran park sorumlusunun yanından geçiyoruz. O oğlanlardan biri bana, "Hey, götlek serseri," diye bağırıyor, kızla birlikte onun arabasına biniyor, tepelere doğru yola çıkıyoruz, kızın odasına geliyoruz, giysilerimi çıkarıp yatağına uzanıyorum, o da banyoya giriyor, iki dakika bekliyorum, sonra kız bir havluya sarınmış olarak çıkıyor, yatağa oturuyor, ellerimi omuzlarına koyuyorum, bana dur diyor, onu bırakıyorum, sonra yatağın başucu tahtasına yaslanmamı söylüyor, ben de öyle yapıyorum, sonra havluyu üzerinden atıyor, çıplak kalıyor, yatağının yanındaki çekmeceye uzanarak bir tüp güneş yağı çıkarıp bana veriyor, çekmeceye yine uzanarak bir de güneş gözlüğü çıkarıyor, bana onu takmamı söylüyor, ben de takıyorum. Güneş yağı tüpünü benden alıyor, parmaklarına biraz sıkıyor, kendisininkine sürüyor, bana da aynı şeyi yapmam için işaret ediyor, ben de yapıyorum. Bir süre sonra onun üzerine uzanıyorum, beni durdurarak, hayır, diyor, sonra elimi ge-

ne benimkinin üzerine yerleştiriyor, eli yine çalışmaya başlıyor, bir süre bu böyle devam ediyor, ona gelmek üzere olduğunu söylüyorum, bana bir dakika kendimi tutmamı, kendisinin de aynı durumda olduğunu söylüyor, elini daha hızla hareket ettirmeye başlıyor, bacaklarını daha çok açıyor, yastıklara yaslanıyor, gözlüğü çıkarıyorum, bana onu yine takmamı söylüyor, onu yine takıyorum, bir acı duyuyorum gelirken, o da geliyor, herhalde. Müzik setinde Bowie çalıyor, üzerine boşaldığım kız o haliyle kalkarak müziği kapatıyor, MTV'yi açıyor. Gözlük hâlâ gözümde, orada çıplak uzanmaktayım, bana bir kutu kâğıt peçete uzatıyor kız. Siliniyor, sonra yatağın kenarında duran bir *Vogue* dergisini karıştırıyorum. Kız üzerine bir bornoz giyiyor, bana bakıyor. Uzaklardan gökgürültüsünü duyabiliyorum, yağmur daha da hızlanmaya başlıyor. Bir sigara yakıyor, ben de giyinmeye başlıyorum. Sonra bir taksi çağırıyorum, güneş gözlüğünü de çıkarıyorum, merdivenlerden inerken annesi ile babasını uyandırmayayım diye, sessiz olmamı söylüyor. Taksiyle Trent'in evine dönüyorum, dışarıda sel seli götürüyor, arabama girdiğimde yan koltuğa "İyi vakit geçirdin mi?" yazılı bir not bırakılmış, bunun Blair'in el yazısı olduğundan kesinlikle eminim, sonra evime sürüyorum arabamı.

Ertesi gün psikiyatristin bürosunda oturuyorum, kokonun üzerimdeki etkisi geçiyor, kan tükürüyorum. Psikiyatristim, içinde bir şey olmayan V yakalı bir kazak ile paçaları kesilmiş bir blucin giymiş. Hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum. Bana bakarak güneş yanığı boynunda asılı duran altın kolyesiyle oynuyor. Bir an ağlamayı kesiyorum, bana biraz daha bakıyor, sonra defterine birşeyler yazıyor. Bana birşeyler soruyor. Ona ne gibi bir sorunum olduğunu bilmediğimi, bu sorunun ana-babamla ilgili olabileceğini, ama aslında olmadığını, belki de arkadaşlarımla ya da araba kullanırken yolumu kaybetmemle, belki de

uyuşturucularla ilgili olabileceğini söylüyorum.

"Hiç olmazsa bunların bilincindesin. Ama üzerinde durduğum konu bu değil, senden öğrenmek istediğim bu değil, bu değil."

Oturduğu yerden kalkıyor, odada dolaşıyor, Rolling Stone'nun Elvis Costello'le çerçeveli bir fotoğrafının bulunduğu bir plak albümünü düzeltiyor, albümün kapağında büyük beyaz harflerle 'Elvis Costello Pişmanlık Duyuyor' yazılı. Bana soru sormasını bekliyorum.

"Beğeniyor musun bunu? Onu amfitiyatroda görmüş müydün? Ha? O şimdi Avrupa'da, yanılmıyorsam. En azından MTV'de duyduğum kadarıyla. Son albümünü beğeniyor musun?"

"Benim halim ne olacak?"

"Ne mi olacak?"

"Benim halim ne olacak?"

"İyi olacaksın."

"Bilmiyorum," diyorum. "Ben öyle düşünmüyorum."

"Başka bir konu üzerinde konuşalım."

"Ben ne olacağım," çığlık atıyorum, boğazım tıkanıyor.

"Aman, Clay," diyor psikiyatrist. "Bu kadar... maddi olma."

Büyükbabamın yaşgünüydü, Palm Springs'de yaklaşık iki ay kadar uzun bir süre kalmıştık. O sıralarda güneş yakıcı, hava da ağırdı. Bir öğle yemeği zamanı, hepimiz eski evde, havuzun önünde bulunan bir çıkmanın altında oturuyorduk. Büyükbabamın o gün bana bir torba sert şekerleme aldığını ve onları durmadan, sinirli sinirli çiğnediğimi anımsıyorum. Evin hizmetçisi geniş bir tahta tepside söğüş et dilimleri, bira, Hawaii punçu ve patates cipsi getirmiş; teyzem, büyükannem, büyükbabam, annem, babam ve benim oturmakta olduğumuz masaya bırakmıştı. Annem ile teyzem hindili sandviç yiyorlardı. Büyükbabam

bir karın korsesi takmış, başında hasır şapkası ile Michelob birası içiyordu. Teyzem bir People *dergisiyle yelpazeleniyordu. Büyükannemin sağlığı pek yerinde değildi, sandviçini azar azar koparıyor, soğuk bitki çayını yudumluyordu. Annemin, konuşmaların hiçbirine kulak astığı yoktu. Havuzda oynamakta olan kızkardeşlerimle kuzenlerimi izliyordu, gözlerini yeşilimsi mavi suya dikmişti.*

"Burada yeterince uzun bir süre kaldığımızı düşünüyorum," dedi teyzem.

"Bütün söyleyeceğin bu mu?" dedi babam, sandalyesinde dönerek.

"Gitmek istiyorum buradan," dedi teyzem, uzaklardan gelen bir ses tonuyla, parmaklarıyla dergiyi sıkı sıkı kavrayarak.

"Anlaşıldı," dedi büyükbabam yüksek sesle. "Buradan bir an önce gitsek iyi olacak. Domates gibi kızarmaya başladım. Öyle değil mi, Clay?" Bana göz kırptı ve beşinci birasını açtı.

"Bugün uçakta yerleri ayırtıyorum," dedi teyzem.

Los Angeles Times'*ın bir sayısına göz atan kuzenlerimden biri San Diego'da düşen bir uçakla ilgili birşeyler söyledi. Herkes mırıldandı, yola çıkma planları unutuldu.*

"Ne kadar korkunç," dedi teyzem.

"Başka bir biçimde ölmektense bir uçak kazasında ölmeyi tercih ederim," dedi babam, bir süre sonra.

"Bence bu dehşet verici bir şey."

"Hiçbir şey olmaz. Uçağa binerken yanına bir bomba alırsın, bir de Librium içersin, uçak kalkar ve düşer, seni neyin öldürdüğünü anlamazsın asla," dedi babam ve bacak bacak üstüne attı.

Masada bir sessizlik oldu. Kulağımıza sadece kızkardeşlerimle kuzenlerimin suda çıkarmış oldukları sesler geliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu teyzem anneme.

"Bu tür şeyleri düşünmemeye çalışıyorum," dedi an-

nem.

"Sen ne dersin, anne?" diye babam büyükanneme sordu.

Bütün gün hiçbir şey konuşmamış olan büyükannem ağzını sildi ve sessizce, "Hiçbir şekilde ölmek istemiyorum," dedi.

Trent'in evine gitmek üzere arabamdayım, ama Palm Springs'de olduğu geliyor aklıma, bu yüzden Rip'in evine yöneliyorum, beni kapıda yalnızca mayo giymiş sarışın bir çocuk karşılıyor, oturma odasındaki güneş ışığı lâmbası yanık duruyor. "Rip dışarı çıktı," diyor, sarışın çocuk. Oradan ayrılıyorum, Wilshire'a gelirken, Rip Mercedesiyle önümde duruyor, pencereden sarkarak, "Spin'le birlikte Kent Kafeteryaya gidiyoruz. Orada buluşalım," diyor. Başımla onaylıyorum onu, sonra Melros'a kadar ardından gidiyorum, plakasında parıldayan bir 'DORUK' sözcüğü okunuyor.

Kent Kafeterya kapalı, önünde yırtık pırtık giysileri, başında siyah şapkasıyla, kendi kendine konuşmakta olan, yaşlı bir adam dikiliyor, biz oradan ayrılırken kaşlarını çatarak bakıyor bize. Rip arabasının camını açıyor, ben de onun yanında sürüyorum arabamı.

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Spin Hard Rock'a gitmek istiyor."

"Ben de arkanızdan geliyorum," diyorum ona.

Yağmur yağmaya başlıyor.

Hard Rock Cafe'ye geliyoruz, oturduğumuzda, Spin bana öğleden sonra harika bir mal ele geçirdiğini söylüyor. Yanımızdaki masada, gözleri sımsıkı kapalı bir adam oturuyor. Yanında oturmakta olan kızın aldırış ettiği yok, azar azar salata yiyor. Adam en sonunda gözlerini açtığı zaman, bende bir rahatlama oluyor, her nasılsa. Spin konuşmasını sürdürüyor hâlâ, konuyu değiştirmeyi deneyerek Julian'ın nerede olabileceğini sorduğum zaman, Spin

bir keresinde kendisini Julian'ın dolandırdığını, yoksa sattığı malın gerçekten iyi olduğunu söylüyor. Rip de bana Julian'ın sürüyle dolandırıcılık olayına karıştığından söz ediyor.

"Bir kere durmadan işi büyütüyor."

Spin bana bakıyor, başını sallayarak onaylıyor. "Büyütüyor."

"Çok iyi kalite koko ve eroin sattığını söyleyebilirim, ama bunları ortaokul öğrencilerine satmamalı. Çok aşağılık bir şey bu."

"Doğru," diyorum, onaylıyorum onu. "Aşağılık."

"Beverly'de fenalaşan o on üç yaşındaki çocuğun eroini Julian'dan aldığını söylüyorlar."

Bir süre sonra Rip'e dönerek, "Görmeyeli neler yapıyorsun?" diyorum.

"Pek bir şey yaptığım yok. Dün gece Warren ile birlikte hayvanlara verilen uyuşturuculardan alarak Grimsole'leri izlemeye gittik," diyor. "Çok iyiydi. İzleyicilerin üzerine fare attılar. Warren arabaya götürdü bir fareyi." Rip önüne bakıyor, kıkırdıyor. "Öldürdü. Üstelik büyük bir fareydi. Mereti öldürmesi yirmi ya da otuz dakika sürdü."

"Vegas'dan daha yeni döndüm," diyor Spin. "Derf ile birlikte kullandık arabayı. Babamın otelinde, havuzun kıyısında, külotlarımızla dolaşarak vakit geçirdik. Mükemmeldi... bence."

"Sen neler yapıyorsun, dostum?" diye soruyor Rip.

"Ah, önemli bir şey yaptığım yok," diyorum.

"Evet, artık yapacak fazla bir şey yok," diyor.

Spin onu onaylıyor, başını sallıyor.

Akşam yemeğinden sonra Dead adında birinden bir iki gram koko satın almak için Malibu'ya giderken arabada bir marihuanayı paylaşıyoruz. Rip'in arabasında küçük arka koltukta oturuyorum, Rip, "Ed adında birisiyle buluşacağız," dermiş gibi geldi bana. Ama Spin, "Dead'in orada olduğunu nereden biliyorsun?" diye sorunca, Rip de

onu, "Çünkü Dead her zaman ortalıktadır," diyerek yanıtlayınca, adamın adının ne olduğunu öğrendim.

Dead'in evinde bir parti olduğu anlaşılıyor, Rip, Spin ve ben mayo giymediğimiz için olacak, oradakilerin, çoğunlukla küçük yaştaki oğlanların bazıları üçümüze tuhaf tuhaf bakıyorlar. Kırk yaşının ortalarında görünen Dead'in yanına gidiyoruz, bir külot giymiş, kocaman bir yastık yığınının ortasına uzanmış, yanında da video izlemekte olan güneş yanığı iki oğlan var, Dead, Rip'e büyük bir zarf veriyor. Dead'in arkasında bikini giymiş, sarışın, sevimli bir kız oturuyor, Dead'in solunda oturan oğlanın başını okşuyor.

"Daha dikkatli olmalısınız, çocuklar," diyor Dead, peltek bir biçimde.

"Niye öyle, Dead?" diye soruyor Rip.

"Koloninin her yanında narkotik dedektifleri kol geziyor."

"Yapma. Sahi mi?" diye soruyor Spin.

"Evet. Benim çocuklardan biri bir narkotik dedektifi bacağından vurdu."

"Olamaz. Sahi mi söylüyorsun?"

"Evet."

"Tanrım!"

"Oğlan on yedi yaşındaydı, yemin olsun. Bacağından vurdular zavallıyı. Onu tanırsınız belki."

"Kimdi o?" diye soruyor Rip. "Christian mı?"

"Hayır. Randall. Oakwood'a giden. Tanıyor musun?"

Spin başını iki yana sallıyor, Dead'in dazlak ve terli kafasının üstünde tavana tutturulmuş kolonlardan yayılan 'Kurt Gibi Aç' adlı parça ortalığı inletiyor.

"Daha dikkatli olmalısınız."

"Doğru. Daha dikkatli olmalısınız," diyor Spin, parmakları hâlâ sarışın oğlanın saçları arasında dolaşan kıza dudaklarını yalayarak bakıyor. Sarışın oğlan bana göz kırpıyor, dudaklarını büzerek somurtuyor.

Spin arabada kokonun tadına bakıyor, içine çok fazla novokain katıldığını, etkisinin azaltıldığını söylüyor. Rip, bu saatten sonra kendisi için fark etmeyeceğini, biraz koko çekmek istediğini söylüyor. Rip radyonun sesini yükseltiyor, neşeyle "Ne olacak bizim halimiz?" diye çığlık atıp duruyor. Spin "Kimin hali, dostum? Kimin hali?" diyerek, Rip'in çığlığına çığlıkla yanıt veriyor. Kokonun bir kısmını becerdikten sonra, Westwood'daki pasaja giderek iki saate yakın bilgisayar oyunları oynuyor, adam başı yirmi dolar kadar harcıyor ve oyuna ancak çeyrek dolarlarımız kalmadığı için son veriyoruz. Rip'in üzerinde yalnızca yüzlük dolarlar var, pasajda da yüzlükleri bozmuyorlar. Rip, bu yüzden banknotları cebine tıkarak para bozma gişesinde çalışan adama yüksek sesle bir hastir çekiyor, üçümüz Rip'in arabasına dönüyor, kokonun geri kalanını bitiriyoruz.

Blair'in babası, yeni filmi gelecek hafta Los Angeles'da gösterime girecek olan genç bir Avustralyalı aktör için bir parti veriyor. Blair'in babası, otuz milyon dolara çıkacak olan *Yıldız Savaşçıları* adlı bir bilimkurgu serüven filminde, onu başrolde oynatmaya çalışıyor. Ama Avustralyalı aktörün fiyatı çok yüksek. Partiye Blair ile konuşabilirim diye gidiyorum, ama henüz onu göremedim, bir sürü aktör var, Blair'in Güney Carolina Üniversitesindeki sinema okulundan arkadaşları var. Jared de orada, Avustralyalı aktörle tanışmaya çalışıp duruyor. Jared ona sürekli olarak Agnes Moorehead'in oynadığı 'Alacakaranlık Kuşağı' adlı filmi görüp görmediğini soruyor, Avustralyalı aktör de başını iki yana sallayarak görmediğini belirtiyor, "Hayır, efendim," diyor. Jared filmin çeşitli bölümlerinden söz ediyor, aşırı bir biçimde terleyen ve dördüncü romlu kolasını içmekte olan Avustralyalı aktör, Jared'e, o sözünü etmiş olduğu 'Alacakaranlık Kuşağı' filminin bölümlerinden hiçbirini izlemediğini kaçıncı kez söylüyor. En sonunda aktör Jared'in yanından uzaklaşıyor, Jared'in yanı-

na, Morton's denen yerdeki garson değil de, Blair'in babasının son filminde giysi tasarımcısı olarak çalışmış olan, *Yıldız Savaşçıları*'nın giysilerini de tasarımlama olasılığı olan ya da olmayan bir erkek arkadaşı geliyor. Avustralyalı aktör, kendisini umursamayan karısının yanına geliyor. Kim, onların bu öğleden sonra karı koca kavga ettiklerini, kadının Beverly Hills Otelindeki bungalovlarından öfke içinde ayrıldığını, Rodeo'da pahalı bir kuaföre giderek bütün saçlarını çok kısa kestirdiğini bana anlatıyor. Saçı kırmızı, kafa derisinin çok yakınından kesilmiş, başını başka bir yöne döndürdüğünde, kirpi gibi olmuş saçlarının altındaki yama gibi beyazlıklar gözümden kaçmıyor.

Malibu'da fırtınaların neden olduğu hasardan söz açılıyor, birisi kendi evlerinin yanındaki evin bütünüyle çöktüğünü anlatıyor. "Her şey bir anda oldu. Ev bir dakika önce yerindeydi. Bir dakika sonra ise -güüm... Her şey bir anda oldu." Blair'in annesi kendisine bu olayı anlatan film yönetmenini dinlerken başını sallıyor, dudakları titriyor ve Jared'e bakıp duruyor. Tam ben onun yanına gidip Blair'in nerede olduğunu sormak üzereyken, bazı kişiler, bir iki erkek ve kadın oyuncu, bir yönetmen, birkaç stüdyo sorumlusu içeri giriyor, Blair'in annesi de onların yanına gidiyor. Altın Küre Ödülleri töreninden yeni geliyorlar. Kadın oyunculardan biri salınarak orada bulunanların arasına giriyor, giysi tasarımcısını kucaklayıp kulağına yüksek sesle fısıldayarak, "Marty kendinden geçti, ona bir sek viski, bana da, yere yıkılmadan, bir buzlu votka limon getiriver, olur mu, sevgilim?" diyor.

Giysi tasarımcısı, siyah derili, kır saçlı barmene parmak şıkırdatarak, "Duydun mu, istenenleri?" diyor. Barmen biraz fazlaca çabuk ve inandırıcılıktan uzak bir biçimde hareketleniyor ve kadın oyuncunun içkilerini hazırlıyor. Orada bulunanlar kadın oyuncuya, Altın Küre Töreninde kimin ne kazandığını sormaya başlıyorlar. Ama kadın oyuncu ile erkek oyuncuların, film yapımcılarının,

stüdyo sorumlularının çoğu kimin ne kazandığını unutmuşlar. Yönetmen Marty, her bir adı tek tek anımsıyor, yineliyor, birisi kimleri seçtiklerini sorduğunda, gözlerini bir noktaya dikerek adları alfabetik sıra ile söylüyor.

Güney Carolina Üniversitesindeki sinema okuluna giden oğlanlardan biri ile konuşmaya başlıyorum. Güneşte iyice yanmış, sarı sakalları çıkmak üzere, gözlük takmış, ayağına da yırtık pırtık Tretorn tenis ayakkabıları giymiş, Amerikan filmlerindeki 'estetik kaygı yoksunluğundan' söz edip duruyor. Bir bölmede yalnız ikimiz oturuyoruz, biraz sonra Alana, Kim ve Blair geliyor. Oturuyorlar. Blair bana bakmıyor. Kim oğlanı sinema okulundan tanıyor, ona, "Sana dün gece telefon ettim, neredeydin?" diyor. O da, "Jeff ile birlikte iki pipo tüttürdük, sonra da *Ayın 13'ü, Cuma* adlı yeni bir filmi izlemeye gittik." Blair'e bakıyorum, göz göze gelmeye ve dikkatini çekmeye çalışıyorum. Ama bir türlü bana bakmıyor.

Jared ile Blair'in babası, *Yıldız Savaşçıları* filminin yönetmeni ve giysi tasarımcısı da yanlarında olmak üzere gelip oturuyorlar, söz dönüp dolaşıp Avustralyalı aktöre geliyor, Blair'in babası, bir Polo eşofman takımı giymiş, gözüne de koyu renk camlı gözlükler takmış olan yönetmene, bu aktörün niçin bu kentte olduğunu soruyor.

"Bence, Oscar'a aday gösterilip gösterilmediğini öğrenmek için burada. Biliyorsun, adaylar yakında açıklanacak."

"Şu boktan film için mi?" diyor, Blair'in babası bağırarak.

Sonra sakinleşiyor, Noel ağacının konduğu yere yakın, şöminenin yanında oturmakta olan Blair'e bakıyor. Blair'e uzanarak, "Gel buraya, bebeğim, gel babanın kucağına otur," diyor. Blair, bir an için ona şaşkınlıkla bakıyor, sonra başını eğiyor, gülümsüyor, odadan çıkıp gidiyor. Kimse bir şey söylemiyor. Bir süre sonra, yönetmen, boğazını temizleyerek, *Yıldız Savaşçıları*'nda şu 'Allahın ceza-

sı Avustralyalıyı' başrolde oynatmayacaklar da kimi oynatacaklar?" diyor. Ortalıkta birtakım isimler dolaşıyor.

"*Hayvan Adam*! filminde oynayan şu tatlı çocuk nasıl? Kimden söz ettiğimi biliyorsun, Clyde," diyor giysi tasarımcısı ve derin düşüncelere dalmış, çenesini kaşımakta olan yönetmene bakıyor.

Blair elinde bir içkiyle dönüyor, bana bakıyor, ben de bakışlarımı başka yöne çeviriyor, konuşmalarla ilgilenir gibi yapıyorum.

Giysi tasarımcısı dizine eliyle vurarak, "Marco! Marco!" diyor. İsmi, havlarmış gibi yineliyor. "Marco... ah, Marco... Ferr... Ferra... ah Allah kahretsin, tamamen unutmuşum."

"Marco King mi?"

"Hayır, hayır, hayır."

"Marco Katz?"

Giysi tasarımcısı çok öfkelenmiş bir halde başını iki yana sallıyor, "*Hayvan Adam*! filmini göreniniz var mı?" diye soruyor.

"*Hayvan Adam*! ne zaman gösterildi?" diye soruyor Blair'in babası.

"*Hayvan Adam*! geçtiğimiz sonbahar gösterildi, galiba."

"Öyle mi? Ben de onu yazın, Avco'da izlediğimi düşünüyordum."

"Ama ben o filmi Metro Goldwyn Mayer'de izlemiştim."

"O film Avco'da bir kez bile oynamadı," diyor birisi.

"Bence, Marco Ferraro'dan söz ediyorsunuz," diyor Blair.

"Tamam, işte o," diyor giysi tasarımcısı. "Marco Ferraro."

"Aşırı dozda uyuşturucu aldığını sanmıştım," diyor Jared.

"Evet, *Hayvan Adam*! çok iyiydi," diyor bir sinema öğ-

rencisi bana. "İzledin mi?"

Ona başımı sallıyorum. Uzaktan Blair'e bakıyorum. *Hayvan Adam!* adlı filmden hoşlanmamıştım, sinema öğrencisine, "Hiçbir gerekçe göstermeden filmden oyuncuların çıkarılması seni rahatsız etmedi mi?" diyorum.

Sinema öğrencisi duraklıyor, "Bir bakıma etti, ama bunlar gerçek hayatta da oluyor..."

Blair'e doğru bakıyorum.

"Olmuyor mu, yani?"

"Tahmin ederim." Blair bakmayacak bana.

"Marco Ferraro mu?" diye soruyor, Blair'in babası. "İtalyan falan mı bu?"

"Olağanüstü biri," diyor Kim, iç çekerek.

"Gerçekten öyle, canım," diye Alana başıyla onaylıyor.

"Sahi mi?" diye soruyor yönetmen, sırıtıyor ve Kim'e doğru eğiliyor. "Olağanüstü olduğunu düşündüğün başka kim var?"

"Evet, kızlar," diyor Blair'in babası. "Bize fikir verebilirsiniz."

"Düşünelim biraz," diyor Jared. "Büyük aktörleri bırakın. Eli yüzü düzgün biri olsun yeter."

Giysi tasarımcısı başını sallıyor, "Kuşkusuz," diyor.

"Baba, biliyorum, ne zamandır senden Adam Ant ya da String'i filmde oynatmanı istiyorum," diyor Blair.

"Biliyorum, biliyorum, tatlım. Clyde ile bu konuyu görüşüyoruz, bunu o kadar çok istiyorsan, birşeyler yapılabilir herhalde. *Yıldız Savaşçıları*'nda Adam Ant ya da Sting, ne dersiniz?" diye soruyor Alana ile Kim'e.

"Düşüneceğim bunu," diyor Kim.

"Ben iki kez düşüneceğim bunu," diyor Alana.

"Ben olsam onu video kasetine kaydederdim," diye ekliyor Kim.

"Blair ile aynı düşüncedeyim," diyor Blair'in babası.

"Adam Ant ya da String konusunu ciddi ciddi düşün-

meli, derim ben."

"Adı Sting, baba."

"Evet, Sting."

Clyde gülümsüyor, Kim'e bakıyor. "Evet, Sting'i ele alalım. Bu konuda ne düşünüyorsun, tatlım?"

Kimin yüzü kızarıyor, "Harika bir şey olur bu," diyor.

"Onu ve Adam'ı gelecek hafta denemeye çağıracağız."

"Teşekkür ederim, baba," diyor Blair.

"Yeter ki sen iste, bebeğim."

"Önce onun vücudunu gözden geçirmelisin, Clyde," diyor Jared, ilgilenir görünerek.

"Ah, geçireceğiz, geçireceğiz," diyor Clyde, hâlâ Kim'e gülümsüyor. "Biz bunu yaparken sen de orada olmak ister misin?"

En sonunda, Blair, acılı görünen gözleriyle bana bakıyor, Kim'e de bir göz atıyorum, önce utanç sonra da kızgınlık duyuyorum.

Kim bir kez daha kızarıyor, "Olabilir," diyor.

Julian kendisine parayı verdiğimden beri beni aramıyor, bu yüzden ertesi gün onu aramaya karar veriyorum. Fakat, bende telefon numarası olmadığı için, Rip'i arıyorum, ama küçük bir çocuk Rip'in dışarı çıktığını söylüyor, bu yüzden Trent'in dairesini arıyorum, telefona Chris çıkıyor, bana Trent'in hâlâ Palm Springs'de olduğunu söylüyor, arkasından da methadonu olan birisini tanıyıp tanımadığımı soruyor. Sonunda Blair'i arıyorum, Julian'ın telefon numarasını o veriyor bana, Saatler Sonra adlı kulüpteki geceyle ilgili olarak tam ben ondan özür dilemek üzereyken gitmesi gerektiğini söylüyor, telefonu kapatıyor. Julian'ın numarasını çeviriyorum, sesi hiç de yabancı gelmeyen bir kız yanıt veriyor.

"Ya Malibu'da ya da Palm Springs'dedir."

"Ne yapıyor oralarda?"

"Bilmiyorum."

"Baksana, bu yerlerden birinin telefon numarasını alabilir miyim?"

"Tek bildiğim şey onun ya Rancho Mirage'da ya da Koloni'de bir evde kaldığı." Duraksıyor, emin görünmüyor. "Bütün bildiğim bu." Uzun bir duraklama oluyor. "Kimsin sen? Finn mi?"

"Finn mi? Hayır. Yalnızca telefon numarası gerek bana."

Bir duraklama daha oluyor, sonra da bir iç çekiş. "Anlıyorum, dinle beni. Onun nerede olduğunu bilmiyorum. Ah, Tanrım... sana bunu söyleyemem. Kimsin sen?"

"Clay."

Daha uzun bir duraklama oluyor.

"Beni dinle," diyorum. "Ona benim aradığımı söyleme. Onunla daha sonra görüşeceğim."

"Emin misin?"

"Evet." Telefonu kapamak üzereyim.

"Finn?" diye soruyor kız.

Kapıyorum telefonu.

O gece Kim'in evinde bir partiye gidiyor, bana Julian'ın yakın bir arkadaşı olduğunu söyleyen, Evan adında birisiyle tanışıyorum. Ertesi gün, o okuldan çıktıktan sonra, McDonald's adlı yere gidiyoruz, Evan karşımda oturuyor.

"Peki, Julian Palm Springs'de mi?" diye soruyorum.

"Palm Springs harika bir yer," diye yanıtlıyor Evan.

"Biliyorum," diyorum. "Sence, orada mı Julian?"

"Bayılıyorum oraya. Dünyanın en güzel yeri orası. Belki bir ara seninle oraya gideriz," diyor.

"Evet, bir ara." Bu ne anlama geliyor, acaba?

"Evet. Harika bir yer orası. Aspen de öyle. Aspen sıcaktır."

"Julian orada mı?"

"Julian mı?"

"Evet, onun orada olabileceğini duydum."

"Julian neden Aspen'de olsun ki?"

Ona tuvalete gitmek zorunda olduğumu söylüyorum. Evan, tabii, diyor. Tuvalet yerine telefona gidiyor, Palm Springs'den dönmüş olan Trent'i arayarak, Julian'ı görüp görmediğini soruyorum. Görmediğini söylüyor, sonra da Sandy'den almış olduğu kokonun berbat çıktığından, çok fazla aldığı için de satamadığından söz ediyor. Trent'e Julian'ı bulamadığımı, yorgun ve bitkin olduğumu söylüyorum. O da bana nerede olduğumu soruyor.

"Sherman Oaks'da bir McDonald's burası," diyorum ona.

"Şimdi anlıyorum," diyor Trent.

Bir şey anlamıyorum, telefonu kapıyorum.

Rip sabahın birinde ya da ikisinde, Encino'daki Pages Kulübünde her zaman birisinin bulunabileceğini söylüyor. Bir gece Rip ile oraya gidiyoruz, çünkü Du-Par's denen yer, partilerinden dönen yeniyetmelerle, ayaklarına terapötik ayakkabılar giymiş, iş önlüklerinin yakasına leylak iğnelemiş, orada bulunanlara sessiz olmalarını söyleyip duran yaşlı garson kadınlarla dolu. Rip ile Pages'e gittiğimiz zaman, Billy ile Rod, Simon, Amos, LeDeu, Sophie, Kristy ve David'in orada olduklarını görüyoruz. Sophie bizimle birlikte oturuyor, LeDeu ile David'i de yanında getiriyor. Sophie bize The Palace'daki Vice Squad konserini anlatıyor, programdan önce erkek kardeşinin kendisine kötü bir quaalude zula ettiğini, konser boyunca da uyuduğunu söylüyor. LeDeu ile David Batının Ayakta Kalışı adlı bir müzik grubundalar, ikisi de sakin ve sakınımlı görünüyor. Rip, Sophie'ye Boris adında birinin nerede olduğunu soruyor, o da Rip'e onun Newport'daki evde olduğunu söylüyor. LeDeu'nün başında koca bir saç kitlesi var, siyah, gerçekten sert, diken diken saçlar, ne zaman Du-Par's Kulübüne gitse, insanların hep kendisinden uzaklaştığını an-

latıyor bana. David ile birlikte Pages'e gelmelerinin nedeni bu. Sophie omzumda uykuya dalıyor, başı kolumun üzerinde olduğundan kolumu oynatmıyorum. David'in gözünde güneş gözlükleri var, bir de Fear tişörtü giymiş, beni Kim'in yılbaşı gecesi partisinde gördüğünü söylüyor. Evet anlamında başımı sallıyor, onu anımsadığımı söylüyorum, oysa partide yoktu o.

Yeni şarkılardan, Los Angeles müzik topluluklarının durumundan, yağmurdan söz ediyoruz, Rip, karşımızda oturmakta olan yaşlı bir Meksikalı çiftle, ağzını, yüzünü, gözlerini oynatarak alay ediyor, kafasındaki siyah fötr şapkasını yüzüne indiriyor, onlara dişlerini gösteriyor. Kalkıp tuvalete gidiyorum. Pages'in tuvalet duvarına yazılmış iki espri var: Bir rahibeyi nasıl hamile bırakırsınız? Onu düdükleyin. Bir J.A.P. ile bir tabak spagetti arasında ne fark vardır? Spagetti yerken kımıldar. Bu esprili yazıların alt kısmında da: "Julian kafa buldurmada harikadır. Ama şimdi ölü," yazılı.

Çöldeki o son hafta hemen hemen herkes evine dönmüştü. Sadece büyükbabam, büyükannem, annem, babam ve ben kalmıştık. Havuza bakan adamla bahçıvan da içinde olmak üzere bütün hizmetçiler gitmişti. Kızkardeşlerim, teyzem ve teyzemin çocuklarıyla birlikte San Francisco'ya gitmişlerdi. Herkes Palm Springs'ten bıkmıştı. Orada dokuz hafta aralıklı olarak kalmış, son üç hafta içinde de Rancho Mirage'dan başka bir yere gitmemiştik. Son hafta içinde önemli bir şey olmadı. Bir gün, ayrılmamızdan iki gün önce, büyükannem, annemle birlikte kasabaya giderek mavi bir çanta aldılar. O gece annemle babam büyükannemi bir yönetmenin evindeki bir partiye götürdüler. O akşam, sarhoş olarak erkenden yatan büyükbabam ile o büyük evde kalmıştım. Büyük havuzun içinde bulunan yapay çağlayan kapatılmış, jakuzi dışında, havuzun suyu boşaltılmaktaydı. Birisi, havuzun dibinde kalan su-

yun üzerinde yüzen bir çıngıraklı yılan görmüş, annemle babam da beni evde kalmam ve çöle gitmemem konusunda uyarmışlardı.

O gece çok sıcak oldu, büyükbabamın Nevada'daki otellerinin birinden, iki gün önce uçakla getirilmiş olan biftek ve pirzolaları, büyükbabam uykudayken mideme indirmiştim. Aynı gece ikinci kez gösterilen 'Alacakaranlık Kuşağı' adlı filmi izlemiş ve yürüyüşe çıkmıştım. Dışarıda kimse yoktu. Palmiye ağaçları titreşiyordu, sokak lâmbaları çok parlaktı, evin ötesine, çöle doğru baktığınızda karanlıktan başka bir şey göremezdiniz: Tek bir araba bile geçmiyordu, bir çıngıraklı yılanın süzülerek garaja girdiğini görür gibi oldum. Karanlık, rüzgâr, çalı çitlerin hışırtısı, özel araba yolunun üzerine atılmış boş bir sigara paketi, bende ürperti uyandırıyordu, koşarak içeri girdim, tüm ışıkları yakarak yatağıma yattım, pencerenin ötesinde inleyen tuhaf çöl rüzgârını dinlerken uyuyakalmışım.

Bir cumartesi gecesinin geç saatleri, hepimiz Kim'in evindeyiz. Cin-tonik, bol miktarda limonatayla votka içmek, videoda eski filmleri izlemekten başka yapacak fazla bir şey yok burada. Yüksek tavanlı oturma odasının barının üstünde asılı duran Kim'in annesinin portresine bakıp duruyorum. Blair'in kent merkezindeki Yeni Garaj denen yerde, ayın altıncı, yedinci ya da yedinci, sekizinci günleri için duyduğu şeylerin dışında bu gece fazla bir etkinlik yok, bu yüzden, Dimitri, Kim, Alana, Blair ve ben kent merkezine gitmeye karar veriyoruz.

Yeni Garaj, aslında, dört katlı bir otoparkta bulunan bir kulüp; birinci, ikinci, üçüncü katlar boşalmış, bir gün önceden kalan iki araba duruyor hâlâ. Kulübün bulunduğu yer, dördüncü kat. Gürültülü bir müzik ile dans eden sürüyle insan var, bu katın her yanını bira, ter ve benzine benzer bir koku kaplamış. Yeni Icicle Works grubu geliyor, Go-Go's grubundan bir çift, Blaster's grubundan bir

kişi de orada, Kim, diskcokeyin yanında duran, John Doe ile Exene'i gördüğünü söylüyor. Alana, Fred Segal'de çalışan, tanışı iki İngiliz çocukla konuşmaya dalıyor. Kim benimle konuşuyor. Bana, Blair'in artık benden hoşlandığını sanmadığını söylüyor. Omuz silkiyor, açık bir pencereden dışarı bakıyorum. Ayakta durduğum yerden, pencereden dışarıya, gecenin içine, üst katlarında tek tük ışığı yanmakta olan odalarıyla, iş merkezinin karanlık yapılarının tepelerine bakıyorum. Büyük bir katedralin damında, hemen hemen tek parça halinde, ışıklandırılmış büyük bir haç ayı işaret edermiş gibi duruyor; ayda şimdiye dek anımsadıklarıma göre daha yuvarlak, daha tuhaf sarı bir renk var. Bir an için Kim'e bakıyor, hiçbir şey söylemiyorum. Blair'i dans pistinde, on altı, on yedi yaşlarında sevimli bir genç ile görüyorum, ikisi de çok mutlu görünüyorlar. Kim bunun çok kötü bir şey olduğunu söylüyor, ama bunu içtenlikle söylediğini sanmıyorum. Dimitri, kafayı çekmiş, ağzında abuk sabuk birşeyler geveleyerek, ayaklarını yerde sürüyerek ikimizin üzerine doğru geliyor, Kim'e bir şey söyleyeceğini sanıyorum, fakat pencere camına yumruk atıyor, eline cam saplanıyor, çekip çıkarmaya çalışırken de eli parçalanıyor, boydan boya kesiliyor, sağa sola kanlar fışkırmaya başlıyor, camın üzerine sıçrayan kan kalın bir tabaka oluşturuyor. Onu bir hastanenin acil servisine götürdükten sonra, Wilshire'da bir kafeteryaya gidiyor, orada sabah dörde kadar kalıyor, sonra da evlerimize dağılıyoruz.

Blair ile çıkmam gereken saatten önce televizyonda başka bir din programı var. Konuşmakta olan adam kır saçlı, pembe camlı güneş gözlüğü takıyor, ceketinin yakaları çok geniş, elinde de mikrofonu tutuyor. Arka planda, neon ışıklarıyla aydınlatılmış bir İsa üzgün üzgün duruyor. "Ne yapacağınızı bilmez bir durumdasınız. Düş kırıklığına uğramışsınız," diyor bana. "Nelerin olup bittiğini bilmiyorsunuz. Umutsuzluğa ve çaresizliğe kapılmanızın ne-

deni bu. Bu yüzdendir ki içinde bulunduğunuz durumdan kurtulmanın bir yolu olmadığını düşünüyorsunuz. Ama İsa gelecektir. Şu televizyon ekranının ortasından çıkacaktır. Geriye dönebilesiniz diye, yaşam yolunuzu tıkayacaktır, bunu sizin için, hemen şimdi yapacak. Yüce Tanrı, sen tutsakları özgürlüğüne kavuşturacaksın. Tutsak olanlara akıl ver. Tanrıyı kutsayın. Bu bir kurtuluş gecesi olsun. İsa'ya 'Günahlarımı bağışla,' deyin, o zaman sözcüklerle anlatılamayacak bir sevinç duyabilirsiniz. Tanrı sizi kutsasın. İsa adına, Amin ...Tanrıya şükür!"

Birşeyler olsun diye bekliyorum. Bir saate yakın oturuyorum orada. Hiçbir şeyin olduğu yok. Kalkarak dolabımdaki kokonun geri kalanını beceriyorum, Blair'i almadan önce bir içki için bilardo salonuna uğruyorum, daha önce Blair'i arayarak, Amfitiyatrodaki bir konser için iki biletimin olduğunu söylemiştim, o da "Giderim" demişti yalnızca, başka söz etmemişti, saat yedide onu alacağımı söyleyince de telefonu kapatmıştı. Barda tekbaşıma otururken, kendi kendime, televizyon ekranının alt kısmında yanıp sönmüş olan şu telefon numaralarından birini arayayım diyorum. Ama ne söylemem gerektiğini bilmediğimin farkına varıyorum. Sonra, adamın söylediği sözcüklerden beşi aklıma geliyor. Bu bir kurtuluş gecesi olsun.

Konseri izledikten sonra, Blair ile Spago'da otururken, her nasılsa bu sözcükler aklıma geliyor, vakit geç, üstü açık avluda yalnız ikimiz oturuyoruz, Blair iç çekiyor, bir sigara rica ediyor. Şampanya içiyoruz, ama Blair çok fazla içmiş durumda, altıncı kadehi söylediğinde, ona yeterince içmiş olduğunu söylüyorum, bana bakıyor, "Sıcaktan bunalıyorum ve susuzum, canım ne kadar isterse, o kadar içerim," diyor.

Blair ile Westwood'da, bir İtalyan dondurmacısında oturuyoruz. İtalyan dondurması yiyip çene çalıyoruz. Blair, *Ceset Hırsızlarının Saldırısı* adlı filmin bu hafta kablo-

lu televizyonda gösterileceğinden söz ediyor.

"Aslı mı?" diye soruyorum, niçin bu filmden söz ettiğini merak ediyorum. Kuşkulu bağlantılar kurmaya başlıyorum.

"Hayır."

"Yeniden yapım mı?" Önceden hazırlıklı olarak soruyorum.

"Evet."

"Ah." Fazla yemediğim dondurmama bakıyorum yine.

"Yer sarsıntısını duydun mu?" diye soruyor.

"Neyi?"

"Bu sabahki yer sarsıntısını duydun mu?"

"Yer sarsıntısı mı?"

"Evet."

"Bu sabah mı?"

"Evet."

"Hayır, duymadım."

Bir duraklama oluyor. "Duymuş olabileceğini düşünmüştüm."

Park yerinde ona dönerek, "Dinle, üzgünüm, gerçekten," diyorum, aslında üzgün müyüm değil miyim pek emin değilim.

"Üzülme," diyor. "Sorun değil."

Sunset'te bir kırmızı trafik ışığında durduğumuzda, uzanarak onu öpüyorum, Blair arabayı ikinci vitese takıyor, hızla yola koyuluyoruz. Radyoda bugün beşinci kez dinlediğim, ama yine de müziğiyle birlikte mırıldanmakta olduğum bir şarkı çalıyor. Blair bir sigara yakıyor. Kirli, darmadağınık saçlı, yoksul bir kadının önünden geçiyoruz, kadının yanıbaşında sararmış gazete kâğıtlarıyla dolu bir torba var. Kadın otoyolun kenarındaki kaldırıma çömelmiş oturuyor, yüzünü güneşe doğru kaldırmış; güneşin parıltısı yüzünden gözlerini kısmış. Bir tek araba bile geçmiyor. Blair radyonun sesini yükseltiyor. Çakalı gör-

müyor. Kocaman, kahverengimsi gri, önümüze çıkıp yolun ortasında koşarken, araba fena çarpıyor, Blair bir çığlık atıyor, arabayı sürmeye çalışıyor, sigarası dudaklarından düşüyor. Fakat çakal tekerleklere sıkışıp kalıyor, ciyak ciyak bağırıyor hayvan, araba hareket etmekte güçlük çekiyor. Blair durduruyor arabayı, geri vitese takıyor, motoru da kapatıyor. Dışarı çıkmak istemiyorum arabadan, ama Blair başı kucağında, çıldırmış gibi ağlıyor, arabadan çıkıp usulca çakalın yanına gidiyorum. Hayvan yan yatmış, kuyruğunu sallamaya çalışıyor. Gözleri büyük, korku dolu, ağzından kan geliyor, güneşin altında can verişini izliyorum. Bütün bacakları parçalanmış, gövdesi titreyip duruyor, başının çevresinde toplanan kan havuzuna takılıyor gözüm. Blair çağırıyor, ona aldırış etmiyorum, çakalı izliyorum. On dakika ayakta duruyorum orada. Hiçbir araba geçmiyor. Çakal silkiniyor, gövdesi üç dört kez kasılıyor, sonra gözleri beyazlaşıyor. Sinekler üşüşmeye başlıyor, kanın üstünde, gözlerin kurumakta olan üst tabakası üstünde uçuşuyorlar. Arabaya dönüyorum, Blair arabayı sürüyor, onun evine ulaştığımızda televizyonu açıyor, Valium ya da Thorazine alıyor galiba, 'Başka Bir Dünya' adlı film başlarken ikimiz yatıyoruz.

O gece Kim'in partisinde, herkes köşe kapmaca oynar gibi dolaşıp sarhoş olurken, Blair'le ben oturma odasında bir kanepede otururak eski bir XTC albümünü dinliyoruz. Blair konuk evine gidebileceğimizi öneriyor, yerimizden kalkıyor, oturma odasından çıkıyor, aydınlatılmış havuzun yanından geçiyoruz, konuk evine girer girmez rastgele öpüşmeye başlıyoruz, onu daha önce hiç bu kadar arzulamamıştım, beni sırtımdan kavrayarak kendine doğru öyle sert bir biçimde çekiyor ki, dengemi kaybediyorum, ikimiz de yavaşça dizlerimizin üzerine çöküyoruz, ellerini gömleğimin altından yukarı doğru sokuyor, göğsümde elinin yumuşaklığını, serinliğini duyuyorum, boynunu, yase-

min kokan saçlarıyla birlikte, öpüyor, yalıyor, ellerimi gövdesinde dolaştırıyorum, birbirimizin blucinlerini aşağıya indiriyor, birbirimizi okşuyoruz, bir elimi iç çamaşırının altına sokarak elimle ovuşturuyorum, çabucak girdiğimde, keskin bir soluk alıyor, çok sakin olmaya çalışıyorum.

Trumps'da babamla birlikte oturuyorum. Yeni bir Ferrai satın almış, kovboy şapkası giyiyor artık. Şu kovboy şapkasını Trumps'da giymemiş olması, beni bir bakıma rahatlatıyor. Onun yıldız falcısını görmemi istiyor, bana önümüzdeki yıl için Leo Astroscope almamı öğütlüyor.

"Alacağım."

"Bu göksel titreşimler vücudumuzu gizemli yollarla etkiliyorlar," diyor.

"Biliyorum."

Yanında oturmakta olduğum pencere açık duruyor, şampanya kadehimi ağzıma götürüyor, gözlerimi kapıyor, saçlarımı sıcak rüzgârın esintisinde dalgalanmaya bırakıyorum, sonra tepelere doğru çeviriyorum bakışlarımı. Bir işadamı uğruyor yanımıza. Anneme de gelmesini söylemiştim, ama işi olduğundan söz etmişti. Ondan gelmesini istediğimde, havuzun kıyısında uzanmış, *Glamour* dergisi okumaktaydı.

"Sadece içki içmek için," dedim.

"Trumps'a 'sadece içki için' gitmek istemem."

İç çekip hiçbir şey söylemedim.

"Hiçbir yere gitmek istemiyorum."

Annemin yanında uzanmakta olan kızkardeşlerimden biri omuz silkti, güneş gözlüklerini taktı.

"Neyse, ben kablolu televizyonda ON izleyeceğim," dedi, ben havuzdan ayrılırken, rahatsız olmuş bir biçimde.

Gelen işadamı ayrılıyor. Babam fazla bir şey konuşmuyor. Konuşacak konu bulmaya çalışıyorum. Blair'in çarptığı çakalı anlatıyorum ona. Bana, çok yazık diyor, pencereden dışarı bakarak yangın musluğu kırmızısı Fer-

rarisini süzüyor. New Hampshire'a geri dönmeyi isteyip istemediğimi soruyor, babam, ona bakıyor, evet, diyorum.

Dışarıdaki seslerin gürültüsüne uyanmışım. Annemle babamın önceki gece, partisine büyükannemi götürmüş oldukları yönetmen dışarıda, şemsiyenin altında, masada oturmuş, kahvaltı ile öğle yemeği arası bir yemek yiyordu. Karısı da yönetmenin yanında oturuyordu. Büyükannem şemsiyenin gölgesinde rahatı yerinde görünüyordu. Yönetmen, filmlerinden birindeki bir dublörün nasıl öldüğünü anlatmaya başladı. Onun nasıl yanlış bir adım atıp aşağıdaki kaldırıma kafa üstü düştüğünü anlattı.

"Harika bir çocuktu. On sekizindeydi daha."

Babam bir bira daha açtı.

Büyükbabam, üzgün, önüne baktı. "Adı neydi?" diye sordu.

"Ne?" Yönetmen yukarı doğru baktı.

"Adı neydi? Çocuğun adı neydi?"

Uzun süreli bir sessizlik oldu, yalnızca çölün esintisini, jakuzi suyunu ısıtan motorun sesini, havuzun boşalışını, Frank Sinatra'nın 'Yaz Rüzgârı' adlı şarkısını duyabiliyordum, yönetmenin çocuğun adını anımsaması için dua ediyordum. Her nedense bu benim için çok önemli görünüyordu. Yönetmenin bu adı vermesini çok istiyordum. Yönetmen ağzını açtı, "Unuttum" dedi.

Öğle yemeğini babamla birlikte yedikten sonra, arabamı Daniel'in evine sürüyorum. Kapıya çıkan hizmetçi beni arka avluya götürüyor, orada, New Hampshire'deki Camden'de babalar gününde tanışmış olduğum Daniel'in annesi, vücudunu güneş yağı ile yağlamış bir halde bikinisiyle tenis oynuyor. Top makinesiyle tenis oynamayı bırakıp yanıma geliyor, Japonya'dan, Aspen'den, daha sonra da önceki gece görmüş olduğu ilginç düşten söz ediyor, düşünde Daniel'i kaçırmışlar. Havuz kıyısındaki tekerlekli

şezlonga oturuyor, buzlu çay getiriyor hizmetçi ona, havuza düşen yaprakları tırmıkla çıkarmakta olan, sarışın gence göz atarken, çayın limonunu çıkarıp emiyor, sonra bana yarım başağrısı çektiğini, Daniel'i de günlerdir görmemiş olduğunu söylüyor. İçeri giriyor, merdivenlerden çıkıyor, Daniel'in babasının yeni filminin posterinin önünden geçerek, Daniel'i beklemek üzere onun odasına gidiyorum. Daniel'in eve gelmeyeceğinin anlaşılması üzerine, arabama atlayıp yeleğimi almak için arabamı Kim'in evine sürüyorum.

Eve girdiğim zaman duyduğum ilk şey çığlık sesi oluyor. Hizmetçi bu sese aldırış eder görünmüyor, bana kapıyı açtıktan sonra, mutfağa geri dönüyor. Evin eşyaların daha yerleştirilmemiş, dışarı, havuza çıktığımda Nazi saksılarının yanından geçiyorum. Çığlığı atan Muriel. Havuzun kıyısında Kim ve Dimitri ile birlikte uzanmakta olduğu yere gidiyorum, çığlık atmayı kesiyor. Dimitri siyah bir Speedo mayo ve bir Meksika şapkası giymiş, 'Los Angeles-li Kadın' adlı şarkıyı çalmaya çalışıyor elindeki gitarla, ama Yeni Garaj Kulübünde kesildikten sonra eli geçenlerde yeniden sargılandığı için gitarı pek iyi çalamıyor, gitarın tellerine indikçe yüzü buruşuyor. Muriel yine çığlık atıyor. Kim bir marihuana içiyor, en sonunda beni görüyor, yerinden kalkıyor, annesinin İngiltere'de olduğunu sandığını söylüyor, ama *Variety*'de okuduğuna göre meğer, Hawaii'de, yeni filminin yönetmeniyle birlikte çekim yapılacak mekânları bulmaya çalışıyormuş.

"Gelmeden önce telefon etseydin iyi olurdu," diyor Kim bana, Dimitri'ye marihuanayı vererek.

"Denedim, ama yanıt veren olmadı," diyorum; telefon etmiş olsaydım bile, herhalde yanıt veren olmayacaktı, diye düşünerek bu yalanı uyduruyorum.

Muriel çığlık atıyor, Kim, dalgın dalgın Muriel'e bakıyor, "Kapattırdığım telefon numaralarından aradın her-

halde," diyor.

"Olabilir," diyorum ona. "Özür dilerim. Yeleğimi almaya gelmiştim yalnızca."

"Bak, ben... neyse oldu bir kez, ama her aklına esenin evime gelmesi hoşuma gitmiyor. Birisi herkese nerede yaşadığımı söylüyor. Hoşlanmıyorum bundan."

"Üzgünüm."

"Demek istediğim, önceleri, insanların habersiz gelmelerinden hoşlanırdım, ama şimdi buna katlanamıyorum. Dayanamıyorum, işte."

"Okuluna ne zaman dönüyorsun?" diye soruyorum, odasına doğru yürürken.

"Bilmiyorum," diyor, saldırıya karşı savunmaya geçerek. "Okul başladı mı?"

Odasına giriyoruz. Yerde, yalnızca, büyük bir şilte var, kocaman, pahalı bir müzik seti Peter Gabriel'in bir posteriyle birlikte bütün bir duvarı kaplıyor, köşede bir yığın giysi duruyor. Yılbaşı gecesi çekilmiş olan fotoğraflar, şiltenin arkasındaki duvara raptiyelenmiş. Fotoğraflardan birinde Muriel, benim yeleğimi giymiş, kendine iğne yapıyor, ben de onu izliyorum. Başka bir fotoğrafta da üzerimde yalnızca tişört ve blucinimle, çok dikkatli bir biçimde, bir şampanya şişesini ayakta, açmaya uğraşıyorum. Bir diğerinde Blair sigarasını yakıyor. Başka bir fotoğrafta ise Spit, bayrağın altında tükenik bir durumda görülüyor. Dışarıdan Muriel'in çığlığı duyuluyor, Dimitri gitar çalmaya uğraşıp duruyor.

"Neler yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Sen neler yapıyorsun?" diye, o da bana soruyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Şaşkın bir biçimde bakınıyor. "Haydi, Clay, anlat." Giysi yığınına doğru bakıyor. "Birşeyler yapıyor olmalısın."

"Ha, bilmiyorum."

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Birtakım işler, herhalde," diyor, şilteye oturuyorum.

"Ne gibi işler?"

"Bilmiyorum. Birşeyler işte." Sesim daha az çıkıyor, bir an için çakal aklıma geliyor, ağlayacakmış gibi oluyorum, ama sonra geçiyor, tek isteğim, yeleğimi alıp buradan çekip gitmek.

"Örneğin?"

"Annen ne iş yapıyor?"

"Ergin yaştaki felçli çocuklarla ilgili bir belgesel. Peki sen ne yapıyorsun, Clay?"

Kim'in duvarlarından birine ya Spit ya da Dimitri olacak, birisi alfabeyi yazmış. Dikkatimi ona vermeye çalışıyorum, ama harflerin çoğunun doğru sıralanmış olmadığını fark ediyorum, "Annen başka ne yapıyor?" diye soruyorum.

"Hawaii'de bir film yapacak. Sen ne yapıyorsun?"

"Onunla konuştun mu?"

"Annemle ilgili sorular sormayı bırak!"

"Neden?"

"Sorma işte."

"Neden istemiyorsun?" diye soruyorum yine.

Yeleği buluyor. "İşte burada."

"Neden istemiyorsun?"

"Sen ne işler yapıyorsun?" diye soruyor, yeleği elinde tutuyor.

"Sen ne yapıyorsun?"

"Sen ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi titriyor. "Lütfen, bana sorma, Clay, tamam mı?"

"Neden istemiyorsun?"

Ben kalktıktan sonra, Kim şilteye oturuyor. Muriel çığlık atıyor.

"Çünkü ...Bilmiyorum," diye iç çekiyor.

Ona bakıyor, hiçbir duyguya kapılmıyorum, yeleğimi alıp gidiyorum.

Rip ile La Brea'da İç Gelir Hizmetleri Kayıt Bürosunda oturuyoruz. Reklam sorumlusu bir müdür, Rip'ten biraz koko alıyor. Reklam işlerine bakan bu müdür, yirmi iki yaşında, platin sarısı saçları var, beyazlar giymiş baştan aşağı. Rip ona ne gibi bir şey verebileceğini öğrenmek istiyor.

"Biraz koko istiyorum," diyor adam.

"Harika," diyor Rip, elini Parachute Mağazasından alınmış ceketinin cebine daldırıyor.

"Dışarıda hava güzel," diyor adam.

"Evet, harika," diyor Rip.

"Harika," diyorum.

Rip, adama, Fleshtones konseri için kendisine özel bir giriş kartı verip veremeyeceğini soruyor.

"Tabii," diyerek Rip'e iki küçük zarf veriyor.

Rip, onunla daha sonra, yakın bir zamanda görüşeceğini söyleyip kendisine bir zarf uzatıyor.

"Harika," diyor adam.

Rip ile birlikte kalkıyoruz, Rip ona, "Julian'ı gördün mü?" diye soruyor.

Adam büyük bir masada oturuyor, telefon almacını kaldırıp, Rip'e bir dakika beklemesini söylüyor. Adam telefonda hiçbir şey konuşmuyor. Rip geniş cam masanın üzerine eğilerek, orada bulunan yeni bir İngiliz topluluğunun resmini eline alıp inceliyor. Adam telefonda konuşmasını bitiriyor, Rip resmi bana veriyor. Resmi ben de inceliyor, masanın üzerine bırakıyorum. Adam sırıtıyor ve Rip'e birlikte öğlen yemeği yemeyi öneriyor.

"Julian'dan ne haber?" diye soruyor Rip.

"Bilmiyorum," diyor reklam sorumlusu müdür.

"Çok teşekkür ederim," diyor Rip göz kırparak.

"Harika olmalı," diyor adam, koltuğunda arkasına yaslanıyor, gözleri yavaşça yukarı devriliyor.

Blair ile Daniel bana uğradıkları zaman, Trent tele-

fon ediyor, beni Malibu'daki bir partiye çağırıyor; galiba X'de oraya uğrayacakmış, öyle birşeyler söylüyor. Bu düşünce Blair ile Daniel'in hoşuna gidiyor, aslında bir partiye gitmeyi ya da Trent'i görmeyi o kadar çok istemiyorum, ama hava güzel olduğuna göre, Malibu'ya bir araba yolculuğu bana da iyi bir düşünce gibi görünüyor. Daniel yağmur fırtınasında hangi evlerin yıkıldığını görmek için gitmek istiyor zaten. Pasifik Sahili Karayolunda araba kullanırken sürat yapmamaya çok özen gösteriyorum, Blair ile Daniel yeni U2 albümünden söz ediyorlar, Go-Go's topluluğunun yeni şarkısı çalmaya başlayınca, benden sesi açmamı isteyerek, yarı şaka, yarı ciddi şarkıyla birlikte onlar da söylüyorlar. Okyanusa yaklaştıkça, hava soğumaya başlıyor, gökyüzü morumsu bir renge ve griye dönüşüyor, Malibu'nun karanlığına doğru yol alırken, yol kenarına park etmiş bir ambülans ile iki polis arabasının yanından geçiyoruz, Daniel bakmak için boynunu uzatıyor, ben de biraz yavaşlıyorum. Kaza yapmış bir arabayı aradıklarından kuşkulandığını söylüyor Blair, bir an için üçümüz de susup kalıyoruz.

X Malibu'daki partide yok. Pek çok başka kişi de yok. Kapıyı, şort giymiş olan Trent açıyor, X Aspen'deyken, bir arkadaşıyla birlikte bu evi kullandıklarını söylüyor bize. Görünüşe bakılırsa, Trent kadar, çoğu Trent gibi sarışın, güzel erkek mankenlerden oluşan bir sürü arkadaşı da buraya sık sık geliyorlar, Trent bize içki ve yiyecek birşeyler ikram ediyor, sonra gidip jakuziye uzanarak kararmakta olan gökyüzüne karşı geriniyor. Evdekilerin çoğu genç erkek çocukları, bütün odalarda onlar var sanki, hepsi de birbirine benziyor: Zayıf, güneş yanığı tenli, kısa sarı saçlı hepsi, mavi gözleriyle boş boş bakıyor, aynı boş, vurgusuz ses tonlarıyla konuşuyorlar, acaba ben de her yönümle onlara mı benziyorum diye, merak etmeye başlıyorum. Bunları unutmaya çalışıyor, bir içki alıyor, oturma odasını kolaçan ediyorum. İki oğlan Ms. Pac Man oynuyorlar bilgisa-

yarda. Başka bir oğlan minderleri aşırı doldurulmuş olan bir kanepede uzanmış marihuana içiyor ve MTV izliyor. Ms. Pac Man oynamakta olan oğlanlardan biri inleyerek makineye sert bir yumruk patlatıyor. Boş kumsal boyunca iki köpek koşuyor. Sarışın çocuklardan biri çağırıyor onları, "Hanoi, Saigon, gelin buraya," diyerek; her ikisi de doberman cinsi olan köpekler gelip zarif bir biçimde sahanlığa sıçrıyorlar. Çocuk onları okşuyor, Trent de gülümsüyor, sonra da Spago'daki servisten yakınmaya başlıyor. Ms. Pac Man makinesine yumruk atan çocuk gelip yukarıdan Trent'e bakıyor.

"Ferrarinin anahtarlarını istiyorum. Biraz içki alacağım. Kredi kartları nerede, biliyor musun?"

"Hesaba yazdır, canım," diyor Trent, bezgin bir biçimde. "Çokça tonik al, olur mu, canım?"

"Anahtarlar?"

"Arabada."

"Tamam."

Güneş bulutların arasından sıyrılmaya başlıyor, köpeklerle oynayan çocuk Trent'in yanına oturuyor, bizimle konuşmaya başlıyor. Bu oğlanın da bir manken olduğu ve Trent gibi sinema işine atılmaya çalıştığı anlaşılıyor. Ama aracısının kendisine bulmuş olduğu tek iş Carl's Jr. adlı bir reklam filmiydi.

"Hey, Trent, film başladı, abim," diye içeriden bir çocuk bağırıyor. Trent omzuma vurarak göz kırpıyor, görmem gereken bir şey olduğunu söylüyor; Blair ile Daniel'e de gelmeleri için işaret ediyor. Eve giriyor, koridoru geçiyor, en büyük yatak odası olduğunu kestirdiğim bir odaya giriyoruz, odada on çocuk, dördümüz ve evin içine kadar peşimizden gelen iki köpek var. Odadaki herkes geniş bir televizyon ekranına bakıyor. Ben de bakıyorum ekrana.

Bir karyolada yatan on beş yaşlarında, genç, çıplak bir kızın ayrık bacakları karyolanın ayakucu direklerine, kolları da başının üstünde birbirine bağlanmış. Gazeteye

benzer bir şeyin üzerine uzanmış kız. Film siyah beyaz ve çizikli, bu yüzden neyin üzerinde yattığını kestirmek zor, ama gazete gibi görünüyor. Kamera birden genç, zayıf, çıplak, çok korkmuş görünen, on altı ya da on yedi yaşlarında bir oğlana çevriliyor; oğlan, şişman, siyah derili, yine çıplak, koca penisi kalkmış bir adam tarafından odaya itilerek sokuluyor. Oğlan yüzünde şaşkın bir ifade ile rahatsızlık verecek kadar uzun bir süre kameraya bakıyor. Siyah derili adam oğlanı yere yatırıp bağlıyor, bu arada ben arka planda, odanın bir köşesinde, acaba neden bir zincirli testere duruyor, diye merak ediyorum, sonra adam, oğlanı beceriyor, kızı beceriyor ve çıkıp gidiyor. Geri geldiğinde elinde bir kutu var. Bu bir alet kutusuna benziyor, bir an aklım karışıyor, Blair odadan çekip gidiyor. Adam kutudan bir buz baltası, tel bir halkaya benzer bir şey, bir paket çivi, daha sonra da enli ve keskin bir bıçak çıkararak kıza doğru yaklaşıyor, Daniel gülümsüyor, beni dürtüyor. Siyah derili adam kızın boynuna çivi çakmaya çalışırken, hemen oradan ayrılıyorum.

Güneşte oturup bir sigara yakarak sakinleşmeye çalışıyorum. Fakat biri televizyonun sesini açıyor, bu yüzden gidip balkonda oturuyorum, dalgaların sesini, martıların bağırışını, telefon tellerinden gelen uğultuyu duyabiliyorum buradan, tepemde parıldayan güneşi duyumsuyor, ağaçların ılık rüzgârda çıkardıkları hışırtılara, genç bir kızın televizyondan gelen çığlıklarına kulak veriyorum. Yirmi, otuz dakika sonra, kızla oğlanın çığlık ve haykırışları sona erince, Trent dışarı çıkıyor, penisinin kalkmış olduğu dikkatimi çekiyor. Kendine çekidüzen veriyor, yanıma oturuyor.

"Herif bu film için on beş bin dolar ödemiş."

Ms. Pac Man oynamış olan iki çocuk ellerinde içkileriyle balkona çıkıyorlar, bir tanesi Trent'e zincirli testere sahnesinin çok canlı olmasına karşın, onun gerçek olduğunu sanmadığını söylüyor.

"Bahse girerim ki, gerçek o," diyor Trent, biraz savunurmuş gibi.

Koltuğumda arkama yaslanıyor, kumsalda yürüyen Blair'i izliyorum.

"Evet, ben de onun gerçek olduğunu düşünüyorum," diyor, öteki çocuk, jakuzide gerinerek. "Öyle olmalı."

"Sahi mi?" diye soruyor Trent, biraz umutlanmış olarak.

"Yani demek istiyorum ki, bir hadım etme sahnesi nasıl yalandan olur? O adamın hayalarını çok yavaş kesiyorlardı. Bunu yalandan yapamazlar," diyor çocuk.

Trent başıyla onaylıyor onu, bir süre bu konuyu düşünüyor, Daniel dışarı çıkıyor, yüzü kızarmış, gülümsüyor, güneşte koltuğuma yaslanıp oturuyorum ben de.

Büyükbabamın özel sekreterlerinden biri olan West, bir öğleden sonra gelmişti. Kamburu olan biriydi, ince bir boyunbağı takmış, sırtına büyükbabamın otellerinden birinin arması bulunan bir ceket giymişti, oradakilere meyankökü tadı verilmiş Beechnut marka ciklet dağıtıyordu. Sıcaktan ve Lear uçağıyla yaptığı yolculuktan söz etti. Büyükbabamın başka bir yardımcısı olan Wilson ile birlikte gelmişti, Wilson'ın başında kırmızı bir beyzbol kepi vardı, geçen iki ay süresince Nevada'daki hava durumuyla ilgili, gazetelerden kesilmiş haberleri elinde dolaştırıyordu. Erkekler bir arada oturdular, beyzboldan söz ettiler, bira içtiler, bluzu çelimsiz vücudunun her yanından sarkmış, boynuna mavili yeşilli bir eşarbı sıkıca bağlamış olan büyükannem de orada oturup duruyordu.

Trent ile Westwood'da bir yerde dolaşıyoruz, bana o adamın Aspen'den geri gelerek, Malibu'daki evden herkesi nasıl sepetlediğini, bu yüzden Valley'de birisiyle birlikte, bir iki gün kaldıktan sonra, bir çekim yapmak için New York'a gideceğini anlatıyor. Kendisine ne tür bir çekim ol-

duğunu sorduğumda, Trent yalnızca omuz silkiyor, "Çekim işte, kuzum, çekim," diyor. Malibu'ya gitmeyi çok istediğini, kumsalın gözünde tüttüğünü söylüyor. Sonra da bana koko isteyip istemediğimi soruyor. Ona, istiyorum, ama hemen şimdi değil, diyorum. Trent kaba bir biçimde kolumdan kavrayarak, "Neden?" diye soruyor.

"Yapma, Trent," diyorum ona. "Burnum acıyor."

"Anlaşıldı. Bu iyi gelir. Hamburger Hamlet'in üst katına çıkarız."

Trent'e bakıyorum.

Trent bana bakıyor.

İşi becermemiz beş dakika alıyor, yola indiğimizde, hiç iyi değildim. Trent ise iyi olduğunu, yolun karşısındaki pasaja gitmek istediğini söylüyor. Fransız Sylvan'ın cuma günü aşırı dozda uyuşturucu aldığını da ekliyor. Ona Sylvan'ı tanımadığımı söylüyorum. Omuz silkiyor. "Hiç şırınga kullandın mı?"

"Şırınga mı?"

"Evet."

"Hayır, yapmadım."

"Hadi be," diyor, uğursuz bir biçimde.

Bir arkadaşının olan Ferrariye bindiğimizde burnum kanıyor.

"Sana biraz Decadron ya da Celestone bulmam gerekecek. Tıkanmış burun deliklerindeki şişmelere iyi gelir," diyor.

"Nereden alıyorsun onu?" diye soruyorum, parmaklarım, elimdeki kâğıt peçete parçası sümüğe, kana bulaşmış bir halde. "Nereden buluyorsun o boku?"

Uzun bir sessizlik oluyor, arabayı çalıştırıyor, "Ciddi misin?" diyor bana.

Büyükannem o öğleden sonra çok hastalandı. Öksürdüğünde ağzından kan gelmeye başladı. Saçları dökülüyordu, pankreas kanseri sonucu sürekli kilo veriyordu. O ge-

ce geç saatlerde, büyükannem yatağında uzanırken, ötekiler Meksika'dan, boğa güreşlerinden, kötü filmlerden söz ederek konuşmalarını sürdürdüler. Büyükbabam bir bira açarken parmağını kesti. Kentteki bir İtalyan lokantasına yemek siparişi verdiler, üzerinde 'Yaşasın Aerosmith' yazılı, bir yama bulunan bluciniyle bir oğlan yiyecekleri getirdi. Büyükannem aşağıya indi. Biraz daha iyiydi. Hiçbir şey yemedi, ama. Yanına oturdum, büyükbabam da iki gümüş dolarla hokkabazlık numaraları yaptı.

"Ne yaptı, gördün mü, büyükanne?" diye sordum. Solgun gözlerine bakmaya çekiniyordum.

"Evet, gördüm," dedi, gülümsemeye çalıştı.

Uyumak üzereyim, haber vermeden Alana uğruyor, hizmetçi içeri alıyor onu, Alana kapımı çalıyor, kapıyı açmadan önce uzun bir süre bekliyorum. Ağlar halde, içeri giriyor, yatağıma oturuyor, bir çocuk aldırma olayından söz ediyor, sonra da gülmeye başlıyor. Ne diyeceğimi, nasıl davranacağımı bilemiyorum, bu yüzden üzgün olduğumu söylüyorum ona. Kalkarak pencereye doğru yürüyor.

"Üzgün mü?" diye soruyor. "Niçin?" Bir sigara yakıyor, ama içmiyor, söndürüyor.

"Bilmiyorum."

"Neyse, Clay..." Gülüyor, pencereden dışarı bakıyor, ağlamaya başlayacağını düşünüyorum bir an. Kapının yanında, ayaktayım, Elvis Costello'nun posterine, onun Alana'ya dikilmiş, bize dikilmiş gözlerine bakıyor, Alana'yı ondan uzaklaştırmaya çalışarak, yanıma gelmesini, oturmasını söylüyorum kendisine, onu kucaklayacağımı falan sanıyor, yanıma geliyor, belime sarılıyor, "Bence hepimiz birtakım duygularımızı yitirmişiz," gibi birşeyler söylüyor.

"Julian'dan mı, yoksa?" diye soruyorum, gerginleşerek.

"Julian'dan mı, dedin? Hayır. Ondan değil," diyor.

"Sen tanımazsın onu."

Uykuya dalıyor, ben de aşağı kata iniyor, dışarı çıkıyor, jakuzinin yanında oturuyor, ışıklandırılmış suyuna bakıyorum, oradan yükselen buhar içimi ısıtıyor.

Gün ağarmadan biraz önce havuzdan ayrılıp odama çıkıyorum. Alana pencerenin kenarında, ayakta, sigara içerek vadiyi seyrediyor. Bana gece çok kan geldiğini, halsiz düştüğünü söylüyor. Kahvaltı için Encino'ya gidiyoruz, güneş gözlüğünü gözünden çıkarmıyor, bol bol portakal suyu içiyor. Benim eve döndüğümüzde, arabadan iniyor, "Teşekkür ederim," diyor.

"Niçin?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor bir süre sonra.

Kendi arabasına biniyor, yola koyuluyor.

Tuvaletimin sifonunu çektiğim zaman, tuvalet kâğıtlarıyla tıkanıyor, suyu bulandırıyor kan, yapacak başka bir şey olmadığı için, tuvalet kapağını kapıyorum.

O gün, daha sonra Daniel'in evine uğruyorum. Odasında oturmuş atari oynuyor. Pek iyi görünmüyor, güneş çarpmış denecek kadar yanık, New Hampshire'den anımsadığım halinden daha genç görünüyor, kendisine bir şey söylediğim zaman, söylenen sözün bir kısmını yineleyip sonra da başını sallayacağını biliyorum. Camden'den, gelecek yarıyıl hangi dersleri alacağını soran bir mektup alıp almadığını soruyorum, atariden Pitfall kasetini çıkarıp Megamania kasetini takıyor. Ağzını büzüp duruyor, bana yanıt vermeyeceğini anlayınca neler yaptığını soruyorum ona.

"Neler mi yapıyorum?"

"Evet."

"Dolaşıyorum."

"Nerede dolaşıyorsun?"

"Nerede mi? Buralarda. Şuradaki sehpanın üzerindeki marihuanayı uzatıver bana."

Marihuanayı, sonra da Ginger Man'in bir kibrit kutusunu veriyorum ona. Marihuanayı yakıyor, sonra 'Megamania' oynamayı sürdürüyor. Marihuanayı bana veriyor, yeniden yakıyorum onu. Ekrandaki oyunda Daniel'in adamının üzerine sarı sarı birşeyler düşüyor. Daniel tanıdığı bir kızı anlatmaya başlıyor bana. Kızın adını söylemiyor.

"Sevimli, on altı yaşında, buralarda bir yerde oturuyor, bazı günler Westward Bulvarındaki Westward Ho'ya gidiyor, satıcısıyla buluşuyor orada. O çocuk da on yedi yaşında, üniversiteli. Bu herif o kıza bütün gün eroin şırınga edip duruyor habire..."

Daniel düşmekte olan sarı nesnelerden kaçamıyor, adamı vurularak ekranda gözden kayboluyor. İç çekiyor, oyununu sürdürüyor. "Sonra da kıza biraz LSD veriyor, tepelerdeki ya da Colony'deki bir partiye götürüyor, sonra... sonra..." Daniel duruyor.

"Sonra ne?" diye soruyorum, marihuanayı ona geri vererek.

"Sonra partideki herkes kızın üzerinden geçiyor."

"Ooo."

"Ne diyorsun bu işe?"

"Bu... çok kötü bir şey."

"Bir film senaryosu için iyi bir fikir değil mi?"

Duraklama oluyor. "Senaryo."

"Evet. Senaryo."

"Pek emin değilim."

'Megamania' oynamayı durduruyor, 'Donkey Kong' adlı yeni bir kaset takıyor. "Okula geri dönmeyi düşünmüyorum," diyor. "New Hampshire'a."

Bir süre sonra niçin düşünmediğini soruyorum.

"Bilmiyorum," diyerek duraklıyor, marihuanayı yeniden yakıyor. "Sanki o okula hiç gitmemişim gibi geliyor bana." Omuzlarını kaldırıyor, marihuanayı çekiyor içine. "Ömür boyu burada yaşamışım gibi geliyor bana." Bana uzatıyor marihuanasını. Başımı iki yana sallayarak iste-

mediğimi belirtiyorum.

"Demek okula dönmeyeceksin?"

"Şu senaryoyu yazacağım, anlıyor musun?"

"Ama annenle baban ne der bu işe?"

"Annemle babam mı? Onlar aldırmazlar. Ya seninkiler?"

"Birşeyler düşünmeleri gerekir."

"Bir aylığına Barbados'a gittiler, sonra da ah... Allah kahretsin... bilmiyorum... Versailles mı? Bilmiyorum. Aldırmaz onlar," diyor yine.

"Bence okula dönmelisin," diyorum ona.

"Bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum," diyor Daniel, gözlerini televizyon ekranından ayırmadan, bunun ne işe yarayacağını merak ediyor, ah, bunu bilebilseydik! Sonunda Daniel yerinden kalkarak televizyonu kapıyor, pencereden dışarı bakıyor.

"Vanden'den ne haber?" diye soruyorum.

"Kim dedin?"

"Vanden. Yapma Daniel. Vanden'i biliyorsun."

"Geri dönmeyebilir o kız," diyor yeniden oturarak.

"Ama dönebilir de."

"Kim bu Vanden?"

Pencereye doğru yürüyor, ona beş gün sonra ayrılacağımı söylüyorum. Havuz kıyısına birtakım dergiler yayılmış, rüzgâr onları sürüklüyor, havuzun kenar betonuna kadar uçuruyor. Havuza da bir tane düşmüş. Daniel hiçbir şey söylemiyor. Gitmeden önce bir marihuana daha yakışına, başparmağındaki ve parmağındaki yara izine bakıyor, kendimi daha iyi hissediyorum, her nedense.

Beverly Hills'de bir telefon kulübesindeyim.

"Alo?" diye yanıtlıyor psikiyatristim.

"Merhaba. Benim, Clay."

"Evet, ah merhaba, Clay. Neredesin?"

"Beverly Hills'de bir telefon kulübesinde."

"Bugün geliyor musun?"

"Hayır."

Duraklama oluyor.

"Anlıyorum. Hımm, neden gelmiyorsun?"

"Bana fazla bir yardımınız dokunduğunu sanmıyorum."

Başka bir duraklama. "Gerçek neden bu mu?"

"Ne?"

"Dinle, neden sen–"

"Boş ver."

"Beverly Hills'in neresindesin?"

"Sizinle artık görüşmeyeceğim, herhalde."

"Galiba annene telefon edeceğim."

"Ne yaparsan yap. Umurumda değil. Bir daha gelmeyeceğim, anlaşıldı mı?"

"Tamam, Clay. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, zor olduğunu biliyorum. Bak, dinle beni, hepimizin–"

"Hastir oradan."

Son günün sabahı, West erken uyandı. Aynı ceketi giymiş, aynı bağcık kravatı takmıştı, Wilson da aynı kırmızı beyzbol kepini giymişti başına. West bana bir tane daha Bazooka balonlu cikleti ikram ediyor, bir parça cikletin dişimin kovuğuna bile gitmeyeceğini söylüyor, ben de iki parça alıyorum. Yönetmenin karısı, hafta sonunu geçirmek için Las Vegas'a uçacaklarını bildirmek amacıyla bize uğradı. Büyükannem Percodan alıyordu. Havaalanına gitmek üzere Cadillacla yola çıktık. Öğleden hemen sonra uçağa binme ve çölden ayrılma zamanı en sonunda gelmişti. Büyükbabam dönüp büyükanneme bakıp "Evet, ortak, haydi gidelim," deyinceye kadar boş havaalanı salonunda hiçbir şey konuşulmamıştı. İki ay sonra büyükannem, çölün eteklerindeki boş bir hastane odasında, geniş ve yüksek bir yatakta öldü.

O yazdan bu yana, büyükannemi değişik yönleriyle

anımsarım. Onunla kâğıt oynayışımı, uçakta kucağında oturuşumu, büyükbabamın otellerinden birindeki bir partide, büyükbabam onu öpmeye çalıştığında ona yüz vermeyişini anımsıyorum. Bel Air Otelinde kalışını, bana pembe yeşil nane şekeri verişini, bir gece geç bir saatte La Scala'da kırmızı şarap yudumlayışını, 'Sokağın Güneşli Yanı' adlı şarkıyı kendi kendine mırıldanışını da anımsıyorum.

Kendimi ilkokulumun kapısında dikilir buluyorum. İlkokula gittiğim günlerde bu çimin, bu çiçeklerin ve begonyaların orada olduklarını anımsamıyorum galiba; yönetim binasının yanındaki asfalt alanın yerine ağaçlar dikilmiş, bekçi kulübesinin yanındaki çitin üzerine tembel tembel sarkmış cansız ağaçlar, cansız değiller artık; bütün otopark alanı yeniden kapkara asfaltla kaplanmış. Okulun dışındaki sokağa park etmiş olduğum arabamdan görülebilen dış kapıda asılı, "Dikkat. Yaklaşmayın. Bekçi Köpekleri Var" yazılı büyük sarı bir tabelayı da anımsamıyorum. O günkü dersler sona erdiği için, okulda şöyle bir dolaşmaya karar veriyorum.

Dış kapıya doğru yürüyorum, içeri girmeden önce bir an için duruyorum, neredeyse geri döneceğim. Ama dönmüyorum. Kapıdan içeri adım atıyorum. Bu öğleden sonra, uzun bir süredir ilk kez geri geldiğimi, okulu dolaştığımı düşünüyorum. Dış kapının yanında bulunan oyun kafeslerine üç çocuğun tırmanışını izliyor, birinci ya da ikinci sınıf öğretmenlerimden ikisini görüyor, ama onlarla konuşmuyorum. Onlarla konuşmak yerine, bir dersliğin penceresinden içeri bakıyorum, kentin bir resmini yapmakta olan küçük bir kız var. Bulunduğum yerden, küçük kızın resim yapmakta olduğu dersliğin yanındaki odada çalışma yapan müzik kolunun 'Mini Mini Örümcek', 'Küçük Beyaz Ördek' gibi aklımda kalmamış olan şarkılarını dinleyebiliyorum.

Bu okulun önünden sık sık geçerdim. Kızkardeşlerimi ne zaman arabayla okullarına bıraksam, bu okulun önünden geçmeyi unutmam, yanları siyah şeritli sarı otobüslere binen küçük çocuklar, dersten önce otoparkta kendi aralarında gülüşen öğretmenler ilişirdi gözüme. Daha önce bu okula gitmiş birinin bu okulun yanından geçeceğini ya da arabasından inip buralara bakacağını hiç sanmıyorum çünkü böyle birini gördüğümü anımsamıyorum. Bir gün, birinci sınıftayken olacak, okula birlikte gittiğimiz bir oğlanı gördüm; çitin yanında tekbaşına durmuş, parmaklarıyla çelik tellere tutunmuş, ilerilere doğru bakıyordu, kendi kendime, bu da benim gibi, burada tekbaşına dikilip durduğuna göre, yakınlarda bir yerde oturuyor olmalı, diye düşündüm.

Bir sigara yakıyor, bir banka oturuyorum, iki tane paralı telefon gözüme çarpıyor ve paralı telefonların olmadığı zamanları anımsıyorum. Bazı anneler çocuklarını okuldan almaya geliyor, çocuklar da onları görünce okul alanını koşarak geçiyor, annelerinin kollarına atılıyorlar, çocukların asfalt alanı koşarak geçmeleri içime huzur veriyor; banktan kalkıp gitme isteğimi engelliyor. Kendimi eski bir bungalova girerken buluyorum, burasının üçüncü sınıftayken dersliğim olduğundan eminim. Bungalov yıkılıyor. Bu boş bungalovun yanında eski bir kafeterya var, o da boş, onu da yıkıyorlar. Her iki kapının da boyaları büsbütün solmuş, koca koca soluk yeşil yamalar halinde kabuklanıp kalkmış.

Başka bir bungalova gidiyorum, kapısı açık, içeri giriyorum. O günün ev ödevi karatahtaya yazılmış, onu dikkatle okuyorum, sonra dolapların bulunduğu yere gidiyor, ama benimkini bulamıyorum. Hangisi olduğunu anımsayamıyorum. Erkekler tuvaletine giriyor, bir sıvı sabun şişesinden sabun akıtıyorum elime. Sararmış bir dergi buluyorum konferans salonunda, birkaç nota çalıyorum bir piyanoda. İkinci sınıftayken bir Noel konserinde piyano çal-

mıştım, hem de bu piyanoyu, o zaman çaldığım şarkıdan birkaç akor daha çalıyorum, çaldıklarım boş salonda halka halka yayılıyor, sonra yankılanıyor. Nedense paniğe kapılıyor, odadan ayrılıyorum. Dışarıda iki çocuk eltopu oynuyor. Varlığını unutmuş olduğum bir oyun. Arkama bakmaksızın okuldan uzaklaşıyor, arabama atlıyor, sürüp gidiyorum.

Aynı gün, Westwood Bulvarı üzerinde pis bir pasajda Julian ile buluşuyorum. Julian bilgisayarda Uzay Savaşçılarını oynuyor, gidip yanında duruyorum. Yorgun görünüyor, ağır ağır konuşuyor, neredeydin diye soruyorum, buralarda diyor, paramı istiyor, yakında buradan ayrılacağımı söylüyorum ona. Julian bazı sorunlar olduğunu, ama bir adamın bulunduğu bir yere kendisiyle birlikte gidersem parayı bana verebileceğini söylüyor.

"Kim bu adam?" diye soruyorum ona.

"Bu adam..." Julian duruyor, birtakım Uzay Savaşçısının tümünü yok ediyor. "Bir tanıdığım, bu adam. Sana paranı o verecek." Julian bir savaşçı yitiriyor, birşeyler mırıldanıyor.

"Sen neden o adamdan parayı almıyorsun? Sonra da getirir bana verirsin?" diyorum ona.

Julian oyundan başını kaldırıyor, bana bakıyor.

"Bir dakika bekle," diyor, pasajdan ayrılıyor. Geri döndüğünde, bana, parayı almak istiyorsam, şimdi kendisiyle birlikte gitmem gerektiğini söylüyor.

"Gitmek istemiyorum, gerçekten."

"Sonra görüşürüz, Clay," diyor Julian.

"Dur..."

"Ne oldu? Gelecek misin, gelmeyecek misin? Paranı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Niçin gidecekmişiz?"

"Çünkü," diyor Julian, bütün söylediği bu.

"Bu işi çözümlemenin başka bir yolu yok mu?"

Duraklama.
"Julian?"
"Paranı istiyor musun, istemiyor musun, Clay?"
"Evet."
"O zaman, gel gidelim."
Pasajdan ayrılıyoruz.

Finn'in apartmanı Wilshire Bulvarı üzerinde, Rip'in çatı katından fazla uzakta değil. Julian Finn'i altı ya da yedi aydır tanıdığından söz ediyor, ama yüzündeki ifadeden Finn'in dairesine çok daha uzun süredir, girip çıktığı duygusuna kapılıyorum. Otopark görevlisi Julian'ın arabasını tanıyor, onun 'Yalnız Yükleme İçin Kullanılır' denen bölüme park etmesini sağlıyor. Julian bir kanepede oturmakta olan kapıcıya el sallıyor. Finn'in bulunduğu yere çıkmak için asansöre biniyoruz, Julian çatı katı için Ç düğmesine basıyor. Asansör boş, Julian çok yüksek sesle eski bir Beach Boys şarkısı söylemeye başlıyor, ben de asansörün duvarına yaslanıyor, durduğumuz zaman derin bir oh çekiyorum. Aynada kendimi güçlükle seçebiliyorum. Çok kısa kesilmiş sarı saçlar, yanık ten, koyu renk güneş gözlüğü.

Karanlık bir koridor boyunca yürüyoruz Finn'in kapısına ulaşana dek, Julian kapıyı çalıyor. Kapıyı, on beş yaşlarında, sarı saçlarının rengini açtırmış, yanık tenli, Venice ya da Malibu'daki sörfçülerin çoğu gibi sert görünüşlü bir oğlan açıyor. Rip'in benimle buluşmaya Cafe Casino'ya gelmesinin gerektiği gün Rip'in dairesinden çıkıyordu bu çocuk, onu tanıdım, yalnızca gri bir şort giymiş, içeri girdiğimizde, kötü kötü bakıyor bize. Acaba Finn bu çocuk mu, yoksa Finn'in yattığı sörfçü mü bu, diye merak ediyorum, bu düşünce bende gerginlik yaratıyor, içimde bir eziklik duyuyorum. Julian Finn'in 'bürosunun' nerede olduğunu, Finn'in nerede iş yaptığını biliyor. Nedense, kuşkulanmaya, tedirgin olmaya başlıyorum. Beyaz bir kapının önüne geliyor Julian, kapıyı açıyor ve ikimiz tam an-

lamıyla sade, baştan aşağı beyaz, yerden tavana kadar pencereleri ve tavanda aynası olan bir odaya giriyoruz, yükseklik korkusuna yakalanıyorum, neredeyse dengemi sağlamak için çaba göstermek zorunda kalıyorum. Bu odadan babamın Century City'deki çatı katını görebildiğimi fark ediyor, manyakça bir kuşkuya kapılarak babam da beni oradan görebilir mi, acaba, diye merak ediyorum.

"Vay, vay, vay. Kim gelmiş!" Yirmi beş otuz yaşlarında, sarışın, yanık tenli, önemsiz görünüşlü biri olan Finn büyük bir masada oturuyor. Bir telefon, üzerinde Finn'in adı yazılı bir zarf, iki küçük gümüş şişeden başka bir şey yok masanın üzerinde. Masanın üzerinde bulunan başka bir şey de içine küçük bir balık hapsedilmiş, cam bir kâğıt ağırlığı, balık sanki özgürlüğünün verilmesi için yalvarır gibi, çaresizlik içinde gözlerini faltaşı gibi açmış, acaba balık öldü mü, bu bir şey fark eder mi, diye düşünüyorum.

"Kim bu?" diye soruyor Finn, bana gülümseyerek.

"Bir arkadaşım. Adı Clay. Clay, bu da Finn." Julian omuzlarını kaldırıyor, dalgın.

Finn beni şöyle bir süzüyor, yine gülümsüyor, sonra Julian'a dönüyor.

"Dün gece işler nasıl gitti?" diye soruyor Finn, gülümsemeyi sürdürüyor.

Julian durakhyor, sonra, "İyi, iyi," diyor, önüne bakıyor.

"İyi mi? Hepsi bu mu? Jason bugün bana telefon etti, harika olduğunu söyledi. Seni göklere çıkarıyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Gerçekten. Gerçekten hayran sana."

Gücümü yitirmeye başlıyor, odada dolaşıyor, cebimde sigara paketimi arıyorum.

Bir duraklama daha, sonra Julian öksürüyor.

"Tamam, yavrum, bugün fazla işin yoksa, Saint Marquis'de kent dışından bir işadamıyla bir randevun var. Daha sonra da bu gece Eddie'nin partisinde, oldu mu?"

Finn önce Julian'a, sonra da bana bakıyor.

"Biliyor musun?" Parmaklarıyla masanın üzerine vurmaya başlıyor. "Arkadaşını buraya getirmiş olman işimize yarayabilir. Saint Marquis'deki adam iki kişi istiyor. Kuşkusuz, bir tanesi yalnızca izleyecek, Jan da Colony dışında geri dönmeyebilir..."

Finn'e, sonra da Julian'a bakıyorum.

"Olmaz, Finn. O benim arkadaşım," diyor Julian. "Ona borcum var. Onu buraya getirmemin nedeni bu."

"Daha sonra da verebilirsin," diyorum, nasılsa, artık çok geç olduğunun farkındayım, adrenalin bütün vücuduma yayılmaya başlıyor.

"Siz neden iki arkadaş gitmiyorsunuz?" diyor Finn, bana bakarak. "Julian, arkadaşını da götür."

"Hayır, Finn. Bu işe başkalarını da bulaştırma."

"Bana bak, Julian," diyor Finn, artık gülümsemiyor, her sözcüğünün üzerine basıyor. "Arkadaşınla birlikte saat dörtte Saint Marquis'ye gitmeniz gerektiğini söyledim sana galiba, anlaşıldı mı?" Finn bana dönüyor. "Paranı istiyorsun, öyle değil mi?"

Başımı hayır anlamında iki yana sallıyorum.

"İstemiyor musun?" diye soruyor kulaklarına inanamaz gibi.

"Evet. Yani evet demek istiyorum... evet," diyorum. "Kuşkusuz."

Finn Julian'a, sonra da bana dönüyor. "İyi misin sen?"

"Evet," diyorum ona. "Sadece biraz titreme geldi."

"Quaalude ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Yine balığa bakıyorum.

Finn, Julian'a dönüyor. "Annenle baban nasıllar, Julian?"

"Bilmiyorum." Julian hâlâ önüne bakıyor.

"Tamam, oldu... iyi," diye konuşmaya başlıyor Finn. "Peki, siz ikiniz otele gitseniz, sonra The Land's End'de be-

nimle buluşsanız, ondan sonra da Eddie'nin partisine gidip arkadaşınla sana paralarınızı versem. Nasıl olur, canım? Nasıl buldunuz? Ne diyorsunuz?"

"Seninle nerede buluşacağız?" diye soruyor Julian.

"The Land's End'de. Üst katta," diyor Finn. "Ne oluyor? Bir sorun mu var?"

"Hayır," diyor Julian. "Ne zaman?"

"Dokuz buçuk iyi mi?"

"İyi."

Julian'a bakıyorum, beşinci sınıftayken, dersten sonra, spor kulübündeki hali geliyor gözümün önüne.

"Bir şeyin yok ya, Julie?" Finn yine bakıyor Julian'a.

"Yok, sadece sinirliyim." Sesi kısık çıkıyor Julian'ın. Ağzı açık, bir şey söyleyecekmiş gibi duruyor. Tepemizden geçen bir uçak sesi duyuyorum. Sonra da bir cankurtaran.

"Neyin var, canım? Aa, bana söyleyebilirsin." Finn sanki çok anlayışlıymış gibi görünüyor, Julian'a doğru yürüyüp kolunu onun beline doluyor.

Julian ağlıyor galiba.

"Bize biraz izin verir misiniz, lütfen?" diye bana soruyor Finn, kibarca.

Odadan çıkıyor, arkamdan kapıyı kapıyorum, ama yine de duyabiliyorum seslerini.

"Bu gece herhalde son gecem olacak... son gecem. Tamam mı, Finn? Bu işi daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum. Her seferinde böyle... eziklik duymaktan usandım artık, yapamayacağım... Senin için başka bir şey yapamaz mıyım? Paranı ödeyinceye kadar, yalnızca." Julian'ın sesi çok titrek, sonra da çatlak çıkıyor.

"A, a, a, bebeğim," diye mırıldanıyor Finn. "Tamam, bebeğim."

Çatı katından o anda ayrılabilirim. Beni buraya arabasıyla Julian getirmiş olsa bile, bu çatı katından ayrılabilirim. Beni alması için birine telefon edebilirim."

"Hayır, Finn, hayır, tamam değil."

"Al..."

"Yapma, Finn. Olmaz. İstemiyorum şunu. İşim bitti onunla."

"Elbette istemiyorsun."

Gerçekten uzun bir süre sessizlik oluyor, duyabildiğim yalnızca çatılan bir-iki kibrit, bir şamar sesi, bir süre sonra, Finn sonunda konuşmaya başlıyor. "Evet, biliyorsun en iyi oğlum sensin, seni sevdiğimi de biliyorsun. Kendi çocuğum gibi. Tıpkı kendi oğlum gibi..." Bir duraklama oluyor, sonra Finn, "Zayıf görünüyorsun," diyor.

Sörfçü çocuk sürtünerek yanımdan geçip odaya girerek Finn'e Manuel adlı birinin telefonda beklediğimi söylüyor. Sonra gidiyor, Julian Finn'in masasından kalkıyor, gömleğinin kolunu ilikliyor, Finn'e hoşça kal diyor.

"Hey, Nautilus'a iyi bak. Vücuduna iyi bak," diyor Finn, göz kırparak.

"Tabii."

"Bu gece görüşmek üzere, tamam mı, Clay?"

Hayır demek geliyor içimden, ama nedense bu gece onu göreceğim duygusuna kapılıyor, başımla onaylıyor, "Evet," diyor, sahiden de inandırıcı olmaya çalışıyorum.

"Harikasınız, çocuklar. Tek kelimeyle harika," diyor bize Finn.

Holün karşı tarafına yürüyen Julian'ı izliyorum, kapıya gitmek için oturma odasından geçerken sörfçüyü yerde yatarken görüyorum, sağ eli pantolonunun içine sokulmuş, bir kap dolusu Captain marka mısır gevreği yiyor. Biraz mısır gevreği kutusunun üzerindeki yazıları okuyor, biraz da oturma odasının ortasındaki kocaman bir televizyon ekranında 'Alacakaranlık Kuşağı'nı izliyor, Rod Serling ekrandan bize bakıyor, Alacakaranlık Kuşağına girmiş bulunduğumuzu söylüyor bize, buna inanmak istemeyişime karşın öylesine gerçek üstü ki doğru olduğunu biliyorum, oturma odasının halısı üzerindeki çocuğa son bir kez daha bakıyor, sonra yavaşça oradan ayrılarak, Juli-

an'ın arkasından odadan dışarıya, Finn'in koridorunun karanlığına doğru ilerliyorum. Julian'ın arabasına inerken asansörde, "Paranın bu iş için olduğunu bana niye söylemedin?" diyorum, Julian da, gözleri bir noktaya dikilmiş, yüzünde acı bir gülümsemeyle, "Ne fark eder? Senin için eder mi? Senin için gerçekten önemli mi?" diyor, hiçbir şey söylemiyorum, gerçekten aldırış etmediğimi fark ediyor, birdenbire kendimi aptal, budala gibi hissediyorum. Julian'la Saint Marquis'ye gideceğimi de çok iyi biliyorum. Bu tür şeyler gerçekten olabilir mi, öğrenmek istiyorum. Asansör ikinci katı, sonra birinci katı, sonra daha da aşağıya inerken paranın önemli olmadığını anlıyorum. Benim için önemli olan, en kötüyü görmek istemem.

Saint Marquis. Saat dört. Sunset Bulvarı. Güneş kocaman, yakıcı, turuncu renkli bir canavar, Julian otoparka girmeden önce otelin önünden iki kez geçiyor nedense, ona bunu niçin yaptığını sorup duruyorum, o da bana bu işe gerçekten girmek isteyip istemediğimi soruyor, istediğimi söyleyip duruyorum, ona. Arabadan iner inmez, havuza bakıyor, acaba içinde boğulan biri var mı, diye meraklanıyorum. Saint Marquis, içbükey biçimli bir otel; avlusunda odalarla çevrelenmiş bir yüzme havuzu. Tekerlekli bir şezlongda, güneş yağına bulanmış vücudu pırıl pırıl parlayan, şişman bir adam. Finn'in Julian'a gitmesini söylediği odaya doğru yürüdüğümüz zaman bize bakıp duruyor. Gittiğimiz adam 001 no.lu odada kalıyor. Julian oraya doğru yürüyor, kapıyı çalıyor. Kapalı perdelerin arasından, bir yüz, bir gölge dışarı bakıyor. Kapıyı kırk, kırk beş yaşlarında, bol bir pantolonla gömlek giymiş, kravat takmış bir adam açıyor, "Evet... sizin için ne yapabilirim?"

"Mr. Erickson sizsiniz, değil mi?"

"Evet... Ha, şey, siz..." Julian ile bana bakarken sesi kısılıyor.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor Julian.

"Hayır, bir şey yok. İçeri gelmez misiniz?"

"Teşekkürler," diyor Julian.

Julian'ın ardından odaya giriyorum, sinirlerim bozuluyor. Nefret ederim otel odalarından. Büyükbabamın babası bir otel odasında ölmüştü. Las Vegas'ta, Stardust'ta. Onu bulduklarında, öleli iki gün olmuştu.

"Çocuklar, bir içki alır mıydınız?" diye soruyor adam.

Bu tür adamların her zaman bu soruyu sordukları duygusu var içimde, canım çok içki içmek istediği halde, başını iki yana sallayıp "Hayır, bayım, teşekkür ederim," diyen Julian'a bakıyorum. "Hayır, bayım, teşekkür ederim," diyorum ben de.

"Rahatınıza bakın, çocuklar, oturun."

"Ceketimi çıkarabilir miyim?" diye soruyor, Julian.

"Evet. Nasıl istersen, evlât."

Adam kendisine bir içki hazırlamaya başlıyor.

"Uzun süreden beri mi Los Angeles'tesiniz?" diye soruyor, Julian.

"Hayır, hayır, bir haftadır, yalnızca, iş için." İçkisini yudumluyor adam.

"Ne iş yapıyorsunuz?"

"Emlakçılık yapıyorum, evlât."

Julian'a bakıyorum, acaba bu adam babamı tanıyor mu, sorusu takılıyor kafama. Önüme bakıyor, söyleyecek bir şeyim olmadığının farkına varıyorum, ama düşünmeye uğraştığım bir şey var; kendi sesimi duyma gereksinimi gittikçe güçleniyor, acaba babam bu herifi tanıyor mu, diye düşünüp duruyorum. Bu adamın Ma Maison'da ya da Trumps'da babamın yanına gelmiş olabileceği düşüncesini kafamdan atmaya çalışıyorum, ama aklımın bir köşesine takılıp kalıyor bu düşünce.

Julian yüksek sesle soruyor. "Nerelisiniz?"

"Indiana'lı."

"Ha, sahi mi? Indiana'nın neresinden?"

"Muncie."

"Ha. Muncie, Indiana."

"Evet, öyle."

Bir sessizlik oluyor, adam gözlerini Julian'dan bana çeviriyor, sonra yine Julian'a bakıyor. İçkisini yudumluyor.

"Pekâlâ, gençler, hanginiz kalkmak istiyorsunuz?"

Indiana'lı adam bardağını çok sıkı tutuyor, barın üzerine bırakıyor. Julian ayağa kalkıyor.

Adam başıyla onaylıyor, "Kravatını çıkarsana?"

Kravatını çıkarıyor Julian.

Adam bakışlarını Julian'dan bana çeviriyor, onları izlediğimden emin olmak istiyor.

"Ayakkabılarını, çoraplarını da."

Julian adamın bu dediğini de yapıyor, önüne bakıyor.

"Evet... şey, geri kalanları da."

Julian gömleğini, pantolonunu çıkarıyor, adam pencere pancurunu yukarı çekiyor, Sunset Bulvarına, sonra da Julian'a bakıyor.

"Los Angeles'ta yaşamaktan hoşlanıyor musunuz?"

"Evet. Bayılıyorum Los Angeles'a," diyor Julian, pantolonunu katlıyor.

Adam bana bakarak, "Ah hayır, böyle olmaz. Şuraya, pencerenin yanına otursana. Böylesi daha iyi." Adam beni yatağa daha yakın bir yere, bir koltuğa yerleştiriyor, sonra, durumdan hoşnut, Julian'ın yanına gidip elini Julian'ın çıplak omzuna koyuyor. Eli Julian'ın külotundan aşağıya doğru iniyor, Julian gözlerini kapıyor.

"Çok hoş bir delikanlısın."

Julian'ın beşinci sınıftayken, yeşil bir alanda bir futbol topuna vururkenki hali geliyor gözümün önüne.

"Evet, çok güzel bir oğlansın sen," diyor, Indiana'lı adam, "burada önemli olan budur."

Julian gözlerini açıp gözlerime bakıyor, başımı çevirip yatağın yanındaki duvarın üzerinde tembel tembel vızıldayan bir sinek görüyorum. Bu adamla Julian'ın ne ya-

pacaklarını merak ediyorum. Şu anda çekip gidebilirim, diye söyleniyorum, kendi kendime. Muncie'li adama ve Julian'a gitmek istediğimi söyleyebilirim hemen. Ama yine de, bu sözcükler ağzımdan çıkmıyor, çıkamıyor, orada oturup kalıyorum, en kötüyü görme isteği ansızın olanca gücüyle benliğimi sarıyor.

Adam tuvalete gidiyor, her ikimize de bir dakika sonra döneceğini söylüyor. Tuvalet kapısını kapıyor. Koltuğumdan kalkıp bara, içecek bir şey bulmaya gidiyorum. Adamın barın üzerinde bırakmış olduğu cüzdanı gözüme çarpıyor, içini karıştırıyorum. O kadar sinirliyim ki, aldırdığım yok, bunu niçin yaptığımı bile bilmiyorum. İçinde bir sürü iş kartviziti var, babamınki ile karşılaşmak istemediğimden, onların hiçbirine bakmıyorum. Birtakım kredi kartlarıyla, kent dışından kente gelen birinin üzerinde bulundurması gerektiği kadar nakit para var içinde. Ayrıca çok yorgun, sevimli bir kadının fotoğrafları var, belki de adamın karısı, hepsi erkek olan kısa sarı saçlı, çizgili gömlekli, kendilerinden çok emin görünen çocuklarının iki fotoğrafı da bulunuyor. Bu fotoğraflar beni kederlendiriyor, cüzdanı barın üzerine, aldığım yere bırakıyor, acaba bu resimleri bu adam mı çekti, diye düşünüyorum. Yatağın kenarında, başı öne eğik oturan Julian'a bakıyorum. Yerime oturup arkama yaslanıyor, müzik setini açıyorum.

Adam tuvaletten çıkıyor, bana, "Yoo. Müzik yok. Senin her şeyi duymanı istiyorum. Her şeyi." Müziği kapatıyor. Adama tuvaleti kullanabilir miyim, diye soruyorum. Julian donunu indiriyor. Adam, neden bilmem, gülümsüyor, olur diyor bana, tuvalete girerek kapıyı kilitliyorum, kusmaya çalışarak lavabonun her iki musluğunu da açıyor, sifonu arka arkaya çekiyorum, ama kusamıyorum. Ağzımı silip odaya giriyorum. Güneş yer değiştiriyor, gölgeler duvarlara kadar uzanıyor, Julian gülümsemeye çalışıyor. Adam da ona gülümsüyor, gölgeler adamın yüzüne düşüyor.

Bir sigara yakıyorum.
Julian'ı öne doğru eğiyor adam.
Satılık mı acaba bu?
Gözlerimi kapamıyorum.
Burada izini kaybettirebilirsin, haberin bile olmaz.

Julian'la birlikte otoparka yürüyoruz. Saat dörtten beri oteldeyiz, saat dokuz şu anda. Beş saattir koltukta oturmuşum. Julian'ın arabasına bindiğimizde, nereye gideceğimizi soruyorum.

"Land's End'e, paranı almaya. Paranı istiyorsun, değil mi?" diye soruyor. "Değil mi, Clay?"

Julian'ın yüzüne bakıyor, saat dokuzda, dersler başlamadan önce, yeni Squeeze albümünü dinlediğimiz, ince sarılmış marihuana içtiğimiz, o Porsche'sinin içinde kurulmuş otururken arabalarımızı yan yana park ettiğimiz sabahları anımsıyorum, bu hali gözümde canlansa bile, rahatsız etmiyor beni artık. Julian'ın yüzü şimdi daha yaşlı görünüyor bana.

Saat beş suları, Land's End kalabalık. Kulüp, Hollywood Bulvarı üzerinde, Julian arabasını bir sokağın arkalarında bir yere park ediyor, onunla birlikte giriş yerine gidiyorum, Julian sırada bekleyenleri iterek kendine yol açıyor, çocuklar alay ediyor onunla, ama aldırış ettiği yok Julian'ın. Kulübe arka kapıdan, bir mahzene girer gibi giriliyor, bir mağara gibi karanlık burası, kulüp birtakım bölmelerle küçük alanlara ayrılmış, birbirlerine sokulmuş insanlar, öbekler halinde oturuyorlar, karanlıkta. Biz içeri girerken, elli yaşlarında, bir sörfçüye benzeyen kulüp yöneticisi, içeri girmeye çalışan, yaşları besbelli ki tutmayan birtakım gençlerle dalaşıyor. Yönetici, Julian'a göz kırparak her ikimizi de içeri alırken, sırada beklemekte olan kızlardan biri bana bakarak gülümsüyor, ıslak dudakları parlak, pembe bir dudak boyasıyla boyalı, saldırmak üzere

olan bir köpek ya da kurt gibi hırlayarak üst dişlerini gösteriyor, ağzını aralıyor, Julian'ı tanıyor bu kız, anlayamadığım birşeyler söylüyor, Julian da ona bir el işareti yapıyor.

İçerideki yüzleri seçebilmek için gözlerimi bir dakika karanlığa alıştırmam gerekiyor. Kulüp bu gece kalabalık, dışarıda arka kapıda beklemekte olan çocukların bazıları içeri giremeyecekler. Yüksek sesle 'Lekeli Aşk' adlı şarkı çalıyor, dans pisti çoğu genç, çoğu eğlenir gözükmeye çalışan, üst üste yığılmış insanla dolu. Bazı masalarda oturan çocuklar gösterişli bir kıza özlemle bakarak, en azından bir dans etmeyi ya da babalarının arabalarında biraz para harcamayı umuyorlar, kayıtsız ya da canları sıkılmış görünen kızlar da sarma sigara içerek, hepsi olmasa da, hiç değilse çoğu, arka tarafta ayakta duran, güneş gözlüklü, sarışın bir oğlana bakıp duruyorlar. Bu oğlanı tanıyor Julian, onun da Finn ile çalıştığını söylüyor bana.

Kafa şişiren müziği, duman kaplı salonu arkada bırakıp kalabalığın arasından geçerek gerilere doğru ilerliyoruz. Arka tarafta, yarım gün çalışmak üzere işe yeni alınmış diskcokey Lee, merdivenlerden aşağı sarkmış bir halde duruyor. Finn bir kanepeye oturmuş onunla konuşuyor, görünüşe bakılırsa, bu Lee'nin ilk gecesi, sarışın ve yanık tenli Lee, sinirli görünüyor. Finn, Julian'ı, beni Lee ile tanıştırıyor, sonra da Julian'a işlerin nasıl gittiğini soruyor, iyi gittiğini mırıldanıyor Julian, parasını istediğini de söylüyor Finn'e. Finn parayı ona, her ikimize, Eddie' nin partisinde vereceğini, Julian'ın kendisi için küçük bir iyilik yapmasını istediğini, bu küçük iyilikten sonra vereceğini ve paramızı bize vermekten çok büyük mutluluk duyacağını söylüyor.

Lee on sekiz yaşında olmasına karşın, Julian'dan da benden de daha genç görünüyor, bu da beni korkutuyor. Lee'nin bürosu Hollywood Bulvarına bakıyor, Julian iç çekip Lee ile konuşmaya başlayan Finn'den başını başka yö-

ne çevirirken, ben de pencereye giderek arabaları izliyorum. Bir cankurtaran arabası geçiyor. Sonra bir polis sireni. Finn, Lee'nin acemi bir görünüşü olduğunu söylüyor sonra da, "Bundan hoşlanıyorlar. Bu acemi görünüşten," gibi birşeyler söylüyor. Lee hazır görünüyor, Finn de öyle, Lee biraz sinirli olduğunu söylüyor, Finn gülüyor, "Kaygılanacak bir durum yok. Fazla bir şey yapman gerekmiyor. En azından bu adamlarla. Bunlar tipik stüdyo yöneticileri, hepsi bu." Finn gülümsüyor, Lee'nin kravatını düzeltiyor. "Yapmanız gereken bir şey varsa... işte, o da para yapmaktır, bebekler." Julian, biraz yüksek sesle, "Zırva," diyor, Finn "Sözlerine dikkat et," diye yanıtlıyor onu, benim burada ne işim var, bilmiyorum, şaşkınlıkla gülümseyen Lee'ye bir göz atıyor, Julian'ın yüzündeyse aynı masum gülümsemeyi göremiyorum.

Julian, içinde Finn ile Lee'nin bulunduğu Rolls-Royce'u izliyor, bir kırmızı ışıkta durduğumuzda, Julian, onlara Eddie'nin evine benim de arkalarından gelmem için, beni arabamın olduğu yere bırakacağını söylüyor. Julian beni Westwood'da arabamın bulunduğu pasajda bırakıyor, ben de bu iki arabayı tepelere kadar izliyorum.

Finn, Lee ve Julian'ı izleyerek gelmiş olduğum ev Bel Air'de, önünde geniş bir çim alan, İspanyol fıskiyeleri, çatısından aşağı bakan hayvan ya da insan başlı, taştan oyulmuş yağmur oluklarıyla kocaman taş bir ev bu. Ev Bellagio üzerinde; geniş, daire biçimindeki araba yolunda durduğum zaman, Bellagio sözcüğünün ne anlama geldiğini düşünüyorum, görevli bir uşak kapımı açıyor, arabadan inerken Finn'i, Julian ile Lee'nin beline sarılmış olarak biraz ilerideki açık ön kapıdan girerken görüyorum. Onların ardından eve giriyorum ben de, çoğu erkek içeridekilerin, ama birkaç kadın da var, görünüşe bakılırsa, Finn'i herkes tanıyor. Julian'ı bile tanıyanlar var. Oturma odasında bulunan bir flaş ışığı durmadan yanıp sönüyor, içinde bu-

lunduğum hafif gerilim bir an için önüne geçilmez bir baş dönmesine dönüşüyor, dizlerimin bağı çözülüyor, herkes konuşuyor gibi geliyor bana, gözler sürekli araştırıyor; müziğin ritmi, hareketler ve bakışlarla uyum içinde.

"Hey, Finn, adamım, nasılsın?"

"Ah, Bobby. Çok iyiyim. İşler nasıl?"

"Harika. Peki, bu kim?"

"Bu en iyi adamım. Julian. Bu da Lee."

"Selâm," diyor Bobby.

"Merhaba," diyor Lee, gülümsüyor, önüne bakıyor.

"Merhaba desene," diyerek, Finn Julian'ı dürtüyor.

"Merhaba."

"Dans etmek ister misin?"

Finn, Julian'ı dürtüyor yine.

"Hayır, şimdi olmaz. Kusuruma bakmayın." Julian, Finn ile Lee'den ayrılıp gidiyor, Finn arkasından bağırıyor, kalabalıkta Julian'ın arkasından gidiyorum, ama gözden kaybediyorum onu, bir sigara yakarak bakına bakına tuvalete kadar gidiyorum, ama kilitli tuvalet. The Clash grubu 'Birisi Öldürüldü' adlı parçayı çalıyor, duvara yaslanıp soğuk terler döküyorum, karşımdaki odada, bir sandalyeye oturmuş, bir yerlerden tanıdığım, genç biri bana bakıyor, acaba beni tanıyor mu, diye şaşkın şaşkın ben de ona bakıyorum, ama bunun bir yararı olmadığını fark ediyorum. Çocuk kafayı tütsülemiş, görmüyor beni, hiçbir şeyi görmüyor.

Tuvaletin kapısı açılıyor, bir adamla bir kadın kahkaha atarak dışarı çıkıyorlar, önümden geçiyorlar, tuvalete girip kapıyı kapıyorum, küçük bir şişe çıkarıp kapağını açıyor, içinde fazla koko kalmadığını görüyorum, geri kalanları haklıyor, musluktan biraz su içiyor, aynada kendime bakıyor, elimi saçlarımın üzerinde, yanaklarımda gezdiriyor, tıraş olmam gerektiğine karar veriyorum. Ansızın, Julian, Finn ile birlikte içeri apar topar giriyor: Finn, Julian'ı duvara çarpıyor, tuvalet kapısını da kilitliyor.

"Sen ne bok yiyorsun?"

"Hiçbir şey," diye haykırıyor Julian. "Hiçbir şey. Beni bırak, yeter. Eve gidiyorum. Clay'e de parasını ver."

"Tam bir kancık gibi davranıyorsun, bırak bunları. Bu gece burada bu kadar önemli müşterilerim olacak da sen iş becermeyeceksin."

"Beni rahat bırak," diyor Julian. "Dokunma bana."

Duvara yaslanıp yere bakıyorum.

Finn bana, sonra da Julian'a bakıp sırıtıyor. "Tanrım, sen gerçekten acınacak bir adamsın, Julian. Sen ne yaparsın ki? Hiçbir seçeneğin yok. Anlıyor musun? Ayrılamazsın. Şu anda çekip gidemezsin. Anneciğine mi yoksa babacığına mı koşacaksın, ha?"

"Yeter artık."

"Yoksa pahalı psikiyatristine mi?"

"Yeter artık, Finn."

"Kime gideceksin? Hiç arkadaşın kaldı mı? Ne halt edeceksin? Sadece çekip gideceksin, ha?"

"Kes artık," diye çığlık atıyor, Julian.

"Bir yıl önce bana geldiğinde birtakım satıcılara sürüyle borcun vardı, sana iş verdim, herkese gösterdim, her yere götürdüm seni, bütün bu giysileri, çektiğin kokoyu sana ben sağladım, peki bunlara karşılık sen ne yapıyorsun?"

"Biliyorum. Kapa şu çeneni," diye çığlık atıyor Julian, tıkanıyor, başını ellerinin arasına alıyor.

"Küstah, bencil, nankör biri gibi davranıyorsun sen."

"Hastir git, seni–"

"–küçük kancık."

"–götlek pezevenk."

"Senin için yaptıklarımın değerini anlayamıyor musun?" diyor Finn, Julian'ı kapıya daha sert bir biçimde iterek. "Ha? Anlayamıyor musun?"

"Yeter artık, götlek pezevenk."

"Anlayamıyor musun? Yanıt ver bana. Anlayamıyor

musun?"

"Benim için yaptıklarını mı? Sen beni bir fahişe yaptın." Julian'ın yüzü kıpkırmızı kesiliyor, gözleri nemleniyor, kendimden geçmeye başlıyorum, Julian ya da Finn'in ne zaman bana baktığını görsem, yere çevirmeye çalışıyorum gözlerimi.

"Hayır. Onu ben yapmadım işte; dostum," diyor Finn sessizce.

"Neyi?"

"Seni fahişe yapan ben değilim. Sen kendin oldun."

Müzik duvarları sarsarcasına çalıyor, titreşimleri gerçekten sırtımda, neredeyse içimde duyuyorum, Julian yere bakıyor yine, kıpırdanmayı ya da dönmeyi deniyor, ama Finn onu omuzlarından tutarak engelliyor, Julian sessiz sessiz yarı ağlıyor, yarı gülüyor, Finn'e kusura bakmamasını söylüyor.

"Bu işi daha fazla yapamam... Lütfen, Finn..."

"Üzgünüm, bebeğim, seni bu kadar kolay bırakamam."

Julian yavaşça aşağı doğru kayarak yere oturuyor.

Finn bir şırınga, bir kaşık, bir kutu da Le Dome kibriti çıkarıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sorarak kuşkuyla havayı kokluyor, Julian.

"En iyi adamım bu gece sakinleşmeli."

"Finn... Ama ben ayrılacağım." Gülmeye başlıyor Julian. "Gerçekten ayrılacağım. Sana olan, lânet olası borcumu ödedim. Artık istemiyorum. Yeter bu kadar!"

Ama, Finn'in ona kulak astığı yok, yere çömeliyor, Julian'ın kolunu kavrıyor, ceketinin ve gömleğinin kolunu sıvıyor, kendi kemerini çıkarıp Julian'ın koluna doluyor, bir damar bulmak için koluna tokat vuruyor, bir süre sonra da buluyor damarı, çukur, gümüş kaşıkta bir şey ısıtırken, Julian "Finn. Yapma," diye yinelemekten başka bir şey söylemiyor. Finn iğneyi Julian'ın koluna sokarak da-

mara boşaltıyor.

"Sen ne iş yaparsın ki? Gidecek yerin yok. Herkese söyleyecek misin? Uyuşturucu borcunu ödemek için fahişelik yaptığını? Sen düşündüğümden de safsın, dostum. Ama boş ver, canım iyi olacaksın."

Burada İzinizi Kaybettirin.

Şırınga kanla doluyor.

Güzel bir çocuksun sen, önemli olan da bu.

Satılık mı acaba bu?

İnsanlar korkuyorlar kaynaşmaktan. Kaynaşmaktan.

Sonunda, Finn Julian'ı tuvaletten dışarı çıkarıyor, onları izliyorum, Finn, Julian'ı basamaklardan yukarı çıkarmaya başlıyor, uzun merdivenden yukarı çıkarlarken, basamakların tepesinde bir kapının aralandığını görebiliyorum, müzik bir dakika kadar susuyor, bu arada odadan gelen alçak sesli iniltiler duyuyorum, Finn Julian'ı odaya sokuyor, birdenbire bir çığlık atılıyor, Finn'le birlikte gözden kayboluyor Julian, kapı çarpılarak kapatılıyor. Oraya arkamı dönüyor, bu evden çıkıyorum.

Partiden ayrıldıktan sonra, X'in çaldığı Roxy'ye gidiyorum. Vakit neredeyse geceyarısı, Roxy kalabalık, içeri giriş kapısının yanında dikilmekte olan Trent'e rastlıyorum, bana neredeydin, diye soruyor, hiçbir şey söylemiyorum, bana bir içki uzatıyor. Kulübün içerisi çok sıcak, içkiyi alnıma, yüzüme değdiriyorum. Trent bana Rip'in burada olduğundan söz ediyor, Trent ile Rip'in olduğu yere doğru yürüyoruz, hemen şimdi 'Yüksek Sosyetede Seks ve Ölüm' adlı parçayı söyleyeceklerinden söz ediyor Trent, ben de "Harika bir şey bu," diyorum. Rip siyah bir 501 gözlük takmış, beyaz bir X tişörtü giymiş, Spin de üzerinde: 'Gumby Pokey. The Blockheads' yazılı bir tişört giymiş, gözünde siyah 501 gözlük var onun da. Rip yanıma geliyor, ilk sözü, "Burada çok fazla hırdavat Meksikalı var, dostum," oluyor.

Spin homurdanıyor, "Hepsini öldürelim şunların," diyor.

Kahkaha ile başını yukarı aşağı salladığına bakılırsa Trent, iyi bir düşünce olarak nitelendiriyor bunu.

Rip bana bakarak, "Tanrım. Çok berbat görünüyorsun, dostum. Bir sorun mu var? Biraz koko ister misin?"

Başımı iki yana sallayarak istemediğimi gerçekten anlatabiliyor, Trent'in içkisini bitiriyorum.

İnce bıyıklı, 'Büyük Kara Güneş Altında' yazılı bir tişört giymiş siyah tenli bir çocuk bana çarpıyor, Rip onu omuzlarından yakalayarak dans etmekte olan kalabalığın içine, geldiği yere itiyor, bağırarak, "Baş belâsı Meksikalı!" diyor.

Spin, Ross adında biriyle konuşuyor, Rip sahneden geri geldikten sonra ona dönüyor Spin.

"Bana bak, Ross, Flip'in arkasındaki sokakta bir şey bulmuş."

"Ne?" diye meraklanarak bağırıyor Rip.

"Bir ceset."

"Benle dalga mı geçiyorsun?"

Ross sinirli bir biçimde başını iki yana sallıyor, gülümsüyor.

"Görmeliyim onu." Rip sırıtıyor. "Haydi gel, Clay."

"Olmaz," diyorum. "Görmeyi düşünmüyorum. Gösteriyi izlemek istiyorum."

"Haydi, gel. Benim evde sana bir şey göstermek istiyordum zaten."

Trent ile birlikte, Rip ve Spin'in ardından, Rip'in arabasına gidiyoruz, Rip Flip'in arkasında buluşalım, diyor. Trent ile Melrose'a gidiyorum, Flip'in her yanı ışıklandırılmış, ama kapalı, sola dönerek binanın arkasında bulunan boşalmış bir otoparkın gerisine park ediyoruz. Ross VW Rabbit arabasından iniyor, Rip'e, Spin'e, Trent'e ve bana boş bir mağazanın arkasında bulunan sokağa kendisinin ardından gitmemiz için bize işaret ediyor.

"Kimse polise bildirmemiş olsa keşke," diye mırıldanıyor, Ross.

"Başka kimin haberi var bundan?"

"Benim bazı arkadaşlarım. Bugün öğleden sonra buldular onu."

Sokağın karanlığından, birbirlerine tutunmuş iki kız kıkırdayarak çıkıyor. Kızlardan biri, "Tanrım, bu da kim, Ross?" diyor.

"Bilmiyorum, Alicia."

"Ne olmuş buna?"

"Dozunu fazla kaçırmış uyuşturucunun, herhalde."

"Polise bildirdiniz mi?"

"Ne için?"

Kızlardan biri, "Marcia'yı getirmeliyiz buraya. Neye uğradığını şaşıracaktır."

"Mimi'yi gördünüz mü, kızlar?" diye soruyor, Ross.

"Derf ile birlikte buradaydı, çıktılar. The Roxy'de X'i göreceğiz."

"Biz daha yeni oradaydık."

"Ha, nasıllar?"

"Güzel. 'Yetişkin Kitapları' adlı şarkıyı söylemediler, ama."

"Söylemediler mi?"

"Yok."

"Ha, hiç söylemezler şunu."

"Biliyorum."

"Yazık!"

Kızlar giderlerken de Billy Zoom'dan söz ediyorlar, Rip, Spin, Trent ve ben Ross'u sokağın içlerine doğru izliyoruz.

Çocuk arka duvara yaslanır durumda uzanmış yatıyor. Yüzü şişik, solgun, gözleri kapalı, ağzı açık, on sekiz, on dokuz yaşlarında genç bir oğlan bu, üst dudağında kurumuş olan kan kabuk bağlamış.

"Tanrım," diyor Rip.

Spin'in gözleri faltaşı gibi açık.

Trent olduğu yerde dikiliyor yalnızca, "Vahşet," gibi bir şey söylüyor.

Rip ayağıyla çocuğun karnını dürtüyor.

"Öldüğünden emin misiniz?"

"Hareket ettiğini görüyor musun?" diyor Ross, kıkırdayarak.

"Aman Tanrım, şuna bakın. Nerede buldun bunu?" diye soruyor Spin.

"Söylenti yayılıyor."

Ölü çocuktan gözlerimi ayıramıyorum. Pervaneler çocuğun başının üstünde uçuşuyor, bu sahneyi aydınlatmakta olan, yukarıda asılı bir ampulün çevresinde dolanıp duruyorlar. Spin diz çöküyor, çocuğun yüzüne bakıyor, ciddi ciddi inceliyor. Trent gülmeye başlıyor, bir marihuana yakıyor. Ross bir duvara yaslanıyor, sigara içiyor, bana da bir sigara uzatıyor. Başımı sallayarak istemediğimi belirtiyor, kendi sigaramdan yakıyorum, ama ellerim fena halde titriyor, sigarayı yere düşürüyorum.

"Şuna bakın, çorapları yok," diye mırıldanıyor, Trent.

Orada bir süre daha kalıyoruz. Bir esinti geçiyor dar sokaktan. Melrose'dan gelen trafik gürültüsü duyulabiliyor.

"Bir dakika bekleyin," diyor Spin. "Bu çocuğu tanıyor gibiyim."

"Devenin nalı," Rip gülüyor.

"Sen hastasın, oğlum," diyor Trent, bana marihuanayı uzatarak.

Bir nefes çekiyor, onu Trent'e geri veriyorum, çocuğun gözleri açık olsaydı, acaba ne olurdu diye düşünüyorum.

"Haydi, gidelim buradan," diyor Ross.

"Bekleyin." Rip Ross'a durması için işaret ediyor, sonra çocuğun ağzına bir sigara sokuyor. Beş dakika daha orada kalıyoruz. Spin ayağa kalkıyor sonra, başını iki yana sal-

lıyor, tişörtünün üzerindeki Gumby sözcüğünü tırmalıyor, "Bir sigara verin, lan!" diyor.

Rip kalkıyor, kolumdan tutuyor, Trent'le bana "Siz ikiniz, dinleyin beni, evime gelmelisiniz."

"Niye?" diye soruyorum.

"Benim evde aklınızı başınızdan alacak bir şey var."

Trent umutlanarak kıkırdıyor, hepimiz o sokaktan ayrılıyoruz.

Rip'in Wilshire Caddesi üzerindeki dairesine geldiğimizde, bizi yatak odasına götürüyor Rip. Yatağın üzerinde çok genç, güzel, çıplak bir kız yatıyor. Bacakları iki yana ayrılarak yatağın ayakucuna, kolları da başının üzerinde birbirine bağlanmış. Cinsel organının her yanı kıpkırmızı, kuru görünüyor, tıraş edilmiş olduğu anlaşılıyor. Gözleri yarı kapalı, başını bir sağa bir sola sallayarak inleyip duruyor, birşeyler mırıldanıyor. Birisi kızın yüzüne beceriksizce aşırı bir makyaj yapmış, o da dudaklarını yalayıp duruyor, dilini durmadan, yavaş yavaş dudaklarının üzerinde gezdiriyor. Spin yatağın yanına diz çöküyor, oradaki bir şırıngayı alıyor, kızın kulağına birşeyler fısıldıyor. Kız gözlerini açmıyor. Spin şırıngayı kızın koluna batırıyor. Sadece bakıyorum ben. Trent, "Vay be," diyor. Rip bir şey söylüyor.

"On iki yaşında."

"Sıkı bir kız üstelik, abi," diyor Spin, gülüyor.

"Kim bu kız?" diye soruyorum.

"Adı Shandra, Corvalis'e gidiyor," diyor Rip, başka bir şey söylemiyor.

Ross oturma odasında 'Kırkayak' adlı bir video oyunu oynuyor, videonun sesi bulunduğumuz yere kadar ulaşıyor. Spin bir müzik kaseti koyup gömleğini, sonra da tişörtünü çıkarıyor. Sertleşmiş olan cinsel organını kızın dudaklarını dayıyor, sonra bize bakıyor. "İstiyorsanız seyredin," diyor.

Odadan çıkıp gidiyorum.

Rip arkamdan geliyor.

"Neden?" Rip'e sorduğum tek şey bu.

"Ne?"

"Neden, Rip?"

Rip şaşırmış görünüyor. "Şunun nedeni mi? İçeride olanları mı soruyorsun?"

Başımla evet, demeye çalışıyorum.

"Neden olmasın? Ne çıkar bundan?"

"Aman Tanrım, Rip, kendine gel, kız on bir yaşında."

"On iki," diyerek beni düzeltiyor, Rip.

"İyi, on iki olsun," diyor, bir an için düşünüyorum.

"Hey, bana öyle aşağılık biriymişim gibi falan bakma. Ben öyle biri değilim."

"Bu..." sesim titrek çıkıyor.

"Bu ne?" diyerek anlamak istiyor, Rip.

"Bu... bu yapılan, doğru değil bence."

"Doğru olan nedir? Canın bir şey istiyorsa, istediğini almaya hakkın vardır. Bir şey yapmak istiyorsan, onu yapmaya hakkın var."

Duvara yaslanıyorum. Spin'in yatak odasında inleyişini, sonra da, bir yüze vurulmuş olabilecek bir tokat sesini duyabiliyorum.

"Ama senin gereksinim duyduğun bir şey yok ki. Her şeyin var," diyorum ona.

Rip bana bakıyor. "Hayır. Yok."

"Ne?"

"Hayır, yok."

Bir duraklama oluyor, sonra soruyorum, "Ah, insaf, Rip, neyin yok ki?"

"Yitirecek bir şeyim yok."

Rip arkasını dönerek yatak odasına giriyor yine. Odanın içine bakıyorum, Trent gömleğinin düğmelerini açmakla meşgul, kızın başını bacaklarının arasına alarak oturmuş olan Spin'i izliyor. "Haydi, Trent," diyorum. "Gi-

delim buradan."

Trent bana, sonra Spin'le kıza bakıyor, "Burada kalacağım, galiba," diyor.

Olduğum yerde öylece dikiliyorum. Kızın kafasının üzerinde gidip gelirken Spin başını çevirerek, "Kalacaksanız kapatın kapıyı. Anladınız mı?" diyor.

"Kalmalısın," diyor Trent.

Kapıyı kapayıp Ross'un videoda hâlâ kırkayak oynamakta olduğu oturma odasından geçerek gidiyorum.

"Yüksek bir sayı tutturdum," diyor Ross. Dışarı çıkmakta olduğumu görerek soruyor, "Hey, nereye gidiyorsun?"

Bir şey söylemiyorum ona.

"Bahse girerim ki, şu cesede bakmaya gidiyorsun yine, öyle değil mi?"

Kapıyı kapıyorum ardımdan.

Rancho Mirage'den birkaç mil ötede, kuzenlerimden birinin arkadaşının bir evi vardı. Sarışın, iyi görünüşlü biriydi bu, sonbaharda Stanford'a gidecekti, San Francisco'lu, iyi bir aileden geliyordu. Bu arkadaş hafta sonları Palm Springs'e gelir, çöldeki bir evde partiler verirdi. Los Angeles, San Francisco, Sacramento'dan hafta sonunu geçirmek için çocuklar gelir, partiye katılırlardı. Yaz sonuna doğru, bir gece, nasılsa ipin ucunun kaçırıldığı bir parti oldu. Partiye gelmiş olan San Diego'lu genç bir kız, kol ve ayak bileklerinden bağlanmış olarak bulunmuştu, ertesi sabah. Art arda ırzına geçilmişti kızın. Üstelik boğularak öldürülmüş, gırtlağı kesilmiş, göğüsleri kesilerek koparılmış, göğüslerinin olduğu yerlere de birisi mum dikmiş. Cesedi, arabalılara servis yapılan Sun Air'deki otoparkın köşesine yakın bir yerde bulunan bir salıncağa başaşağı asılı bir durumda bulunmuştu. Kuzenimin arkadaşı da kayıplara karıştı. Kimisi Meksika'ya, kimisi de Kanada ya da Londra'ya gittiğini söyledi. Ama Meksika'ya gittiğini söyle-

yenler çoğunlukta. Annesi ise bir kuruma yerleştirildi, ev de iki yıl boş kaldı. Daha sonra, bir gece ev yanıp kül oldu, pek çok kişi bu çocuğun, Meksika'dan, Londra'dan ya da Kanada'dan geri gelerek evi yaktığını söyledi.

Arabamı bu evin bulunduğu kanyon yolundan, yukarı doğru sürüyorum, o öğleden sonra Finn'in bürosunda, Saint Marquis Otelinin odasında, Flip Kulübünün arkasındaki ara sokaktayken üzerimde olan giysilerleyim yine, arabamı park ederek orada bekliyor, sigara içip kayaların arkasında sinsice dolaşan bir karaltı, bir insan arıyorum. Başımı uzatıp bir mırıldanma ya da bir fısıltı var mı diye kulak kabartıyorum. Bazı kişiler geceleyin kanyonlar boyunca yürüyüp çölden çıkıp gelerek, evin kalıntıları arasında dolaşan bir oğlan gördüklerini söylüyor. Bazıları da polisin onu yakalayıp hapse attığını söylüyor. Palo Alto ile Stanford'dan yüzlerce mil uzaklıkta, Camarillo'da olduğu söyleniyor.

Şu evin yıkıntılarından uzaklaşırken bu öyküyü açıkça anımsıyor, arabamı çölün daha iç kısımlarına doğru sürmeye başlıyorum. Sıcak bir gece, bu hava bana annemle babamın arkadaşlarının gelip briç oynadıkları Palm Springs'deki geceleri, babamın arabasını alıp üzerini açarak, sıcak rüzgârlar saçlarımın arasından eserken, The Eagles ya da Fleetwood Mac'ı dinleyerek çöl boyunca araba sürüşümü anımsatıyor.

Ayrıca, herkesten önce kalktığım sabahları anımsıyorum, güneş doğarken ısıtılmış havuz suyu buharının soğuk çölde yükselişini izleyişimi, ortalığın çok sessiz ve kımıltısız olduğu gölgelerin durgun havuzun dibinde yer değiştirişlerini görebildiğim günlerde annemin bütün gün güneşte kalışını, onun o koyu, yanık sırtını anımsıyorum.

Gidişimden bir hafta önce, kızkardeşlerimden birinin kedisi kayboluyor. Küçük kahverengi bir yavru kedi bu, kızkardeşim geçen gece viyaklamalarla bir havlama sesi

duyduğunu söylüyor. Yan kapının kenarında tüyleri keçeleşmiş kürk parçalarıyla kurumuş kan var. Komşular kedilerini evde tutmalılar, dışarı bırakırlarsa çakallara yem olacaklardır. Açık bir gökyüzünde dolunay olduğu kimi geceler, dışarı bakar, sokaklar ve kanyonlar boyunca hareket eden biçimler görürüm. Onları hep büyük, biçimsiz köpekler sanırdım. Onların çakal olduklarının daha sonra farkına vardım. Bazı geceler Mulholland'dan geçerken direksiyonu kırmak zorunda kalarak duruyorum, farların ışığında, ağızlarında kırmızı bez parçalarıyla yavaşça koşan çakallar görüyorum, bu kırmızı bez parçalarının kedi olduğunu ancak eve geldiğim zaman anlıyorum. Tepelerde yaşıyorsanız, bunlarla birlikte yaşamanız gerek.

Pages Kulübünün tuvalet duvarında yazılı olan "Julian kafa bulmada harikadır. Ama şimdi ölüdür" sözlerinin altında: "Anne, baba, ikinize de lânet olsun. Göt yalayıcılar. Çük yalayıcılar. Bana yaptıklarınız yüzünden ikiniz de ölün emi. Beni ölüme terk ettiniz. İkiniz de bir boka yaramazsınız. Kızınız bir İranlı, oğlunuz ise bir nonoş. Cehennemin bok çukurunda çürüyün ikiniz de. Cehennemde yanın, baş belâsı bok soyları. Yanın, kahrolasılar. Yanın."

Gidişimden bir hafta önce, Los Angeles'li bir bestecinin bu kentle ilgili bir şarkısını dinliyorum. Albümün geri kalan şarkılarına kulak asmadan, bu şarkıyı art arda dinleyebilirim: Şarkıyı o kadar beğendiğimden değil; daha çok, aklımı karıştırdığından onu çözümlemeye çalıştığım için dinliyorum onu. Örneğin, şarkıdaki serserinin niçin dizlerinin üzerinde olduğunu öğrenmek istiyordum. Birisi bana o serserinin başka bir yerde değil de kentte olduğu için mutluluk duyduğunu söylemişti. O kişiye bence bu işin aslını anlamadığını söyleyince, o da bana, biraz içten pazarlıklı bulduğum bir sesle, "Hayır, abi... ben öyle düşünmüyorum," demişti.

Yola çıkmadan önceki son hafta çoğunlukla odamda oturdum, öğleden sonraları yayınlanan bir televizyon programını izledim, yerel bir rock istasyonunun bir diskokeyi çıkıyordu, o adam klipleri sunarken video film gösteriyorlardı. Videoların oynadığı dev bir ekranın önünde dans eden yüz kadar yeniyetme olurdu; ekrandaki görüntülerin yanında yeniyetmeler cüce kalırdı –kulüplerde gördüğüm insanları tanırdım, televizyon programına katılıp dans eden, kameralara gülümseyen, sonra başlarını çevirip parlak görüntüleri kendilerine ileten o kocaman, aydınlık ekrana bakarlardı. Bunların bazıları, çalmakta olan şarkıyla birlikte şarkı sözlerini de söylerlerdi. Ama ben, sözleri söylemeyen; o sözleri unutmuş olan; bu sözleri belki de hiçbir zaman öğrenmemiş olan gençlere yöneltirdim ilgimi.

Ayrılmadan bir gün önce, Rip'le birlikte Mulholland Yolunda, arabalarımızla gidiyorduk, Rip ağzında, plastikten yapılmış bir göz yuvarlağı çiğniyordu, bir Billy Idol tişörtü giymişti, ağzındaki göz yuvarlağını dudaklarının arasından gösterip duruyordu. Sürekli olarak gülümsemeye çalışıyordum, Rip ben ayrılmadan önceki gece, Palm Springs'e gitmek gibi bir şeyden söz etti, ben de, sıcağa yenik düşerek, başımla "evet" demiştim. Mulholland'ın en tehlikeli dönemeçlerinden birinde Rip yavaşlayıp yolun kenarına park etti, arabasından inip bana da aynı şeyi yapmam için işaret etti. Onun bulunduğu yere kadar geldim. Bana tepenin dip kısmındaki pek çok araba kalıntısını gösterdi. Bu arabaların bazıları paslı ve yanık, bazılarıysa yeni ve ezikti, parlak boyaları parıltılı güneş ışığında neredeyse iğrenç görünüyordu. Oradaki arabaları saymayı denedim; yirmi ya da otuz kadar araba olmalıydı. Rip bana o dönemeçte ölen arkadaşlarından söz etti; yolu şaşırmışlardı. Gecenin geç saatlerinde bir hata yaparak hiçliğe doğru yol alan insanlardı onlar. Rip'in dediğine göre, kimi sakin gecelerde, geç saatlerde, acı bir fren sesi duyuluyor, sonra

uzun bir sessizlik olurmuş; bir kayma sesi, sonra da güç belâ duyulabilen bir çarpma sesi. Bazan geceleyin iyice kulak verildiğinde, fazla uzun sürmeyen çığlıkların da duyulduğunu söylemişti. Rip arabaları oradan çıkaracaklarından kuşku duyuyordu, belki de herkese ders olsun diye arabaların orayı doldurmasını bekleyecek, sonra da onları gömeceklerdi. Güneşte pişmekte olan, sis kaplı Valley'e kuşbakışı bakılan bu tepede dikilerek sıcak rüzgârların geri dönüşlerini, ayaklarının çevresinde tozların burgaçlanışını, dev gibi, ateş bir topa dönüşmüş güneşin Valley üzerinde yükselişini duyumsadığımda, inanmıştım Rip'e. Daha sonra arabalarımıza bindiğimizde Rip, çıkmaz sokak olduğundan çok emin olduğum bir sokağa saptı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Sürüyoruz işte."

"Ama bu yol bir yere çıkmıyor ki," dedim ona.

"Önemli değil."

"Önemli olan ne?" diye sordum, bir süre sonra.

"Bu yolun üzerinde olmamız, abicim," dedi.

Ben gitmeden önce, bir kadının boğazı kesip Venice'de hareket halindeki bir arabadan aşağı attılar; Chatsworth'da bir kundakçı, denetim altına alınamayan birtakım yangınlar çıkardı; Encino'da bir adam karısıyla iki çocuğunu öldürdü. Hiçbirini tanımadığım dört genç, Pasifik Sahili Karayolunda, bir araba kazasında can verdi. Muriel, Cedars-Sinai'ye yeniden kabul edildi. Conan takma adlı biri, Los Angeles California Üniversitesinde bir öğrenci derneği partisinde, kendini öldürdü. Sonra Beverly Center'da, bir rastlantı sonucu Alana'ya rastladım.

"Seni ne zamandır ortalıkta görmedim," diyorum Alana'ya.

"Evet, ortalıkta fazla dolaşmıyorum."

"Seni tanıyan biriyle tanıştım."

"Kim o?"

"Evan Dickson. Tanıyor musun onu?"

"Onunla çıkıyorum."

"Evet, biliyorum. O da öyle söyledi."

"Ama, Buckley'e giden, Derf adında bir herifi düdüklüyor o."

"Ha!"

"Evet, ya," dedi.

"Peki, ne olmuş yani?"

"Yalnızca çok tipik bir durum."

"Evet," dedim ona. "Öyle."

"Buradayken iyi vakit geçirdin mi?"

"Hayır."

"Çok yazık!"

Derken salı günü öğleden sonra, Doheny Yolu üzerindeki Hughes marketinde Finn'i görüyorum. Hava sıcak, bütün gün havuz kıyısında uzandım. Sonra arabama atlayıp kızkardeşlerimi markete götürüyorum. Bugün okula gitmiyorlar, şortla tişört giymişler, güneş gözlükleri takmışlar, benim de üzerimde eski bir Polo mayo, bir tişört var. Finn Jared ile birlikte, beni dondurulmuş yiyecekler bölümünde görüyor. Ayağında sandaletler, sırtında da bir Hard Rock Cafe tişörtüyle bana bakıyor, sonra yere indiriyor gözlerini, sonra yukarıya yöneltiyor. Hızla arkamı dönüp sebze bölümüne doğru yürüyorum. Arkamdan geliyor. Altı poşetlik bir buzlu çay paketi, sonra da bir karton sigara alıyorum. Arkama bakıyorum, göz göze geliyoruz, dişlerini göstererek sırıtıyor, sırtımı dönüyorum. Kasaların bulunduğu yere kadar ardımdan geliyor.

"Hey, Clay." Göz kırpıyor.

"Merhaba," diyor, gülüyor, oradan uzaklaşıyorum.

Son hafta. Trent ile Parachute denen mağazadayız. Trent giysiler giyip çıkarıyor. Ben de bir duvara yaslanmış, *Interview*'in eski bir sayısını okuyorum. Sarışın, gü-

zel bir çocuk, galiba Evan, giysiler deniyor orada. Giysileri denemek için kabine girmiyor. Mağazanın ortasındaki bir boy aynasının önünde giyip çıkarıyor onları. Üzerinde bulunan külotu ve ekose desenli çoraplarıyla orada dikilmiş kendini seyrediyor. Kendisi gibi sarışın, güzel bir erkek arkadaşı gelip arkasından boynunu sıkınca, dalgınlığını üzerinden atıyor. Sonra başka bir şey giyip bakıyor. Trent, bana bu çocuğu, Julian'ın siyah Porsche'unda, Beverly Hills Yolu dışında park ederlerken ve on dört yaşlarında bir çocukla konuşurken, gördüğünü söylüyor. Trent, Julian'ın güneş gözlüğü takmış olmasına karşın, gözlerinin çevresindeki morlukları yine de görebildiğini söylüyor bana.

Havuz kıyısında, alacakaranlıkta gazete okurken, 'çok aşırı derecede sıcak' olduğu için kendini evinin arka avlusuna diri diri gömmeye kalkışan buralı bir adamın öyküsü gözüme çarpıyor. Bu makaleyi ikinci kez okuyor, sonra gazeteyi yere koyup kızkardeşlerimi seyrediyorum. Üzerlerinde bikinileri, gözlerinde güneş gözlükleriyle kararmakta olan gökyüzüne karşı yatıyorlar, ölü taklidi yaparak oynanan bir oyun oynuyorlar. Hangisinin en uzun süre ölü gibi kalabildiğine karar vermem için, hakemlik yapmamı istiyorlar benden; kazanan, ötekini havuza itme hakkını kazanıyor. Onları izliyor, kulağımdaki kulaklıkla müzik dinliyorum. Go-Go's topluluğu "*Gitmek istiyorum uzak dünyalara / Biliyorum her şey girecek yoluna / Ben uzak dünyalara ulaşınca,*" diye bir şarkı söylüyor. Bu kaseti kim kaydettiyse, bazı yerlerini atlamış, ben de gözlerimi kapayıp bu topluluğun 'Dinlence' adlı şarkıya başlamalarını bekliyorum, gözlerimi açtığımda, kızkardeşlerimi havuzda yüzükoyun yatmış, suyun yüzeyinde kımıldamadan dururken görüyorum, bakalım hangisi daha uzun süre boğulmuş gibi görünmeyi başaracak, merak ediyorlar.

Trent'le sinemaya gidiyorum. Westwood'da gittiği-

miz sinema, çoğu tekbaşına, sağda solda dağınık oturan birkaç kişi dışında, boş sayılır. Liseden bir arkadaşımı önlerde, koltukların arasındaki yol üzerinde, sevimli sarışın bir kızla otururken görüyorum, ama sesimi çıkarmıyorum, ışıklar söndüğünde, Trent'in bu oğlanı tanımamış olması bana bir tür rahatlık veriyor. Daha sonra, video pasajında, Trent Burger Zamanı adlı bir video oyunu oynuyor, oyunda kısa boylu, sakallı bir aşçıbaşıyı kovalayan bir sürü sosisli sandviç, yumurta var, Trent bana bu oyunu öğretmek istiyor, ama öğrenmek istemiyorum. Sosisli sandviçlerin manyakça hareketlerini izleyip duruyorum, neden bilmem, dayanma gücümü aşıyor bunlar, oynayacak başka bir oyun bulmaya gidiyorum. Ama bütün oyunlar, böcekler, arılar, tahtakuruları, yılanlar, sivrisinekler, boğulmakta olan kurbağalar, büyük video sineklerini yiyen çılgın örümcekler, oyunlara eşlik eden müzik başımı döndürüyor, başımı ağrıtıyor ve bu pasajdan ayrıldıktan sonra bile o görüntüleri aklımdan çıkarıp atmakta güçlük çekiyorum.

Eve dönerken, Trent bana, "Bugün gerçekten, uyuzluğun üzerindeydi," diyor Beverly Glen Yolu üzerinde, plakasında *düşüş* yazılı kırmızı bir Jaguar'ın arkasında gidiyorum, bu arabayı geçmem gerekiyor.

"Neyin var senin, Clay?" diye soruyor Trent, gergin bir ses tonuyla.

"Hiç," diyebiliyorum ancak.

"Ne sıkıntın var senin, Tanrı aşkına?"

Başımın ağrıdığını söylüyorum, sonra onu evine bırakıp New Hampshire'dan telefonla arayacağımı söylüyorum.

Geçen ağustosun sonlarında, bir pazar gecesi, saat dokuz buçukta, Palm Desert'te 76 no.lu benzin istasyonundaki bir telefon kulübesinde, Blair'den gelecek olan bir telefonu bekleyişimi anımsıyorum nedense. Blair, ertesi sabah

babasıyla buluşmak üzere, üç haftalığına New York'a gidiyordu. Blucin, tişört, eski, bol, ekose bir kazak, çorapsız tenis ayakkabıları giymiştim, saçlarım taranmamıştı, sigara içiyordum. Bulunduğum yerden, floresan sokak lâmbalarının altında oturmakta ya da ayakta durmakta olan, dört-beş kişinin bekleştiği bir otobüs durağını görebiliyordum. On beş on altı yaşlarında, otostop yapmakta olduğunu düşündüğüm bir çocuğa sinirlenerek bir şey söylemek geldi içimden, ama otobüs geldi, çocuk da bindi gitti. Kapısız bir telefon kulübesinde bekliyordum, günışığı veren lâmba sinir bozucuydu ve başımı ağrıtıyordu. İçinde sigaramı söndürmüş olduğum boş bir yoğurt kabından bir öbek karınca geçiyordu. Tuhaf bir geceydi o. Geçen ağustosun o pazar günü gecesi o kendine özgü benzin istasyonunda, hepsi de kullanılmakta olan, üç telefon kulübesi vardı. Yanımdaki kulübede, göz yanıltıcı renkleri olan bir şort ile üzerinde boydan boya maui *yazılı sarı bir tişört giymiş, bir genç sörfçü vardı, onun otobüs beklemekte olduğundan çok emindim. Sörfçü hiç kimseyle konuşmuyordu bence; konuşuyor gibi yapıyordu, karşı tarafta onu dinleyen kimse yoktu, hiç konuşmamaktansa, konuşuyor gibi yapmanın daha iyi olduğunu düşündüm yalnızca, sonra Disneyland'da Blair ile birlikteyken de bu geceyi anımsayıp durmuştum. Sörfçü bana bakıp duruyordu, ben de telefonun çalmasını beklerken, ona arkamı dönüyordum. Plakasında* "Gabs'ın oyuncağı" *yazılı bir araba geldi, durdu, siyah bir Clash tişörtü giymiş erkek arkadaşı ile Gabs olduğu anlaşılan, Joan Jett modeli kesilmiş siyah saçlarıyla bir kız arabadan indiler, motor çalışmaktaydı, eski bir Squeeze şarkısının ritmini duyabiliyordum. Bir sigara daha bitirmiş, yenisini yakmıştım. Karıncalardan bazıları yoğurdun içinde boğuluyordu. Bir otobüs geldi. Oradakiler bindiler. Kimse inmedi. Disneyland'daki o geceyi, New Hampshire'ı, Blair ile aramızın açılışını düşündüm durdum.*

Sıcak bir rüzgâr boş benzin istasyonunu taradı geçti,

uyuşturucu işleriyle uğraştığını düşündüğüm sörfçü, telefonu kapattı, ama içeri jetonun falan düştüğünü duymadım, görmemiş gibi yaptım. Oradan geçen bir otobüse bindi sörfçü. "Gabs'ın oyuncağı" *da gitti. Telefon çaldı. Blair'di o. Gitmemesini söyledim ona. Bana nerede olduğumu sordu. Ona Palm Desert'te bir telefon kulübesinde olduğumu söyledim. "Neden?" diye sordu, "Neden gidesin?" diye yanıtladım onu. New York'a gitmemesini söyledim. Bu konuyu açmak için zamanın biraz geç olduğundan söz etti. Ona benimle Palm Springs'e gelmesini söyledim. Bana kendisini kırdığımı; Los Angeles'de kalacağıma söz verdiğimi, bir daha doğuya dönmemeye söz verdiğimi söyledi. Ona kusura bakmamasını, her şeyin yoluna gireceğini söyledim, bu sözleri benden daha önce de işitmiş olduğunu, birbirimizden gerçekten hoşlanıyorsak, dört aylık bir sürenin ne fark edeceğini söyledi. Disneyland'daki geceyi anımsayıp anımsamadığını sordum, o da, "Disneyland'daki hangi geceyi?" diye sordu, kapattık telefonları.*

Ve böylece Los Angeles'e geri dönüp bir sinemaya giderek kendi başıma oturdum, sonra saat bir ya da ikiye kadar araba sürüp Sunset'te bir lokantaya girdim, kahve içtim, sigaralarımı bitirdim, kapanıncaya kadar orada kaldım. Eve döndüm, Blair telefon etti. Blair'e onu özleyeceğimi, belki de geri döndüğüm zaman işlerin yoluna gireceğini söyledim. Olabilir, dedikten sonra, Disneyland'daki o geceyi anımsadı. Ertesi hafta New Hampshire'a gitmek üzere yola çıktım, Blair ile dört ay konuşmadım.

Gitmeden önce öğle yemeği için Blair ile buluşuyorum. Sunset Yolu üzerindeki Eski Dünyanın terasında oturmuş beni bekliyor. Güneş gözlüğü takmış, düzmece kimlik kartıyla almış olabileceği, bir kadeh şarabı yudumluyor. Garson ona kartını bile sormamış olabilir, diye kendi kendime düşünüyorum ön kapıdan içeri girerken. Oradaki görevli kadına terasta oturmakta olan kızla birlikte olduğu-

mu söylüyorum. Tekbaşına oturuyor Blair, başını rüzgâra karşı dönmüş olarak o anki duruşu, kendini güveni olan, cesur bir insan olduğu izlenimini uyandırıyor bende, kıskançlık duyuyorum. Arkasından geldiğimde, beni görmüyor, yanağından öpüyorum. Gülümsüyor, bana dönüyor, gözlüğünü indiriyor, şarap, dudak boyası, parfüm kokuyor, oturup yemek listesinin sayfalarını çeviriyorum. Yemek listesini masaya bırakıp arabaların geçişini izliyorum, bu davranışın bir hata olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

"Geldiğine şaşırdım," diyor.

"Neden? Geleceğimi söylemiştim sana."

"Evet, söyledin," diye mırıldanıyor. "Neredeydin?"

"Babamla erkenden öğle yemeği yedik."

"Çok hoş olmalı." Acaba alay etmeye mi başladı, diye düşünüyorum.

"Eh, işte," diyorum, kararsızca. Bir sigara yakıyorum.

"Başka neler yapıyorsun?"

"Neden soruyorsun?"

"Haydi canım, bırak şu tersliği. Konuşmak istiyorum yalnızca."

"Konuş o zaman." Sigara dumanı gözüme kaçınca gözlerimi kısıyorum.

"Dinle." Şarabını yudumluyor. "Hafta sonunu nasıl geçirdiğini anlatsana."

İç çekiyor, aslında nasıl geçirdiğimi pek anımsamadığımdan, şaşırıyorum. "Anımsamıyorum. Hiçbir şeyi."

"Ah!"

Yemek listesini yine elime alıyor, sonra açmadan masaya bırakıyorum.

"Demek okula gerçekten dönüyorsun," diyor.

"Galiba öyle. Burada hiçbir şey yok."

"Bir şey bulmayı mı umut ediyordum?"

"Bilmiyorum. Uzun bir süre kaldım burada."

Sonsuz bir süre kalmışım sanki.

Ayağımı sessizce teras parmaklığına vuruyor, onu

unutmuş gibi yapıyorum. Bir hata bu. Ansızın bana bakıyor, güneş gözlüğünü çıkarıyor.

"Clay, beni hiç sevdin mi?"

Bir reklam panosunu inceliyorum o sırada ve ne dediğini duymadığımı söylüyorum. "Beni hiç sevdin mi?" dedim.

Terastaki güneş gözlerimi kamaştırıyor, hiçbir şeyi görmediğim bir anda kendi kendimi açık seçik görüyorum. Palm Springs'deki evde onunla ilk seviştiğimiz zamanı anımsıyorum; serin, beyaz çarşafların üzerindeki yanık, ıslak gövdesini.

"Bu soruyu sorma, Blair," diyorum ona.

"Söyle haydi."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Yanıtlaması o kadar güç bir soru mu bu?"

Gözlerinin içine bakıyorum.

"Evet mi, hayır mı?"

"Neden soruyorsun?"

"Boş ver, Clay," diyerek içini çekiyor.

"Evet, elbette, galiba."

"Bana yalan söyleme."

"Duymak istediğin şey nedir, Tanrı aşkına?"

"Söyle n'olur," diyor, ses tonu yükseliyor.

"Hayır," diye bağırıyorum neredeyse. "Hiçbir zaman da sevmedim." Neredeyse gülmeye başlıyorum.

Şöyle bir soluk alıyor, "Teşekkür ederim. Bütün öğrenmek istediğim de buydu," diyerek şarabını yudumluyor.

"Sen beni sevdin mi hiç?" diyerek, şu anda, ilgi duyamadığım halde bile, aynı soruyu kendisine soruyorum.

Duralıyor Blair. "Bu konuyu düşünmüştüm, evet, bir zamanlar. Gerçekten düşündüm bunu, inan. Bir ara her şey yolundaydı. Kibardın." Önüne bakıyor, konuşmasını sürdürüyor sonra. "Sanki yok gibiydin. Hay Allah kahretsin, bunun bir anlamı yok," deyip susuyor.

Ona bakıyorum, konuşmasını sürdürmesini bekliyorum, yukarıdaki reklam panosuna bakıyorum. Burada İzini Kaybettir.

"Birlikte olduğum kişiler arasında gerçekten var olmuş olanı var mıydı, bilmiyorum... ama en azından bir çaba göstermişlerdi."

Yemek listesine parmaklarımla dokunuyorum; sigaramı söndürüyorum.

"Sen hiçbir zaman bunu yapmadın. Başkaları bir çaba gösterdi, sen ise yalnızca... Bu senin elinde olmayan bir şeydi." Şarabından bir yudum daha alıyor. "Sen hiçbir zaman bir yerde var olmadın. Bir ara acımıştım sana, ama sonra bunu bile yapamadım. Güzel bir çocuksun sen, Clay, ama sorun da burada."

Sunset Yolundan arabaların geçişini izliyorum.

"Umursamayan birine acımak güç bir iş."

"Öyle mi?" diye soruyorum.

"Senin için önemli olan nedir? Nedir seni mutlu eden şey?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey mutlu etmez beni. Hiçbir şeyden hoşlanmam ben," diyorum ona.

"Beni düşündüğün oldu mu hiç, Clay?"

Hiçbir şey söylemiyorum, yine yemek listesine bakıyorum.

"Beni düşündüğün oldu mu hiç?" diye soruyor yine.

"Düşünmek istemiyorum. Düşündüğüm zaman, işler daha da sarpa sarıyor, kafa yoracak yeni bir şey çıkıyor ortaya. Umursamazsam daha az acı veriyor."

"Kısa bir süre için düşünmüştüm seni."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Güneş gözlüklerini çıkarıyor, en sonunda, "Sonra görüşürüz, Clay," diyor yerinden kalkıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Blair'i kentte bırakıp gitmek istemiyorum birden. Onun benimle birlikte gelmesini istiyorum neredeyse.

"Öğlen yemeği için birisiyle buluşmam gerekiyor."

"Peki biz n'olacağız?"

"Biz ne mi olacağız?" Bir an için orada ayakta kalakalıyor. Görüntü bulanıklaşıncaya kadar gözümü reklam panosundan ayırmıyorum, görüşüm netleşince Blair'in arabasının otoparktan süzülüp çıkışını, Sunset Yolu trafiğinin toz dumanında gözden kayboluşunu izliyorum. Garson gelerek, "Her şey yolunda mı, bayım?" diye soruyor.

Başımı kaldırıp bakıyor, güneş gözlüklerimi takıyor, gülümsemeye çalışıyorum. "Evet."

Ben gitmeden önceki gece Blair telefon ediyor.

"Gitme," diyor.

"Birkaç aylığına gidiyorum yalnızca."

"Uzun bir süre bu."

"Yaz her zaman gelir."

"Uzun bir süre bu."

"Geri döneceğim. O kadar uzun bir süre değil."

"Lânet olsun, Clay."

"Bana inanmalısın."

"İnanmıyorum."

"İnanmalısın."

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır, söylemiyorum."

Ayrılmadan önce, *Los Angeles Dergisinde* Hollywood'da Sierra Bonita adlı bir caddeyle ilgili bir yazı okuyorum. Birçok kez arabayla geçmiş olduğum bir cadde bu. Yazıya göre, bu yoldan geçenler hayaletler görmüşlerdi; Vahşi Batının hortlaklarını. Kızılderililer bir kuşaktan başka bir şey olmayan donlarıyla, at sırtında görülmüşlerdi, adamın biri de, açık penceresinden içeriye atılmış, bir iki saniye içinde yok olmuş bir Kızılderili baltası görmüştü arabasında. Yaşlı bir çift de Sierra Bonita'daki evlerinin oturma odasında, inleyerek büyü yapmakta olan bir Kızıl-

derilinin göründüğünden söz etmişlerdi. Bir adamsa arabasını sıkıştırıp yolun dışına itmeye çalışan, üzeri kapalı bir at arabasıyla karşılaşınca palmiye ağacına bindirmişti.

Ayrılırken odamda fazla bir şey yoktu, birkaç kitap, televizyon, müzik seti, yatak, hâlâ pencereden dışarı bakmakta olan gözleriyle, Elvis Costello posteri; dolapta içi Blair'in fotoğraflarıyla dolu ayakkabı kutusundan başka. Duvarıma iğnelemiş olduğum bir de California posteri vardı. İğnelerden biri düşmüş, bu eski poster ortasından yırtılmış, yana yatmış, çarpık bir biçimde duvardan sarkıyordu.

O gece arabamı Topanga Kanyonuna sürerek, bir vadide, tekbaşına, boş, sessiz, hâlâ ayakta duran ıssız, eski bir lunaparkın yanında durmuştum. Bulunduğum yerden kanyonların arasından rüzgârın esişini duyabiliyordum. Dönmedolap hafif bir ses çıkardı. Bir çakal uludu. Çadır bezleri sıcak rüzgârda sallanıyordu. Geri dönme zamanı gelmişti. Uzun bir süre kalmıştım yuvamda.

Los Angeles'dayken dinlediğim, yerel bir topluluğun söylediği bir şarkı vardı. Şarkının adı 'Los Angeles' idi, sözleri ve imgeleri o kadar sert ve dokunaklıydı ki, aklımda günlerce yankılanmıştı bu şarkı. Daha sonra anladığıma göre, bu imgeler benim kişisel imgelerimdi, tanıdığım hiç kimse de paylaşmamıştı onları. Benim algıladığım imgeler, kentte yaşamaktan aklını kaçırmış insan imgeleriydi. Kendi çocuklarını yiyecek kadar aç ve doyumsuz anne-babaların imgeleriydi. Asfalt yolda durmuş havaya bakarken, güneşten gözleri kör olmuş, benim yaşımda, yeniyetmelerin imgeleriydi onlar. Bu imgeler kentten ayrıldıktan sonra bile aklımdan çıkmadı. Bu imgeler o kadar acımasız ve kötüydüler ki, daha sonra, uzun süre onlar benim için tek gönderme noktası oldular sanki. Ayrıldıktan sonra.

SON